

**Další skutečné kriminální případy
z let 1956 až 2000
Aneb o čem se rozpovídal detektiv Moravec z Přerova**

Jiří Děrda

Vydáno v Novém Přerovsku 2006

Obsah :	01	Zrádná nemoc	28	Zakopl o kořen
	02	Ach ty akty	29	Poslední silvestr
	03	Pozorná pošťáčka	30	Boží mlýny
	04	Už sbírali i vajgly	31	Zákeřný plyn
	05	Cigareta a šroubovák	32	Pád z žebříku
	06	Smrtný koktejl	33	Zmrzačil ho
	07	Pytlák nebo zloděj	34	Kulka z posedu
	08	Špadl náhodou	35	Prošvihl lhůtu
	09	Šumperská povodeň	36	O úraze lhal
	10	Kam zmizel	37	Tři marné pokusy
	11	Smrtící lenora	38	Vysolil, pak osolil
	12	Objevy po demolici	39	Ztratil bázeň
	13	Bacily ho do hlavy		
	14	Zapalovač stohů		
	15	Pořádná šlupka		
	16	Noční překvápko		
	17	Žutozelená příšera		
	18	Spálené kalhoty		
	19	Chyběl otisk palce		
	20	Nález v kůlně		
	21	Splácet dluh až do důchodu		
	22	Listy ze stromu		
	23	Lákal třpyt zlata		
	24	Dýka i revolver		
	25	Kdo pustil plyn		
	26	Smrtící láhve		
	27	Obratný číšník		

01 ZRÁDNÁ NEMOC

„Ferdo, co je s tebou, neříkej, že špatně vařím," smutně konstatovala manželka nad nedojedeným uzeným s bramborovými knedlíky a zelím, které měl tak rád. Pokrčil rameny. „Tak co se stalo, přesolila jsem, nebo dala málo špeku do zelí?"

„Já ti nevím, poslední dobou mi nějak moc nechutná. Dokonce se mi stalo, že po gulášové polívce se mi chtělo zvracet," nezúčastněně odpověděl, jakoby ho tato otázka nezajímala.

„Co můžeš čekat v nějakém bufetu, bůhví, co tam dají do jídla, a jak umyjí nádobí!" rozzlobeně oponovala.

Ráno 2. července 1981 vstával kolem čtvrté skoro rozlámaný. Díval se na televizi do půlnoci, protože nemohl usnout. Zase mu nechutnalo, vzal si jen krajíček chleba s máslem, který zapil minerálkou. V pět hodin už byl v garáži. „Jedeme do Kazeta pro kufry," řekl závozníkovi. V šest hodin už vyrazili z Přerova směrem na sever.

„Někde si dáme něco na zub," poznamenal závozník, ale když Ferda nereagoval, naléhal: „Ty nemáš hlad ani žízeň?" Všiml si, že jakoby nevnímá. Po chvíli jen kývnul a někde u Frýdku--Místku zastavili u šoférské hospůdky. Ferda si dal jen polévku. „Bez rohlíku?" zdvihl obočí závozník. Odpověď nedostal.

Těsně před osmou hodinou dojeli do Českého Těšína, závozník Václav K. řidiče pozoroval s obavami, věděl, že sice nepil žádný alkohol, to neměl ve zvyku, přesto jakási pomalost a laxnost Ferdova jednání mu vadila. Projížděli mírný pravotočivý směrový oblouk rychlostí asi 40 kilometrů a všimnul si, že jejich náklad'ák sjíždí až na pravý okraj vozovky. Probůh, co se děje, nemáme něco s řízením, napadlo ho. Všiml si u Ferdy jakoby strnulého držení volantu a nepřítomného pohledu. „Blbe, kam jedeš, srovnej to!" zařval.

Jenže ten s sebou jen cuknul, klouby rukou mu zbělely, jak pevně držel volant a ztvrdnul. Závozník se ještě na poslední chvíli snažil chytnout volant a stočit jej, ale levou ruku měl přece jen slabší a překonat odpor volantu, ale i Ferdových rukou, se mu nezdařilo.

Brzdil pozdě

Ačkoliv asfaltová vozovka bez spádu v místě nehody byla suchá, vůz nečekaně mířil k pravému okraji vozovky. Ferda dupnul na brzdu, náklad'ák sebou cuknul, závozník neceká ne vyletěl ze sedadla a narazil hlavou na přední sklo a svalil se na podlahu.

Následoval tupý *náraz* na kovové zábradlí ohraničující nástupiště u zastávky autobusů ČSAD, ozvalo se skřípění zdemolovaného kovu. Při nárazu na obrubník kabina nadskočila a Ferdovi vypadl jakoby volant z rukou, z auta se v tu chvíli stala neřízená střela. Za zábradlím stálo asi dvacet lidí, kteří zděšeně křičeli a uskakovali dozadu, pak auto přerazilo sloupek dopravního značení. Přední část náklad'áku těžce zranila dvě chodkyně. Srazila je totiž na lávku, kterou sunula dalších šedesát metrů dál. Další dvě osoby utrpěly těžká zranění.

Teprve po zastavení Ferda jakoby ožil. Dal si obličej do dlaní a rozplakal se. Václav se probral, rychle vyhledal lékárníčku, vyskočil ven, aby poskytnul první pomoc oběma ženám. Až do příjezdu dopraváků stále seděl za volantem a nehýbal se. Po jejich vyzvání nějak nemotorně slezl dolů z kabiny, že nabyli dojmu o jeho opojení alkoholem, jenže dechovou zkoušku měl negativní. Protože na místo nakonec přijely tři sanitky, jedna z nich Ferdu okamžitě odvezla do nemocnice k vyšetření.

Odběr krve potvrdil negativní zkoušku na alkohol. 4f>letý řidič pak uvedl, že při jízdě se cítil sluhý a asi v daném okamžiku ho postihnul mikrospánek.

Při vyšetřování nehody Ferda uvedl, že rok trpí poruchami spánku, nechutenstvím, cítí se slabý a při předklonu má závratě. Bývá přes den ospalý, občas si zdřímne a v noci nemůže spát. Někdy trpí dusností a hodně se potí. Jeho lékařka sdělila, že druhého ledna 1975 si stěžoval na zvracení, jiné potíže nehlásil, přitom nález žaludku měl normální.

Jenže prokurátor tvrdě poukazoval na skutečnost, že nehoda měla charakter vážného ohrožení skupiny osob, nedbalost vylučoval, opíral se o údaj v protokolu, že řidič spal jen čtyři hodiny.

„Řádný člověk potřebuje před tak náročným výkonem spát minimálně sedm hodin. Jednoznačně opomenul základní principy profesní disciplíny." Navíc přišel i s dalším argumentem. Ferda mohl způsobit vážnou dopravní nehodu v době vojenské služby, málem tehdy mohlo dojít ke smrti několika vojáků, když přešel těsně před projíždějícím vlakem nechráněný železniční přejezd, a nebýt toho, že strojvedoucí použil rychlo-brzdu, tak došlo ke srážce. „Ten člověk je nezodpovědný, požaduji trest v horní hranici sazby."

Co je slovo vojína?

„Všechno bylo jinak," vysvětloval Moravcovi řidič Ferda. „Vlak přijížděl z pravé strany, kde seděl velitel vozu. Důstojník, který mi řekl: Volno, můžeš jet!, pak vše popřel a slovo vojína proti kapitánovi na vojně nic neznamená, když se jednalo o tvrzení z očí do očí."

Moravec si konečně našel čas, aby zašel na stadion olomoucké Lokomotivy, a podíval se na ligové utkání atletických družstev. Kousek od sebe zahlédl docenta Kroupu, bývalého úspěšného běžce. „Dnes ani nerozhoduješ ty, který bys na atletické dráze nechal nejen duši, ale i srdce."

„Nebylo jisté, jestli nás čeká série náročných operací, raději jsem ohlásil, že asi nebudu mít čas, alespoň si ty hochy konečně vychutnám jako divák."

Po chvíli vzájemného komentování výkonů si Moravec uvědomil, že se zeptá odborníka na otázku, která mu vrtala hlavou. „Poslouchej, řeším dost podivný případ, podrobnosti pro tebe nejsou důležité, mne spíš zajímá názor lékaře na chování člověka ve vypjatých situacích, a jako bývalý atlet mi můžeš alespoň něco naznačit."

Kroupa pokrčil rameny. Ten chlap na tu svoji kriminalistiku nezapomene ani v neděli. Místo aby sledoval, jak se podaří klukům osmistovka, bloudí myšlenkami jinde.

Moravec mu vyprávěl o řidiči Ferdinandu P>. „Nesní možné, že ten chlap měl nějaké potíže?"

Kroupa se sice díval pozorně na atletický ovál, ale v hlavě mu naskočily i jiné myšlenky. Pak otočil hlavu. „Ses hroznej chlap, nedáš pokoj ani při sportu, ale máš štěstí, můj kolega Novák připravuje disertační práci a o něco takového se zajímá, seznámím tě s ním."

„Doktor Novák Moravce pozorně vyslechnul a pokýval hlavou. „Občas se vyskytují zvláštní okolnosti. Toho muže mi pošlete na velmi podrobné vyšetření."

Lékařská fakulta Univerzity Palackého ve své zprávě uvedla, že u řidiče našla v záznamu EEG dominanci rytmu alfa UV, dobře tlumeného otevřením očí. Vlivem HV se objevují epizody ostrých vln i náznaky ostrých a pomalých vln bez ložiskového zvýraznění. Vlivem hyper-ventilace abnormální skupiny, která má charakter subklinické epilepsie, doporučila odebrání řidičského průkazu. Ferdinand sice nemusel brát léky, ale nesměl požívat alkohol. Výpadky pozornosti, usínání, závrať či nemožnost rychlého fyzického pohybu se u něj projevují při přepětí organismu, jak fyzickém tak i duševním.

Tím se prokázalo, že při určitých příznacích je nutné **podrobnější** vyšetření řidičů / , povolání, kterým se dá odhalit latentní epi lepsie, jež může být výjimečně příčinou krátkodobého selhání a následných silničních nehod.

02 Ach, ty akty

Když v pondělí přicházel ředitel Pramenu v H. do kanceláře, spatřil udivené tváře sekretářky a ekonomického náměstka a šel ke dveřím své kanceláře.

„Tam teď nemůžete," šeptnula, plná strachu.

„Soudruhu řediteli, víte, uvnitř jsou, no, z kriminálky," tiše řekl náměstek. Spadla mu čelist.

„Někdo rozřezal trezor, teď vše fotografují," vysvětloval náměstek. Za půl hodiny vyšli dva muži. „S dokumentací krádeže jsme skončili, můžete dál pokračovat ve své práci, ale předem bychom chtěli sepsat protokol, co z trezoru zmizelo."

Ředitel s náměstkem a Moravcem si sedli ke stolu a podrobně probírali uložené dokumenty.

„Peníze jste tam neměli?"

„Jen výjimečně, většinou jsou v trezoru pokladny," vysvětloval náměstek, ale ředitel ho mávnutím ruky zarazil.

„Zapomínáš, že ve čtvrtek nám mimořádně předali zálohu ve výši padesát tisíc korun na odkoupení auta manželé Příkrylovi. Někde musím mít kopii potvrzení, a také jsem tam měl osobní prostředky, ne moc, asi dva tisíce korun."

Po hodině sestavili zápis, záloha 50 tisíc chyběla.

„Nechybějí nějaké smlouvy" otázal se. Ukázalo se, že nikoliv. Když viděl, jak ředitel nervózně poposedává na židli, vytáhl z aktovky obálku, z níž vyčuhovaly fotografie.

Osudové snímky

„A co je tohle?"

Ředitel evidentně zčervenál, náměstek natahoval po obálce ruku, ale jeho nadřizený měl rychlejší reakci. „Čistě soukromá záležitost," chraplavě pronesl.

„Vaše manželka?" jedovatě poznamenal Moravec, ale odpověď nedostal. „O tom si popovídáme mezi čtyřma očima. píše se zaměříme na osoby, které věděly o tom, že se tady uložil mimořádné větší obnos."

Probírali všechny osoby ve čtvrtek a v pátek pohybující 5 v kanceláři a předpokoji ředitele, jenže mimo uvedených i zaměstnanců o penězích kleli jen Příkrylovi. Co když s někdo z nich o tom zmínil, ipadlo Moravce. Půjde je navštívit.

„V pátek jsme v práci slavili, zdrželi jsme se v dílně až do devíti," vysoukal ze sebe Příkryl.

„Vy jste se pod vlivem vínka chlapům pochlubil, že ano?" Příkryvnul. „Nikomu jinému? Mě zajímá, kdo s vámi v pátek seděl?" Dostal seznam sedmi spolupracovníků, v kartotéce neměl ani jeden z nich *záznam*, ale co když někdo má komplice, kterému dal tip?

Nezbylo než pečlivě prověřovat styky sedmi spolupracovníků Vlasty Příkryla. Moravec si pozval také ředitele. „Už tušíme, kde mohlo dojít k úniku informace, zatím jsme na počátku. Nicméně chtěl bych se vás zeptat na ony fotografie aktů," vyzvídál.

„Tato věc nesouvisí s případem, myslím, že se nemusím vyjadřovat," odsekl dost podrážděně ředitel. „Ostatně soukromé akty nejsou trestné."

„Budiž, jenže jsem si všiml, že je někdo z obálky vytáhnul a potřebujeme sejmout otisky."

Viděl, jak mu ztvrdla tvář. Na obálce i fotografiích našli jen dvoje otisky, ředitele a druhé, menší, patřily zřejmě ženě. „Já vím, o koho se asi jedná," poznamenal technik.

„Povídej."

„Jana Lánská. Jenže dost se divím. Je už tři roky vda-J na, mají malé dítě, vedou celkem spokojené manželství."

„Musíme opatrně, abychom i nešlápnuli do porcelánu," poznamenal Moravec. „Třeba pózovala před svatbou."

„Znám ji, tenhle účes nosila až v době mateřské, nejsou starší dvou let." Morava se přece jen odhodlal Janu navštívit. Zbledla, sotva začal otvírat obálku. Pak sklopila hlavu a zčervenala.

„Už to všichni vědí a můj mě přizabije."

„Nebojte se, našli jsme je ve vyloupeném trezoru, zatím o nich mimo soudruha ředitele víme dva, pokud neznámý otisk prstu na snímcích je váš.“

Byl! Což ovšem neznamenal, že zloděj je neviděl, v podstatě šel po penězích, akty si zřejmě jen prohlédl. Tahle stopa směřuje do prázdna.

Proč fackovala?

Za dva dny ho navštívil technik. „Včera se udala na ředitelství pěkná scéna. Jana Jámská přiběhla jako fúrie, řvala na ředitele, že je svině a začala ho fackovat,“ pochechtával se. „Něco kolem fotek prasklo.“

Netrvalo dlouho a Moravec dostal telefon. „Prý jste fotky měli v rukou jen vy dva. Lžete, prodávají se ve městě i po okolí, manžel mě proto vyhodil z domu,“ rozplakala se. „Ta svině napřed chtěl něco za mlčení a nakonec je ještě prodává.“

Moravec zpozorněl, tady něco smrdí. Okamžitě šel za ředitelem. „Máte mi co vysvětlit?“

„Ano, neměl jsem odvalu vám říci, že fotografie nejsou všechny a navíc chybí negativy. Já, já myslel, že si je ten chlap vzal pro sebe, ale ta svině dokáže všechno,“ zasténal.

„Jak všechno bylo?“

„Občas děláme kontroly na pracovištích, zaměstnanci si s sebou někdy berou věci, které sem nepatří, nebo naopak mají v práci soukromé věci, což nesmí. Já při jedné odpolední kontrole našel u Jany onu obálku a nechal si ji. Má pěknou postavu, všiml jste si?“

„Pak začala vaše hra, říká se jí sexuální vydírání. Já mám fotky v trezoru, nespátří světla světa, jen když se mnou půjdeš do postele, že ano, nebo tak nějak?“ Přikývnul.

Musí se hledat člověk, který má blízko k fotografování. Muži v civilu začali horečně pít po dalších Janiných aktech. Nakonec přivedli patnáctiletého kluka, který se s fotkou chlubil ve škole.

„Odkud ji máš?“

„Ležela na schodech, je pěkná, tak jsem ji vzal.“ Moravec dumal, vypadá dost vyčuraně, jenže takový kluk nemá peníze, aby si ji koupil, buď ji šlohnul, nebo našel.

„Dovedeš nás k těm schodům,“ přikázal. „Máš na krku trestný čin za ohrožování mravní výchovy, proto mluv pravdu, nebo skončíš nadlouho v pasťáku,“ zahrozil. Došli k domu, kde bydlel. „No tak,“ vybídl ho tentokrát jemně.

„Soused jednou nechal otevřenou temnou komoru. Vlezl jsem dovnitř, on sušil tyhle fotky, tři jsem si vzal, aby nic nepoznal,“ zašeptal.

„Půjdeme k němu do komory, rychle, dokud není doma. Patří totiž do seznamu, který uvedl Přikryl. Hledejte negativy, ty jsou důkazem, peníze má určitě někde jinde.“

Než přivezli Housku z práce, měl byt vzhůru nohama. „Kde jste vzal tyhle negativy?“

„Od jednoho chlápka na burze, nevím, jak se jmenuje.“ Ten je na nás připravený. Zeptám se toho kluka, jestli nemá chatku, případně kde bydlí rodiče.

„Chodí na zahrádku u řeky,“ prozradil. Jenže Houska popřel, že by nějakou vlastnil. Až za hodinu zjistili, že ji má půjčenou od svého známého a tam také našli nářadí jako důkaz. Peníze uložil na knížku a heslo nevyzradil, až po soudu, který mu vedle pěti let uložil i náhradu škody s pravidelným ročním úročením. Pak už mu k ničemu nebyly.

03 POZORNÁ POŠŤAČKA

„Zdalo se mi, že někdo leží mezi stromy," poznamenal závozník Avie rozvážející pečivo při cestě z Kojetína do Chropyně.

„Nemáme čas, musíme zavčasu stihnout rozvoz, nebo nás sprdnou na tři doby," nazlobeně odpověděl řidič. Jenže při zpáteční cestě si všiml, že závozník měl při ranní rozvážce pravdu. Zastavil a vydal se mezi stromy lesíku mezi oběma městy. Asi třicet metrů od silnice našel ležící ženu, která se nehýbala, chvíli sledoval její bledou tvář, jemně se dotkl jejího krku a překvapeně sebou trhl, jak byl studený. Pochopil, že už ji nepomůže.

Sotva 13. července 1984 přišel Moravec do kanceláře, ozval se telefon: „V lese za Chropyní našli mrtvou ženu." Okamžitě vyjela celá skupina na místo činu. Po prvním ohledání lékař sdělil: „Patrně zemřela na podchlazení, leží tady asi od večera, na těle nemá žádné stopy po násilí."

Moravec se smutně díval na ženu, které odhadoval, že by měla za chvíli šedesátku na krku. Proč stará bába leze pozdě večer do lesa? V takovém lužním lese ani moc klestí neposbírá. Jediné vysvětlení měl, pěkně přebrala. „Zkuste zjistit, kolik měla v sobě alkoholu." Pozorně prohlédli okolí nálezu, žádné zvláštní stopy nenašli. Kupodivu neměla u sebe nic, co by pomohlo k identifikaci.

Jeden z mladých příslušníků dostal fotografii a obcházel Chropyni, aby zjistil její totožnost. Když oznámil, že mrtvou nikdo nezná, dostal pokyn - je potřeba se poptat ještě v Zářiči a Plešovci. „Ještě se spojte s obvodním oddělením v Kojetíně, aby se poptali i tam," poznamenal Moravec.

Jenže po pitvě přišlo překvapení. „Milane, alkohol v krvi neměla skoro žádný, odpovídá tak sklence vína. Jenže našli jsme něco jiného, obrovské množství omamných látek. Po jejich požití nemohla ujít ani kilometr," sdělil lékař.

To znamenalo, že ji na místo nálezu někdo přivezl, mohla bydlet klidně i padesát kilometrů daleko. „Našli jste stopy po nějakém lékařském zákroku či zranění, což by nám pomohlo k její identifikaci tímto směrem," optal se Moravec.

„Zlomenina ruky, staršího data, asi před třiceti lety, určitě rodila, víc nic. Vlastně hrozně málo."

„Tak zkusíme zubaře," úpěnlivě dodal Moravec.

„Samá voda, v ústech nemá ani jeden zub, ztratila je asi brzo po porodu, ačkoliv nosila protézy, žádné v ústech neměla. Ještě jednu drobnost, snubní prstýnek určitě dlouho nenosila."

Poslední možnost nevyšla

Zbývala poslední možnost, hlášení o pohřešovaných. Jenže ani v průběhu tří měsíců se neobjevil ani jeden případ, který by odpovídal mrtvé.

Moravec na poradě uvažoval. „Může být vdova, rozvedená, nebo i neprovdaná. Manžel ji hledat proto nebude, ale měla dítě, možná dvě. Mohly by se ozvat, ale na druhé straně, co když jí dítě zemřelo, případně bydlí někde u Aše a s matkou se vidí jednou za půl roku."

„Možná se s potomkem pohádala, nemluví spolu," oponoval poručík Zelený. „I tato možnost existuje a vlastně nikdo ženu nemusí postrádat."

„Ba ne, kolego, starší ženy vždy mají někoho, s kým si povídají a určitě by se už objevilo hlášení, že ji nějaká kamarádka postrádá."

„Co když některý řadový příslušník takové udání podcení a nechá věc ležet."

„To bych ho na hodinu vyhodil," rozhorlil se Moravec. Pak si uvědomil ještě jednu okolnost, po třech měsících musí být údaje o tom, že někdo nečekaně nepřeveze důchod. Rozhodl se zavolat do Prahy, jestli nemají od srpna případ nedoručeného důchodu. Jenže i v tomto směru zažil zklamání, podobné případy byly, ale nikoliv u žen.

Uplynulo půl roku a žádný podnětný signál nepřišel. Moravec bezradně listoval protokolem, ale stále pozorně sledoval svodku a pokládal si otázku Cui bono? Její inscenovaná smrt musela pachateli přinést nějaký benefit. Jenže jaký? Bohatá asi nebyla, její tuctové oblečení svědčilo, že na parádu neměla, žádné prsteny či zlaté náušnice. Pokud by pachatel chtěl její domek, tak převod u notáře bez její přítomnosti není možný, tam nestačí ani plná moc od převádějícího.

Nakonec si uvědomil dvě možnosti. Domek mohla nechat převést na někoho těsně před vraždou, nebo mohla někde bydlet v bytě a spolubydlící pachatel jej tak získal zcela pro sebe. Dokonce nemusí být ani příbuzný, mohla s ním jen bydlet, nemusel mít dekret, ale jen trvalé bydliště a vlastně se jí potřeboval zbavit. Přesto jedna věc Moravcovi neseseděla a v mozku hloubal červíček pochybností. V důchodě dokonce nemusela být. Podle rukou, které vypadaly upracovaně, mohla dělat jen někde na brigádě a v tom případě vše vypadalo na kriminalistický pomník a dokonalou vraždu, čemuž se zdráhal uvěřit.

Domov důchodců

Jarmila Novotná seděla s přítelkyní Zdenou u kávy. „Jak se daří vašim v domově důchodců? Pozdravuj je.“ „Co děláš v neděli?“

„Můj starej jede na kopanou někde do Brna, asi budu plést a dívat se na televizi.“

„Vzpomínají na tebe, co kdybys jela s námi do Pavlovic, znáte se dlouho, alespoň to pro ně bude změna, povykládáš jim něco o tvój rodině, budou rádi,“ žadonila Zdena. „Vezmeme tě autem, jsou to tři hodinky, co ti to udělá?“ Jarmilu nakonec přesvědčila.

Asi po hodině ponechala Zdenu s rodiči, aby si probraly rodinné záležitosti, toulala se parkem, pak si vzpomněla na známou, která tady má být. „Sestřičko, můžete mi poradit, kde bych našla paní Hejnu?“

Ta zakroutila hlavou. „Moment,“ a šla hledat v seznamu.

„Lituji, ale u nás není, asi je v jiném domově.“

„Vím, že tady byla, jen pro zajímavost, kam se od vás přestěhovala?“ vyzvídala.

„Od nás se nikdo nestěhuje, maximálně do nemocnice. To bych věděla.“

„Tak se podívejte ještě jednou, měla sem přijít před rokem,“ neodbytně naléhala Jarmila.

Chvilí listovala. „Musím vás zklamat, ale paní Hejna tady poslední tři roky určitě nebyla ani den,“ řekla rezolutně sestřička a vstala od stolu.

Jarmile Novotné se vše rozleželo v hlavě. „Romane, tvrdíš, že babička je v domově důchodců v Pavlovicích, ale není tam, především mi to při návštěvě potvrdili.“

Zarazil se. „Já vám zapomněl říct, že ji přestěhovali do Kokor.“

Jarmila nelenila, po roznášce pošty tam zavolala, protože věděla, že právě tam jsou jen mentálně postižené ženy. „Hejna u nás nikdy nebyla,“ dostala odpověď.

Při další roznášce důchodů se rozhodla k činu. „Romane, tvoje plná moc na babičku je stará víc jak rok. Už neplatí, příště si připrav novou.“

„Co je vám do toho, mám ji potvrzenou a vy se starejte o své věci.“ Jenže za měsíc důchod nedostal a Jarmilu slovně napadl. Současně si šel stěžovat.

Jarmilu si zavolal vedoucí provozu. Vyslechla jeho výtku. „Soudruhu Tomíku, v tomto případě existuje nesrovnalost a mojí povinností je kontrolovat správnost dokladů ve všech směrech!“ Podrobně mu povyprávěla, co se jí nezdá. „Něco není v pořádku, možná byste vše měl oznámit. Navíc vím, že v návštěvní dny vůbec nikam nejezdí, v neděli spíše vospává po opici. Peníze přece patří jeho babičce. Proč jí je nepředá?“

Když se zjistilo, že paní Hejna není v žádném domově důchodců v republice, informace se dostala Moravcovi a už věděl, kdo je pachatel. Její vnuk Roman Mokřý při jedné hospitalizaci v nemocnici přesvědčil babičku, aby mu dala plnou moc na přebírání důchodu, tím si podepsala ortel smrti.

Krátce poté ji nasypal do čaje prášky a ona usnula. Pak si půjčil kamarádovo auto, dal ji do kufru a odvezl 15 kilometrů daleko, pohodil v lese a užíval si jejího důchodu. Soud mu

vyměřil 13 let.

04 UŽ SBÍRALI I VAJGLY

„Dnes si shrneme, co víme o uprchlých vězních Ferdovi Zounarovi a Janu Hejmovi," zahájil poradou Pobečvan. „Jeden pochází z Hulína a druhý z Kunovic. Rodiče a sourozenci jsou pod dohledem, jenže to neznamená, že tihle dva vykutálení hoši nemají někde azyl u kamaráda či slečny a kují pikle. Jeden způsobil smrtelnou havárii, druhý postřelil strážného. Z toho vyplývá, že peníze si asi bokem nestačili ulít, ale možná mají zbraň, kterou si Zounar někde mohl schovat."

„Jenže jedna jeho milenka má už nového chlapa, zatímco Hejmu v průběhu trestu rozvedli. Z věznic si dopisovali velmi sporadicky, příbuzným a jednomu kamarádovi," doplnil úvodní slovo Moravec. „Patrně budeme muset čekat, v srpnu už na polích seženou brambory, ovoce, zeleninu, ukradnou někomu slepice či králíky a mají šanci přežít bez peněz."

„Oba jsou kuřáci, proto musíme sledovat každou drobnost o krádežích cigaret, bez těch nevydrží, i když tihle kriminálníci jsou schopni kouřit i dubové listí, ale k tomu potřebují papírky. Tak prohlédnout svodky, jestli se něco ne-šustlo," rozhodl Pobečvan. „Pořád si myslím, že se pohybují v prostoru mezi Hodonínem a Hulínem. Taní mohou mít nějaké zázemí."

V hlášeních objevili ukradený občanský průkaz, vedle toho ukradený zapalovač a dvě krabičky cigaret, jedno vloupání do chaty. Tyto tři signály mohly něco naznačovat. Všechny totiž byly z Březůvek a okolí. V chatě otisky nebyly, někomu moc a moc záleželo, aby nenechal po sobě stopu. Zmizelo jídlo, alkohol, dva spacáky, starší svetry, mýdlo, kuchyňské nože, batoh, sekerka, staré noviny, balíček zápalek a dokonce drobné mince, které měl v hrníčku majitel na mariáš.

„Musíme posílit hlídky v této oblasti," navrhl Moravec. „Brali jen věci, které nezbytně potřebují pro pobyt pod širákem. Brzo musí vyjít na světlo boží, dostanou se do nouze."

Při pročítání dalších hlášení se ukázalo, že jeden mladý pomocník VB kontroloval muže s oním ukradeným průkazem, podle všeho Hejmu. „Vy jste říkali, že jsou dva, on šel sám, byl hrozně zarostlý, takže se nedala poznat podoba, prý se přes léto neholí."

Oblaf ho

Viděl mladého kluka a lehce ho oblaf, říkal si Moravec, ale už věděl přesnější lokalitu a také, že oba uprchlíci vyrážejí i sólově.

Pak přišel otec Heleny Matúšů z Kunovic. „Holka se bojí, tak musím vše ohlásit já. Než Zounara zavřeli, chodila s ním. Teď ho nechce ani vidět. Několikrát někdo v noci ťukal na okno, ale neotevřela, nechce s ním mít nic společného. Nejsme si jistí, kdo to byl, ale víme od jeho rodičů, že utekl z vězení."

Moravec se divil, o této dívce nepadlo ani slovo. „To máte tak, Zounar je hrozný darebák, chodil s dvěma dívkami, s naší vlastně jen chvíli laškoval."

Oba dva vězni se potulovali volně po okrese a nedařilo se je zadržet, uniformám se šikovně vyhýbali.

V této chvíli se začalo jednat o spolupráci s armádou, aby se mohl tak velký prostor pročesat. Drzost uprchlíků stoupala. Když zjistili, že domek Matúšů má ochranu, tak použili malý trik. Jednoho dne dostala Helena od desetiletého kluka obálku bez známky, ale s adresou.

„Musíš mi pomoci, potřebuji peníze a cigarety. Máš u mě velký vroubek, že jsi si našla druhého. Pokud mi nevyhovíš, a něco ohlásíš chlupatým, tvého milence zastřelím, je mi to jedno."

Okolnosti vyžadovaly změnu postupu. Zounar má zbraň a chce i střílet. Nebylo možné při pročesávání terénu riskovat životy vojáků, někdy nezkušených, ani obětavých pomocníků VB. „Jediná možnost je vylákat oba z úkrytu. Možná ani nejsou v lesích, ale někde v

nevyužívaném objektu JZD," uvažoval Pobečvan.

Kresba oběšence

Když milenec Heleny našel na svém mopedu kresbu muže oběšeného na šibenici, vznikly obavy o jeho život. „Změnil podobu a mate nás," shodli se na poradě. Operační tým se v dané chvíli přestěhoval do Uherského Brodu.

Vymysleli nový plán. Před domem Matušů nestálo auto VB, hlídka čekala opodál, aby se Zounar mohl do domu dostat lehce zezadu, tam nikdo nehlí-dal. „Tam nám může poskytnout pachovou stopu. Musí se s ní domluvit, co chce a kde chce věci předat. Možná nechá jen vzkaz. Zabít ji nemůže, udělal by chybu, potřebuje spolupracovníka," přišel s nápadem Moravec.

I tentokrát nenaletěl. Dopis s její adresou se našel ve schránce na opačném konci městečka u její spolužačky. Tam už popsal místo předání a požadavky. Po dohodě s Helenou zvítězila láska k jejímu chlapci a souhlasila se spoluprací, když jí vysvětlili podrobnosti.

Podle pokynů balík s věcmi uložila pozdě večer k mostku, po pěti minutách se vrátila, aniž by se s někým setkala. „Ještě bude možná hodinu čekat, jestli se někdo podezřelý neobjeví, škoda, že nemáme přístroj pro noční vidění," posteskl si Moravec. Už dostal zprávu od mladíka, který projel na kole mostek a zkontroloval, jestli je balík na místě. Jenže v té chvíli se spustil liják.

„Jsme v háji," řekl pso-vod, „pes brzo ztratí stopu."

Po půlnoci zjistili, že balík zmizel a pes stopu nechytl. Zklamaní se vrátili na hotel. Ráno přemýšleli, jak dál, stále silně pršelo. Když se otráveně dívali z okna restaurace, kde obědvali, na proudy vody padající z oblohy, uvědomil si Moravec, že uprchlíci se mohou dostat do zajímavé samosvorné pasti. „Okamžitě musíme zjistit předpověď na dalších čtyři, pět dní," rozhodně řekl a málem utíkal k telefonu.

Za dva dny rozestavili po okolí civilní auta a čekali. Věřili, že déšť oba vyžene z úkrytu. Celý týden ani ťuk, pak se Moravec od jednoho pomocníka VB dozvěděl zajímavou věc. „Na Vartu chodí nějaký týden dva divní chlápci. Zarostlí, neupravení. Budiž, někde mohou dělat v lese."

„Nenapínejte," naléhal.

„Nikdy si nedali jídlo, nikdy nepřijdou spolu ani neodejdou, sedí sami v koutku a od oběda do osmi cucají jen dvě piva. Jakoby úplní chudáci. Představte si, že sbírají vajgly od cigaret. Nač, nemají ani čtyři koruny na Startky?" Odcházel a pak se otočil. „Ještě jednu věc, protože pořád prší, jsou mokří jak hastr-mani. Nosí jen igelitku nasazenou přes hlavu a ramena. Kdyby dělali v lese, tak mají pořádné celtové kabáty nebo gumové pláště. Ani na večeri nemají."

Z popisu vycházelo, že oba muži dost odpovídají Zounarovi a Hejmovi. Nemají na jídlo, nemají kuřivo, nemají se čím ochránit před vytrvalým deštěm. Hospoda patřila k zastrčeným, stála jen kousek od mlází a lesa, asi se chodili do ní ohřát a uschnout.

„Napřed je budeme pozorovat," doporučil Moravec. Všimli si, že oba měli svůj vstup promyšlený, ten kdo šel první, dal za čtvrt hodiny znamení za oknem druhému, který schovaný čekal venku, totéž dělali při odchodu. Jelikož by uvnitř mohli střílet, vymysleli zatýkání tak, že Zounara zpacifikuje zkušený policista na dvorku, kam se chodilo na záchod a venku už budou čekat na utíkajícího Hejmu, což se povedlo. K velkému překvapení nenašli žádnou zbraň, ani u nich, ani ve staré kůlně, kde přespávali. Oba už byli na pokraji sil, jak kvůli jídlu, tak kvůli osamělosti a nepřetržitému dešti, potvrdil Hejma. Uvažoval, že být sám, tak se vzdal už před týdnem.

05 Cigareta a šroubovák

Jana Filipová se koukala do tmy z okna pokoje ubytovny Průmyslových staveb a slzy měla na krajíčku. Stále doufala, že její vztah s Karlem Holatou dostane správný směr. Hezký kluk, vydělává dost peněz... jenže když se napije, stává se z něj hovado. Zpozorněla. Kolem druhé hodiny rozeznala ve tmě, jak v příčném traktu někdo leze po hromosvodu do prvního patra. Když však postava lehce otevřela okno, pomyslela si, že se asi jedná o milence, kterého někdo čekal, protože postava vklouzla jako had dovnitř, ani se nerozsvítilo.

Stejně tak klimbal Alfréd Konečný u stolku vrátného, kde jen zaskakoval. U nohou měl postavenou láhev rumu, hlavu si s evidencí příchozích a odchozích nelámal.

K ránu Janu probudilo nějaké volání na ulici. Mžourala očima a v příčném traktu viděla, jak za okny dvou pokojů šlehají plameny. Za chvíli se vzpamatovala, navlékla tepláky a kmitala do přízemí za vrátným Alfrédem, který stále spokojeně klimbal. „Něco dělejte, vzadu hoří," zatrásla s ním. Něco blekotal, omámený alkoholem.

Pak se naštvála, vzala kávovar s vychladlou vodou, který stál na vařiči a vylila ji Alfrédovi na hlavu. „Krávo pitomá," ozval se mátožně. Nakonec uviděla na chodbě pověšený hasící přístroj, vzala ho ze stojanu a nesla chodbou k místu požáru, přitom hlasitě volala: „Hoříí, pomóóc!"

Nakonec přece jen vykoukl nějaký rozespálý chlap a pomohl jí, našli i druhý hasičák. Než se vrátný Alfréd vzpamatoval, podařilo se jim oheň jakž takž lokalizovat. A když přinesl třetí hasící přístroj, požár zlikvidovali.

„Zavolal jste požárníky?" vyzvídal mladík.

„Ne, to už není potřeba. Tohle se nějak spraví. Ten, kdo to vymamlasil, si škodu zaplatí sám. Budou jen zbytečné opletačky."

Jana nakukovala dovnitř a vrtala jí hlavou otázka: „Jak mohlo z ničeho nic hořet?"

„Asi od vařiče, někdo se picne, večer na něj zapomene. To už se tady stalo," odbyl ji Alfréd.

Leží tam!

Zvědavě mrkla za postel, do mezery vedle zdi. „Rychle, pomozte mu, leží tam a je ohořelý. Sanitku!"

Oba muži odtáhli postel a spatřili začouzeného muže, jak leží zkroucený v úzké mezeře. Mladík s ním zatřepal, zdvihl ho a vynesl na chodbu. Jana ho chytla za ruku, která bezvládně visela, sáhla mu na víčka, pak na krk, jak se učila na školení civilní obrany.

„Já, já si myslím," otrásla se, „že je mrtvý. Vidíte tu krvavou ránu v hlavě?" Oba muži si pozorně prohlédli tělo a po chvíli pochopili, že vynesli nebožtíka.

Výjezdová skupina měla těžkou úlohu. Hašení, posuny postele a vnesení nebožtíka pořádně pomíchalo se stopami. Moravec si nejvíc sliboval od pitvy a vyjádření požárníků. Jenže výsledky svědků vnesly do případu nová fakta.

Především musel pátrat po neznámém muži, který lezl do prvního patra. Jana Filipová bohužel nebyla schopna přesně určit kam vlezl, nicméně přibližně stanovila několik oken - jedno z nich patřilo pokoji mrtvého.

Daleko víc mu zamotal hlavu výslech vrátného, který vlastně vrátným nebyl - ten spokojeně využíval nezákonného volna na své chalupě. Měl ve zvyku Alfréda o Vánocích či nedělích pověřit službou místo něj, protože to byl starý mládenec, rodinu už neměl. Za úplatu půjčoval klíče od vchodu, aby si chlapi mohli kdykoliv přivést o víkendu na pokoj slečny. Jenže za takových okolností se nedal pohyb osob v ubytovně naprosto zmapovat.

„Mrtvý Jan Zahradil utrpěl těžké zranění v oblasti spánkové kosti spojené s krvácením .do mozku. Pravděpodobně byl příčinou smrti úder ostrým předmětem," konstatoval lékař. „Víc budeme vědět po pitvě."

Zmizely marky

Pak se k Moravcovi dostala informace, že Zahradil si den předtím vybral v podnikové

pokladně větší částku peněz, kterou dostal jako náhradu diet za měsíční práci na stavbě v Norimberku, část dokonce v markách, jako zálohu na diety v příštím měsíci. Jenže žádnou větší částku u nebožtíka nenašli.

„Tak to by mohl být motiv, marky jsou velice nedostatkové zboží. Je třeba zjistit, kde se pohyboval odpoledne a večer,“ uvažoval.

Pak si vzpomněl Alfréd. „Někdy před pátou vyrazil na večeři a že si prý půjde užít do hotelu. Obyčejně tam sbalil nějakou, no však víte,“ vysvětloval dost jasně, protože ještě neměl natan-kováno dost alkoholu.

„Vyslechněte číšníky,“ nakázal Moravec.

„Průběh jeho návštěvy byl standardní,“ řekl vrchní číšník. Napřed povečeřel, dal si pět piv a v osm zamířil do vinárny. Tam se brzo na něj přilepila jedna ze známých dívek, znali se a popíjeli až do závěrečné. Měl hodně vypito, rozhazoval jako utržený z řetězu, Erice se s ním moc nechtěla, věděla, že do postele spadne jako pařez, ale mám dojem, že nějaká jiná děva s ním odjela taxíkem.“

Jeho řidič poskytl další krůček ve zmapování jeho pobytu. „Erika s ním nechtěla jet, nakonec vtáhl dovnitř její kamarádku. Vzadu se muchlali, pořád ho osahávala pod kabátem, musel jsem jim i zastavit. Dojeli jsme na ubytovnu kolem druhé a než se rozkoukal, zmizela. Nadával, marně hledal po kapsách peníze, tak tak mi zaplatil. Byl hrozně opilý, málem spadl na schodcích k vrátnici, trochu jsem mu pomohl dovnitř.“

„Znáte onu ženu?“

„Prý má přezdívku Vichřice, ale není odsud. Čekala mě za rohem a chtěla odvézt k nádraží. Zajímavé, že mi zaplatila pět marek, i když jí vlastně nic nedal.“

Tak tahle dívka ho spíš obrala, protože v pokoji mrtvého se našly jen čtyři stovky a pak jen kovové koruny či marky. Nicméně jela mimo město a na ubytovnu se těžko vrátila. Pak tam musel lézt člověk, který Zahradila znal a místní poměry také.

Mezitím přišly výsledky pitvy. „Muž utrpěl vážné zranění hlavy způsobené ostrým předmětem, po kterém asi ztratil vědomí. Následný požár způsobil, že do krve se dostalo hodně oxidu uhelnatého a uhličitého. Podle stavu plic dýchal zplodiny nedokonalého hoření, což je hlavní příčinou smrti. Zajímavé, že měl těsně nad kolenem spáleniny i se zuhelnatělým zbytkem látky z kalhot. V krvi měl přes dvě promile alkoholu.“

Moravec se vrátil do pokoje a prohlížel lůžko, pak ho měřil, když si pak po podrobné prohlídce ověřil, že v místnosti není na stole i na zemi jediná sklenička, zato vedle postele stála roz-pitá láhev alkoholu. Vydedukoval si jasně, že muž si ze vzteku otevřel láhev, popíjel přímo z ní, nikdo jiný tady asi nebyl, pak si zapálil cigaretu a usnul. Ruka se sesula vedle těla, když mu propálila kalhoty a začala pálit kůži, prudce se probral, spadl vedle postele a hlavou narazil na hrot šroubováku vyčnívajícího z montérské brašny, kterou po příjezdu hodil do prostoru za postel. Na hrotu pak našli stopy krve s odpovídající krevní skupinou. **Jiří Děřda**

06 SMRTELNÝ KOKTEJL

Ferdo Topič se poslední předvánoční den šoural brzo ráno ke kravínu, aby nakrmil dobytek. Nechtělo se mu, včera slavili s topičem svátek Šimona. Když se pustil do rozvážky krmení, příběhla dojička Anča. „Ferdo, musíš se jít podívat na jalovice!“ „Dej pokoj, mám své práce dost a dneska se mi nechce, co je mi vlastně po nich?“ „Hejbni kostrou, leží na zemi a nevím, co mám dělat?“

Znal její neodbytnost, postavil kolečka na zem a nechal se vést jako na porážku, došli do kotce na konci kravína, sousedící právě s kotelnou. V rohu uviděl, jak jalovice leží na podestýlce. Sáhl několika kravám na krk, ucítil teplo, kopl jedné do nohy, cukla, reagovala. „Jsou živé, jenže něco jim je. Zkusíme tuhle postavit, třeba se jim udělalo šoufl z toho tepla. Šimon tady moc zafajroval,“ uchechtl se, když si vzpomněl, jak večer ládoval kotel. Jejich pokus vyzněl naprázdno, jalovice na jakýkoliv pokus o pomoc nereagovala. „Krucíš, je tak líná, nebo blbá,“ nadával.

„Mně se všechno zdá moc podivné,“ s obavami řekla Anča.

„Asi máš pravdu, až skončíš dojení, stav se u našeho zootechnika, tohle bude jeho starost.“

„Mohlo vás hned napadnout, že potřebují pomoc zvěrolékaře, telefon na něj máte napsaný na stěně šatny,“ prohlásil.

Nezjistil příčinu

Lékař jalovice dlouho ohmatával. „Uhynuly asi před hodinou. Jenže nejsem schopen zjistit příčinu. Necháte je odvézt do kafilé-rie, já se s nimi spojím, aby vzali jedné z nich žaludek a zkusíme z jeho obsahu zjistit, co se stalo příčinou úhynu, asi něco divného sežraly.“

„Tak to tedy ne!“ vykřikla Anča, „Na nás nic házet nebudete, my krmíme ze směsí, které dostaneme, nic špatného nemohly dostat. Třeba je klepla pep-ka, už jsem o tom četla.“

Lékař se pousmál a mávl rukou. Copak taková ženská pozná, jestli se nedostalo něco špatného do krmné moučky nebo do šrotu. Jenže, když za týden přijel k předsedovi, aby podepsal protokol, tvářil se tajemně. „Nevím, co mám napsat pro pojišťovnu, v podstatě nic nevíme, žádné příznaky, spíš bych řekl, že se udusily, což však není možné.“

„Něco tam napiš, beztoho už jsou sešrotované na moučku a nikdo nic nezjistí. Já musím úhyn zdůvodnit, ale ne žádnou chorobu, něco přirozeného,“ a vytáhl flašku slivovice, aby svoji prosbu podpořil.

Uplynuly tři týdny, mrazy přituhly a jednoho nedělního rána Anča přiletěla za Ferdou s očima vyvalenýma, hlas se jí trásl strachem. „Máme zase průšvih!“

Podíval se na ni vodovým zrakem, protože předchozího dne, v sobotu, opět pařil s topičem Šimonem. Mávl rukou. „Že musíš hned po ránu člověka postrašit, nemůžeš si nechat tyhle fórky na odpoledne, až budu mít jasno. Nějak se mi chce spát.“

„Nekecej, ochmelko. Tentokrát nám leží na podestýlce, dokonce pět jalovic, to bude průser. Zavolej hned veterináře.“ Přijel se zpožděním, protože měl případ ve vedlejší vesnici. Dlouho osahával těla jalovic, psal si poznámky a čekal na družstevního zootechnika. „Tentokrát musíme nařídít pitvu, mají stejné příznaky jako minule. Při tomto počtu můžeš očekávat hloubkovou kontrolu ze zemědělské správy. Musí se také odebrat vzorky všech krmiv. Nenechám seukecat k nějakému zdůvodnění, tady opravdu začíná průšvih, který může skončit u soudu. Dej si do pořádku všechnu dokumentaci, pokud ti mohu poradit,“ ukončil v rohu kravína svůj monolog, aby krmič a dojičky nic neslyšeli. „O předchozím případě se nezmiňuj, já jsem všechno nějak zamlžil.“

Za několik dní se veterinář setkal se svým nadřízeným a oba rozpačitě seděli nad výsledky laboratorních zkoušek krmiv i obsahu trávicího traktu. „Otrava vyloučena, předsmrtné křeče neměly, že by nějaká infekce? Doslova záhada, proč uhynuly, přitom je to v Seměvicích už podruhé, pokud by se případ opakoval, budeme muset sestavit komisi a pozvat někoho z ministerstva.“

„Šel jsem se tam podívat, zaujala mne totiž jedna drobnost, jemné tkáně, třeba jazyk, měly jalovice namodralé, jakoby neměly dostatek kyslíku. Jenže to by stejné příznaky měly mít všechny kusy v kravíně. Větrání tam mají v pořádku. Nějak případ uzavřeme a uvidíme, co se bude dít," rozhodl okresní veterinář.

Asi za měsíc za Ferdou přiletěla Anča. „Do napá-ječky neteče voda, udělej s tím něco." Když ji prohlédl, s hrůzou zjistil, že má zamrzlý přívod. Vletěl do kotelny, jenže uvnitř nikdo, sáhl na kotel, studený. Za chvíli přiběhl i zootechnik, že má v kanceláři zimu.

Šimona nebylo

„Šimon tady není, nikdo netopí," dostal vysvětlení. „Zase se někde ožral, běž se po něm podívat domů," nařídil Ferdovi, „pošlu někoho, aby mezitím zafajroval."

Ferda Šimonovu chaloupku znal, protože od večera padal sníh a neviděl lidské stopy ke dveřím domku, usoudil, že od večera nebyl doma. Zbývala ještě jedna možnost, zašel za hostinským a zaklepal na něj.

„Co otravuješ tak brzo ráno, měls přijít večer na panáka," zabručel rozespaly Pivec.

„Nic nechci, hledám Ferdu, neustlal si u tebe?" Stalo se několikrát, že do rána spal na lavici, než byl schopen chůze.

„Včera u mě byl v poledne a pak šel topit, vzal si láhev rezné."

Rychle se vrátil do kotelny, věděl, kam má zamířit, za kotlem měl Šimon pelíšek. Opravdu spal jako mimino. Pěkně přebíral a zapomněl topit. Zatřásl s ním a pak si uvědomil, že je nejen studený, ale tuhý jako poleno. Proto se rozběhl za zootechnikem. „Zavolejte sanitku, Šimon leží tuhý za kotlem!"

Zootechnik zastříhal ušima a šel se raději podívat, přece ho musí vzbudit, ale hned zkušeně poznal, že spíše musí zavolat policisty a pohřebáky.

Výjezdová skupina sejmula stopy a měla jich požehnaně. Lékař se podíval na vypitou láhev a mrtvému zblízka do tváře. „Pitvu, cizí zavinění nevidím, ale z jedné láhve člověk neexne, má nějakou divnou barvu."

Večer Moravcovi saenr. „Měl v krvi přes dvě promile, nízká teplota silnému podchlazení odpovídala, ale příčinou smrti je otrava oxidem uhelnatým!" Nezbylo, než pozvat požárního technika, aby našel zdroj jedovatého plynu.

Sedli si s Moravcem. „Nešťastná shoda okolností. Šimon měl dost popito, ale omámil ho oxid uhelnatý, proto se mu chtělo spát a když připočteme ještě ranní zimu, tak mu osud namíchal smrtelný koktejl."

„Čili vlastní zavinění?" „Ne tak docela. Stáj stavěli někdy v roce 1925, nevyhovuje dnešním normám. Kotel instaloval někdo bez kolaudace a napojil kouřovod přes popraskané zdi, nějak divně zalomené, proto ho nikdy nevymetali, je zanesený sazemi až hrůza, špatně táhne a spaliny se tlačily do kotelny i do vedlejší stáje. Jistou vinu tedy nese družstvo.

Ještě jedna věc. Vedle kotelny je za zdi oddělený kotec pro mladé jalovice. Když mi řekli, že jich několik uhynulo za nejasných okolností, vzal jsem detekční trubičku, nechal kotel rozfajrovat a měřil ve stáji, i tam byla smrtelná koncentrace CO, napřed lajdáckost údržby objektu odnesly jalovice a kdyby tehda zjistili příčinu, nemusel zahynout člověk."

07 Pytlák nebo zloděj

„Jede jako šílenec," poznamenal u okna starý Pazdera, když položil dýmku na stůl a z nudy nakoukl před půlnocí na náves Vracova. Říjnovou noc roku 1984 poznamenala těžká mračna, slibující bouřku. Opravdu kdesi daleko zahřmělo. Většina obyvatel raději seděla doma za pecí a nevěnovala pozornost okolí, hlavně že měli drůbež v kurnících a zavřená okna.

Pazderu nízký tlak skoro dusil, nemohl spát a tak tupě poslouchal nějakou rozhlasovou stanici. Moc ji nevnímal, alespoň měl nějakého společníka ve své samotě. Pak se mu zazdalo, že venku je nějak větší světlo. Vyšel na zápraží a za rohem se něco mihotalo. Popošel pár kroků a spatřil obrovskou vatru, která planula ze stohu slámy, který družstevníci navršili asi tři sta metrů za jeho domkem, stojícím na konci Vracova. Okamžitě spěchal vzbudit místního velitele požárníků.

Až k ránu se podařilo požár zdolat, spíše dohořel dvanáctitunový stoh. Začalo vyšetřování. Odborník brzo zjistil, že nemohlo dojít k samovznícení, protože ohnisko našel hned na okraji spáleniště. „Odpoledne si tady děti dělaly ohýnek a opékaly brambory," uvedl starý Pazdera.

Jenže děti si tradiční podzimní zábavu dopřávaly o kus dál, u remízku, protože k vytvoření vrstvy horkého popele potřebovaly také trochu větví. Požární technik proměřoval vzdálenost, nezdálo se mu, že by řeřavé uhlíky mohl vítr zanést do vzdálenosti sto metrů. Večer totiž silný vítr nefoukal a děti našťestí popel rozhrnuly, příčina se zdála nejasná.

Kus výfuku

Poručík Zelenka procházel místo požáru, tak trochu trucovitě kopal do popela a vlastně nevěděl, co má hledat. Náhodný kuřák odhodil cigaretu či někdo stoh zapálil úmyslně? Jenže důkaz nemá žádný. Pak si uvědomil, že už podruhé stoupl na něco tvrdého a úzkého, větví hrabal v popelu a kupodivu našel kus plechové trubky, na jednom konci jakoby utržené. Kde se tady vzala a k čemu patří? Chvilí ještě šťoural do popele a kupodivu našel další předmět, zrcátko od osobního vozu, ale už víc nic. Uvědomil si, že trubka patří k tlumiči výfuku škodovek. Po poradě s požárníkem usoudili, že jiskra z výfuku asi mohla zapálit stoh. Po pozorné prohlídce našel u stohu stopy pneumatik a dost hluboce zabořené podpatky bot dvou osob. +Když všechny zakreslil, pochopil, co se stalo. Auto na terénní vlně ztratilo stabilitu a převrátilo se na stoh, osádka jej musela překlomit zpět na kola a po nastartování mohla z ulomeného výfuku vylétnout jiskra, protože museli mít benzinem zcela zahlcený karburátor. Proč ale nejeli po silnici na Bzenec a chtěli si zkrátit cestu polňačkou na Tělni-ci? Pak si uvědomil, že tam často stává silniční kontrola, a té se zřejmě chtěli vyhnout. Osádka bude asi místní, zná poměry, možná měl řidič popíto a bál se dýchnout do balónku.

Odstavené auto ráno našli patnáct kilometrů odsud, chybělo zrcátko, trubka výfuku a v mřížce chlazení na zadním blatníku zůstaly stvoly slámy.

Moravec nechal odebrat stopy i z karosérie, kde našli krásné otisky dlaní, jenže ke vší smůle ani jedna nebyla v kartotéce. Technici pak sdělili: „Výfuk je zcela prorezavělý, má proražený buben tlumiče, auto muselo vydávat rány jako z děla, které lidé v Tělnicích v noci zaslechli. Našli jsme také stopy rzi u stohu."

Odstavené auto? Chtějí nás zmást fingovanou krádeží, nebo se báli kvůli hluku pokračovat dál v jízdě?

„Podíváme se na majitele," nařídil Moravec.

K jeho překvapení majitel Jan Solín v té chvíli právě sepisoval protokol o krádeži svého auta. „To jste kabrňáci, že jste ho tak rychle našli," radostně rozhazoval rukama. „Jen aby nebylo havarované," starostlivě dodal.

„Nemusíte mít obavy, ale není schopno provozu, musíte ho nechat odtáhnout a opravit výfuk," dozvěděl se.

„Beztoho už chtěl výměnu," poznamenal. „Jinak nic? A kde vlastně stojí?"

Moravec si ho vzal k sobě do kanceláře a nekompromisně řekl: „Pane Solín, teď se budeme

ptát my!"

„Prosím, všechno vám řeknu," bezstarostně dodal, celý rozradostněný, že svého miláčka bude mít zase doma.

„Jak to, že jste ráno nezjistil, že vám chybí auto?"

Všiml si, jak se zarazil. „Víte, já do práce jezdím autobusem a nějak jsem se zdržel doma, nezbyl mi čas pořádně se v šeru podívat za roh, kde parkuji."

„Budiž. Co jste dělal včera večer? Přece musíte uslyšet, že auto někdo nastartoval."

„On byl v televizi fotbal a člověk v té chvíli neslyší, nevidí."

„Mne zajímá čas mezi desátou hodinou večerní a půlnocí. Hokej skončil!"

Vytřeštil oči. Pak jen pokrčil rameny. Holoubku, něco není v pořádku. „Tak kde jste byl?"

„Doma, pochopitelně," řekl poněkud nejistě.

„Manželka vám zcela jistě alibi dosvědčí, že?"

Alibi nepotřebuji!

„Jaképak alibi, spal jsem, copak si myslíte, že jsem si auto ukradl a někam s ním odjel a nazpátek šel celou cestu pěšky? Co mi to tady povídáte? Já alibi nepotřebuji!"

„Ale potřebujete, pohyb auta totiž souvisí s trestnou činností. Tak dosvědčí vám manželka alibi nebo ne? Hned se jí zeptáme."

Ošival se na židli, ale pohled Moravce byl přesvědčivý. „Nebyl jsem doma," řekl zdrceně.

„Kde tedy?"

Od té chvíle zatvrzele mlčel. Moravec se rozhodl, že požádá o povolení k domovní prohlídce.

„Nic zvláštního jsme nenašli," poznamenal Zelenka, Jen čerstvě uloveného divo-čáka, tedy půlku, kterou měl naporcovanou, zřejmě k uzení. Podle všeho pytlá-čil, proto nemá alibi, ale zbraň jsme doma nenalezli, patrně lovili dva."

Nejenže nemohl slyšet, jak mu někdo startuje auto, ale měl plno starostí s dopravou divočáka, kterého podle stop přivezl na kolečku zadem do domku. Pes pak dovedl psordova k jeho kumpánovi. U něho našli druhou polovinu masa a také zbraň, kupodivu legálně drženu, majitel však měl odebraný lovecký lístek kvůli závažnému prohřešku.

Solín po poradě s advokátem promluvil a uvedl i svého kolegu, aby měl na dobu požáru alibi. Ostatně v autě se nenašly žádné stopy po krvi či srsti divočáka. Oba dostali podmíněné tresty, zato Moravec musel případ odložit. Jen nepochopil, jak se zloději dostali do auta a nastartovali bez vytržení drátů ze spínací skříňky.

Za rok v Bzenci zadrželi dvojici zlodějů. Vyšetřovatel při výsleších zjistil, že oba vždy na lup vyjžděli kradenými auty. Když spis uzavíral, vzpomněl si na nevyřešený případ shořelého stohu. Tehdy šlo také o kradené auto a zrovna z Vracova, odkud oba hříšníci pocházeli. Vyžádal si spis a také otisky prstů. Kupodivu se shodovaly. Oba se celkem bez problémů přiznali, nevěděli vůbec, co způsobili. Auto ukradli k nočnímu lupu, ale protože ho poškodili a rány z výfuku se silně rozléhaly, tak ho raději odstavili a od krádeže oné noci upustili. Tehdy vyšlo najevo, že jeden z nich byl kamarád Solína a kdysi si od něj půjčil auto a nechal si udělat rezervní klíče. Jeho auto k lupu použili vícekrát, aniž by majitel o něčem věděl, jen se párkrát divil, že má v nádrži málo benzínu.

08 Spadl náhodou ?

„Dneska se vydáme na túru po trase Nový Rumburk, přes Malý Sněžník pod Kralický Sněžník, skončíme na nádraží v Dolní Lipce," informoval 9. srpna 1984 vedoucí Milan skupinku turistů. „Budeme se držet modré značky."

Při celodenním výletu obdivovali výhledy a lesy pohoří Kralický Sněžník. „Kousek dál nás čeká pohled na krásné skály," informoval někdo z účastníků, „dají se tam udělat dobré fotografie." Tam se chvíli zastavili, aby vydechli po namáhavé celodenní trase. Pozorovali přitom horolezce, spouštějícího se po stěně. Jeden z účastníků si ho fotografoval proti obloze. Náhle strnuli, ozvalo se neurčité vykřiknutí, muž na stěně se nějak divoce odklonil, snažil se zoufale rukou zachytout skály, pak jakoby pomalu klesal dolů a nakonec už jen volně padal hlavou dolů.

„Ježišmarjá, on se zabije," s úžasem vydechla turistka Jana, pak se ozval do srdce pronikající výkřik a současně žuchnutí těla mezi kameny pod skalní stěnou. Jeden z mužů sprintem odstartoval k nebohému muži, ležícímu před nimi asi padesát, metru a zoufale sténajícímu, zaslechli jen: „Pomóóc, pomóóc, ona, já, doktora." Sprintující muž k němu doběhl a zaslechl už jen chabé zasténání: „Maminko". Pak už nemluvil, z koutku úst mu vytékal malý proužek jasně červené krve, stejně jako u otevřených zlomenin obou nohou a zraněného temena hlavy. Strnul, nevěda co dělat. Takhle zmasakrované tělo ještě nespátřil.

Pak už se jen domluvili, kdo půjde nehodu oznámit a kdo zůstane u nebožtíka. Ostatní se rozhodli pokračovat, pohled na mrtvé tělo pod celtou nikomu na náladě nepřidal. Jeden z účastníků se vydal hledat případné kolegy mrtvého horolezce, po hodině se vrátil zklamaný. „Nikde nikdo, na zavolání se nikdo neozval, nahoru jsem nelezl, nechtěl bych spadnout, je ale divné, že se o něj nezajímají. Přece řekl ona."

Potřeboval horolezce

Výjezdová skupina na místo dorazila až pozdě odpoledne. Po seznámení se situací a výpovědích svědků Moravec zklamaně civěl na skalní stěnu. Tušil, že určitý náznak přinese ohledání jejího vrcholu, jenže k tomu potřeboval horolezce. Lékař konstatoval „ten hoch netrpěl dlouho, možná dvě tři minuty, v podstatě všichni víme, že cizí zavinění na jeho těle nenajdeme, pokud neměl něco omamného v krvi."

Příští den ráno s dvěma horolezci se vydali k místu neštěstí, pro všechny případy jim dali fotoaparát k dokumentaci stop. Museli čekat dvě hodiny. Nakonec se oba na zkoušku slanili dolů. „Jsou dvě možnosti. Mohl lozit sólově, což se nám zdá méně pravděpodobné. Známe jen jednoho, co takhle lozí, „šedého vlka". Tohoto muže od vidění známe, pochází někde z jihu, pamatuji si, že jednou na nádraží říkal, že v Přerově bude přestupovat. Byl tehdy s nějakou dívkou, patří ale do okruhu, který s námi nejezdí, myslím, že ani není příliš zkušený. Délka lana neodpovídá tomu, že by slaňoval sám, ale spíše ho někdo nahoře jistil. Při poměřování délek jsme zjistili, že zelené stopy na laně, vzniklé zřejmě třením o mech, odpovídají místu, kde začal padat, jednoduše uklouzl či utrl se z úchytu a nahoře ho někdo neudržel, lano mu projelo rukama a pak zbaběle utekl. Asi žena, ty nemají tak pevný stisk. Podle nás asi nešťastná náhoda, obyčejně lezete s partákem, kterému bezmezně důvěřujete.

Moravec dumal bezmezně věřit? „Proč parták zmizel a odnesl všechny věci nebožtíka? Má černé svědomí? Znovu se zeptal obou horolezců a ti ho ujistili, že takové případy se opravdu staly - spíše však málo zkušeným lezcům. Jenže proč není možné zjistit totožnost? Kdepak, někdo nechce, abychom ji znali a proto vydal příkaz, aby se pokusili pátrací najít stopy obuvi. Někudy přece museli nahoru vystoupat a zanechat otisky v lesní půdě.

Příští den se dvojice stop našla, jedny patřily mrtvému a druhé velikostí odpovídaly ženě nebo nedospělému chlapci. Pak začalo vyptávání v železniční stanici Staré Město, jenže po pěti dnech si vlastně nikdo na nic nevzpomněl. Moravec požádal horolezce o pomoc při

identifikaci. „Uvnitř skupin se dobře známe a s ostatními spíše přezdívkami," upozorňovali. Moravec však spoléhal i na svodku a také v pátek se objevilo jméno muže z Napajedel, který je od pondělka pohřešován, věkem a výškou odpovídal nebožtíkovi. Jana Sálaje hledala manželka. Nezbylo než zajet za ní.

„Manžel za svobodna hodně lozil, já mám spíše ráda turistiku, po svatbě toho nechal. Opravovali jsme domek, přišlo dítě, ale před rokem ho lezení popadlo znovu. Pořád jsme se kvůli tomu hádali, místo aby se staral o vinohrad, tak věčně někde trajdal a utrácel peníze za výstroj." Zkoumavě se na Moravce podívala. „Stalo se něco vážného, když jste za mnou přijel domů? Že ano?"

Moravec mlčel, díval se chvíli do země, a když zdvihl pohled, uviděl slzy v jejich očích. „Zemřel?" zeptala se a začala štkavě plakat. Pohladil ji po ramenou, chvíli postál, a když odešla k oknu, pochopil, že chce být sama. „Jak se to stalo?"

„Spadl z velké výšky, dlouho netrpěl. Potřebujeme znát jeho horolezecké kamarády, až si vzpomenete, zavolejte."

Příští den se ozvala. Já s ním byla jen jednou, nikoho mimo bratrance Aleše Sálaje neznám."

Jen bratranec

Bratranec se udiveně podíval, když mu vysvětlil okolnosti. „Já už na skály nejezdím. Není čas. Naše parta se rozpadla, jednou za čas si spíš sedneme k táboráku a vzpomínáme."

„S někým musel jezdit," naléhal Moravec, „podle manželky každý druhý týden."

Přemýšlel a po chvíli řekl „Něco jsem /aslechl.

Za svobodna chodil s Alenou Turkovou. Prý se začali zase scházet, ona s námi lozila, jeho velká láska, ale pak..." odmlčel se.

„Co pak?" připomněl Moravec.

„Spadla a měla ošklivou zlomeninu levé ruky, dlouho ležela v nemocnici. Honza poznal současnou manželku a protože čekali dítě, oženil se. Alena se po návratu z nemocnice zhroutila, chtěla skočit pod vlak a skončila na léčení v Kroměříži. Loni ji propustili, prý je v pořádku."

Po dlouhém zvažování si Moravec na základě analýzy náhodné fotografie turistů vyžádal povolení k domovní prohlídce, které využil ve chvíli, kdy mu Alena dost sprostě odpověděla, místo aby vysvětlila, kde byla 9. srpna, alibi neměla. Při prohlídce se našla obuv, jejíž vzorek se shodoval se stopami blízko místa úmrtí. Psychicky labilní žena při výsledku dlouho nevydržela. Po vulgárním otitulování Sálaje a jeho manželky přiznala, že schválně lano pustila v místě, kde neměl šanci se zachytit a spadl mezi hromadu ostrých kamenů, které dokonaly své. Dokonce z úkrytu přihlížela, zda se jí vražedný čin podařil. Na tuto možnost čekala několik měsíců.

09 Šumperská povodeň

„Hergot, kde je Hudeček?" vyštěkl v pondělí ráno vedoucí dílen. Ostatní pokrčili rameny. „Na

krku máme žně a potřebuji každého pracovitý-ho chlapa!" Rozhlédl se a zarazilo jej, že o něm nikdo nemluví. „Tak stalo se něco?" Místo odpovědi pokračovalo mlčení. Když šel vpoledne na oběd do jídelny, neodpustil si poznámku před vedoucím rostlinné výroby. „Kdo k nám dotáhl toho Hudečka? Do práce chodí jak se mu zachce, plete si dílny s holubníkem, když mi ho dali jako brigádníka, hned mi bylo divné proč?"

Jeho kolega usrkoval polévku a raději mlčel. Věděl, že Hudečka přijali na přímluvu hlavního ekonoma a nechtěl vyvolat peklo. Pak si vzpomněl na nedávnou debatu. „Proč se tak cílíš? Před několika týdny sis ho pochvaloval, jak je šikovný zámečník. Najednou je všechno jinak?"

Vedoucí dílen se zarazil. Jeho kolega měl pravdu. Jenže co je mu platný chlap, který / ničeho nic přestane chodit do pí Při cestě / oběda si vzpomněl na jednoho známého, který potřebuje obilí pro slepice a šrot na vykrmení prasete, bude si muset vzít dovolenou ve fabrice a dva týdny makat v družstvu.

Po návratu na něj v kanceláři čekal Arnold.

„Šéfe, já vím, kde bydlí Hudeček, v jednom výměnku, stavím se u něj z práce, možná jenom marodí." K večeru zaťukal na okno výměnku, pak na druhé, ale nikdo mu neotevřel. Zkusil se zeptat vedle. „Hudeček? My se o něj nestaráme! Ale není ho nějak vidět, asi je dlouho v práci," vysvětloval soused. „Právě, do práce už týden nepřišel, nestalo se něco, nemarodí?"

„Běžte se podívat zadem, beztoho by už měl zaplatit nájem," navrhla sousedova manželka a zvala Arnolda rukou dovnitř. Prošli dvorem, otevřeli vrátka plotku u výměnku a došli k otevřenému oknu. „Asi bude doma," mudrovala. „Má nejen otevřené okno, ale i dveře."

Výměnek patřil ke klasickému statku, od hlavní budovy ho odděloval jen průjezd a měl dvě místnosti. Vchod vedl do kuchyňky, už tam Arnold zaregistroval na zemi rozházené nadobí vysypané zásuvky. Když otevřeli dveře vedle, uviděli spoušť, skříně otevřené, všechno rozházené po podlaze, rozpárané matrace, ale nikde nikdo. „Stop, mám podezření, že se něco stalo," řekl soused. „Na nic nebudeme sahat, tady řádl zloděj. Půjdeme raději zavolat bezpečnost." Ráno přijela skupinka tří uniformovaných mužů. Sejmuli řadu otisků. Usoudili, že pachatel musel vniknout do výměnku před několika dny, kdy nebyl doma jak soused, tak Hudeček. V neděli určitě ne, a v noci také ne, neviděl by dobře, když hledal peníze, protože rozpáral matrace. Problém nastal s Hudečkem, nikdo o něm nevěděl a neviděl ho. Dokonce nezjistili, kde má trvalé bydliště, jelikož se v obci nepřihlásil ani k přechodnému pobytu. Podle všeho se odstěhoval jinam, protože nějak vybavený byt neměl a šatstvo skoro žádné.

Co se staráš?

„Starej, víš co mi vrtá hlavou?" Podíval se na ni, jako obvykle jí něco přeletělo přes nos. „Neviděla jsem už čtrnáct dnů Frantu Bekového."

„Co se staráš, je léto, možná jel za dcerou nebo za nějakou babkou."

„Já myslím, že..."

„Nemysli na cizí chlapy, nebo ti je vytluču z hlavy."

Dneska jsi ještě nezalila na zahrádce, cos od rána dělala?" obořil se na ni. Přišel z práce utahaný, zatímco ona si užívala první rok důchodu. Raději mlčela, věděla, jak ho žere, že ženy chodí do důchodu dřív a on se ještě pořád dře jako mezek na stavbě.

Nicméně, když šla králíkům na trávu, zvědavě nakoukla za Bekův dům. Cítila nějaký divný puch, nakonec se nedivila, na dvorku vše vypadalo jako po spoušti. Hergot, ten chlap ani neví, že se tady přehnal povodeň a někde si trajdá po světě. Nános bahna a kdejakých klacků tam zůstal, stejně jako před domem a pootevřenou garáží. Nakoukla, auto stálo uvnitř. Zkušeným okem poznala, že od povodně v domě nikdo nebyl.

Při návratu si vzpomněla, že měl brát důchod. Znovu se o tom doma rozhovořila. „Dej mi s ním pokoj. Důchod skoro nepotřebuje, kolenovrt jeden, nekouří, v hospodě si dá jen jedno pivo a cucá ho jak nedochůdce. Má čas, aby si dovezl dost dřeva na topení, vlastně na co mu jsou peníze?"

„Míval přece králíky, kdo se o ně postará?"

„Určitě se při povodni utopili, měl zatopené kotce, jak jsem si všiml. Jeho starost," odbrkl a nerad vzpomínal na onen den, kdy od raná se nad ěumperskem a Jeseníky honily mraky, s přestávkami přšelo, po poledni 17. července 1984 začal pořádný slej-vák, který rozvodnil řadu potoků a v jejich lokalitě voda zaplavila nejen sklepy, ale i přízemí a dvorky domů.

Jeho zvědavé manželce nedalo, aby se nepídila po sousedovi. Za dva dny musela jít na poštu a hned za tepla se optala známé za přepážkou. „Andulo, Franta Bek se už dlouho neukázal, po povodni mu zůstal herberk na dvorku. Přišel vůbec pro důchod? Ty musíš mít přehled."

„Prosím tě, ostatní jsou žhaví až otevřu, aby si ho vyzvedli, ale on někdy přijde až za týden, prý má neodkladnou práci a peníze mu u nás neutečou."

Za dva dny přijel k domku traktor s vlečkou a dva muži začali nakládat nábytek a nářadí. Sousedi jen kroutili hlavou, nepochopili, proč u toho není Bek. „Asi se stěhuje k dceři, proč ale nic neřekl?" Pak usoudili, že králíky asi prodal před povodní. „Mělas zbytečné starosti," utrousil soused k manželce a šel na zahrádku.

Někdo zaklepal

Příští týden jim někdo zaklepal na dveře, venku stála mladší žena. „Dobrý den, jsem dcera Františka Beka."

„(opak potřebujete? Proč nepřijel Franta sám?" Chvíli mlčela. „Nevíte, co s ním je? Měl přijet k nám, vnoučata se těší, neodpovídá na dopisy. V domě samá hrůza, zmizel nábytek a plno dalších věcí." Málem plakala. „Stalo se mu něco?"

„My mysleli, že se stěhuje k vám. Nedávno dva chlapi nakládali nábytek. Bydlel sám, asi chtěl za vámi," rozpačitě vysvětlovali. Po kratší debatě pochopili, že se Bekovi něco stalo. Dcera se vydala na VB, aby ohlásila zmizení tatínka. Při první obhlídce strážmistr Noha postupoval velmi pečlivě, a co nezjistil? Pod autem u zadní stěny garáže našel přimáčknuté dva mrtvé muže. Jednoho z nich soused identifikoval jako Františka Beka. Výjezdová skupina odebrala obrovské množství stop. Moravec jen kroutil hlavou. „Proč jsou oba od bahna? Moc mě zajímá pitva." Lékařská zpráva vnesla jas-no. Oba muži se utopili, po prozkoumání vody v plicích se dalo jednoznačně určit, že množství kalových částic odpovídá povodni ze 17. července. Oba měli zhmožděné hrudníky, podle otisků je přimáčkl rám pod motorem auta. Moravec si znovu prohlédl fotografie, zadní kola mělo auto odmontované, stejně i chladič a dynamo, což svědčilo o tom, že oba připravovali vytažení motoru. Prudká povodňová vlna auto srazila ze špalků na oba muže, kteří v té chvíli byli pod ním. Rám je přitiskl k podlaze, nemohli ven a utopili se, později voda sama přivřela vrata garáže. Druhého muže identifikovali jako Luboše Hudečka.

Jiří Děrda

„Pane obhájce, kde je váš mandant?“ nervózně se otázal 2. září 1986 předseda senátu Okresního soudu v Hodoníně advokáta Pálíšky.

„Pane předsedo, bohužel nevím, snažil jsem se ho poslední týden několikrát kontaktovat, abychom si ujasnili detaily pro dnešní jednání, rodiče ho ale také neviděli. Nevím si rady.“

„Pokud se do čtvrt hodiny nedostaví, zastavuji řízení a předám věc Veřejné bezpečnosti, aby ho předvedla. Dostane navíc pokutu za pohrdání soudem. Podívejte se v podatelně, jestli si nevymyslel nějakou výmluvu a zaslal ji poštou.“

Antonín Mílek čelil obvinění, že pod vlivem alkoholu řídil vozidlo, srazil cyklistu, který doživotně skončil na invalidním vozíku. Měl se čeho obávat - nejen trestu, ale také splácení ušlého výdělku až do doby plného invalidního důchodu poškozeného, tedy po dobu dalších třiceti let. Jenže se po něm slehla zem. Nebyl k nalezení ani další měsíc, přestože po něm vyhlásili celostátní pátrání. Jelikož se dodatečně zjistilo, že způsobil zpronevěru jako vedoucí prodejny, naléhal prokurátor na Pobečvana, aby zintenzivnil pátrání.

Moravec se rozhodl sestavit Mílkův profil. „Jedině tak se dá odhadnout, co teď dělá.“ Rozvedený 35letý muž se s bývalou manželkou nestýkal a dcera ho za jeho neustálé avantýry nenáviděla. Sourozence neměl, pracoval ve funkci vedoucího velké prodejny Jednoty.

Potopil se?

„Řekl bych, že se bude stýkat s rodiči nebo některým kamarádem, s nímž jezdil za děvčaty. Z tohoto důvodu sledujme poštu rodičů. Protože působil ve střediskové obci, zná dobře poměry v JZD a tudíž se mohl potopit někde jako brigádník či spíše pracovník přidružené, výroby, ti nejsou vůbec na očích, v tomto směru mohl mít kontakty, pokud ale nežije na kradenou občanku.“

K Vánocům přišla Mílkům pohlednice v zalepené obálce. „Opatrně rozlepit a sejmut otisky,“ nařídil Moravec. Nejvíce se podivil nad razítkem odesílací pošty - Uherské Hradiště. Věděl, že otec pracuje v LETu Kunovice, ale zaměstnanci si pohlednice neposílají, když se denně vidí.

Ještě víc se podivil po srovnání otisků. Ani jeden ze čtyřech jak na obálce, tak na pohlednici, nepatřil Antonínu Mílkovi. Vůbec neporozuměl „P.S. Jižní Kříž.“

„Někdo důkladně mlží. Mílek je někde daleko a v Hradišti má kamaráda, kterého pověřil, aby odeslal tento pohled.“

Za dva dny si ho zavolal Pobečvan. „Otisky z pohlednice si vypůjčili estébáci. Tady máš jejich protokoly a můžeš číst, abys přišel na kloub celé věci.“

Uletěli

Po 18. hodině 28. srpna 1986 dostalo velení Pohraniční stráž z hlásky jižně od Lanžhota. „Před deseti minutami se nečekaně od severu objevilo letadlo typu Brigadýr, letělo těsně nad zemí, přibližně ve výšce do padesáti metrů. Přes varovný výstřel světlicí přeletělo státní hranici s Rakouskem. Imatrikulační značku jsme nezahledli, ale mělo československé poznávací znaky.“

Okamžitě začalo jednat ministerstvo zahraničních věcí a velvyslanectví ve Vídni, žádalo jednání s posádkou. O den později přišla zpráva, že rakouská strana po vyšetření incidentu pilota i s letadlem, které patří československému státu, vrátí nazpět s žádostí o sdělení koridoru, kterým se má letět a v jaký čas. Cestující požádali o politický azyl.

Odpoledne 30. srpna pilot Jan Bela přistál s Brigadý-rem na letišti v Kunovicích. Okamžitě jej odvezli k výslechu.

„Osmadvacátého srpna jsme práškovali v okolí Hluku. Před čtvrtou hodinou jsme skončili, chlapi si naložili všechen materiál, protože jsme se příští den měli přesunout na Zlínsko. Já jsem měl přeletět do Otrokovic. Jenže při odpoledním provozu jsem zjistil, že mám potíže se směrovým kormidlem, hrozně špatně se natáčelo, jakoby mu něco vadilo. Protože musíme dělat neustálé obraty na konci práškovaného prostoru, musí fungovat jen na drcnutí, jinak mohu trefit nějakou překážku. Proto jsem řekl, že se podívám, jestli se něco nezaseklo,

případně se tam nedostal nějaký předmět nebo pták. Po běžné kontrole motoru jsem šel k ocasu, bylo jasné, že budu muset promazat čepy. Jak jsem stál sehnutý s mazničkou, najednou cítím na krku něco kovového. Pak se ozvalo: „Neotáčej hlavou a poslouchej!“

Co mi zbylo? Došlo mi, že mám na krku pistoli a podle druhé dvojice nohou stáli u mě dva muži. „Když budeš hodný, nic se ti nestane. Pokud ne, odbouchnem tě a poletíme sami, umíme trochu zacházet s kniplem, ale ne tak dobře, jak ty!“ Po mém kývnutí pistoli odtáhl a já se narovnal. Dva, asi 180 centimetrů vysokí chlapi s batohy stáli proti mě, oba s pistolemi. Na obličejích měli kukly a tak ani nevím, jak vypadali.

Příkaz zněl, letět do Rakouska přes státní hranici. Měli svoji mapu a na ní vyznačenu trasu. Dobře si spočítali, že lidé jsou zvyklí na naše průlety nízko nad zemí, někdy ve výši i dvaceti metrů. Vedli mě tak, abychom se vyhýbali městům, vesnicím, vojenským objektům a dokonce věděli, jaké je rozmístění hlásek Pohraniční stráž. Při tak malé výšce nás radar mohl těžko zachytit. Akorát vím, že u hranic nás varovali dvěma červenými světlicemi.

Přistáli jsme u Pisdorfu a jeden z nich šel pro místní policii. V noci pro nás přijeli muži v civilu a odvezli do Vídně k výslechu, ty dva jsem vlastně neviděl. Protože mne nepřesvědčili, abych emigroval, odvezli mne za dva dny do Pisdorfu, dali pokyny kudy a v kolik poletím, kde mám u nás přistát.“

Výpověď zněla věrohodně, po prošetření matky a sourozence pilota StB usoudilo, že je loajální k socialistickému zřízení a žádné stíhání nevedlo. Nicméně dostal trest od zaměstnavatele - Slovairu, že nedbalostí pomohl k útěku dvou osob a byl stažen dočasně z funkce pilota.

Poté naše vídeňská rozvědka zjistila, že jeden z únosců se jmenuje Antonín Mílek. Znovu se prověřovalo možné spojení a vyšlo najevo, že muž, který platil svobodné matce Bělové alimenty na jejího syna, pochází z Hodonína a jmenuje se kupodivu Jan Mílek, otec jednoho z únosců.

Od té chvíle začalo pilné sledování uneseného pilota, skoro tři měsíce ale bylo bezvýsledné. Až před Vánocemi přišel na adresu jeho tety dopis z Rakouska a pochopitelně jej naše rozvědka přečetla dříve než ona, spíše její synovec, kterému byl určen. Obsah měl velmi strohý: „Vyříd' našim, že jsem v pořádku, všechno je O.K Můj kámoš má příznivce, a tak se brzo dostaneme do jižní Afriky. Stačí, když našim napíšeš na pohled P.S. Jižní kříž. Táta ví, o co se jedná. Chlupatí ho možná budou chtít číst, dej ho raději do obálky. Až se zmůžu, službu ti devizově vrátím. Ahoj, ozvu se až za rok.“

Proto potřebovali ke srovnání otisky z vánočního dopisu Mílkovým, ty potvrdily, že jej odeslal Bela. Pak si ho pozvali k výslechu. Za dva dny vyklopil pravdu.

„S nevlastním bratrem jsme se na únosu domluvili, nikdo mě nepřepadl, schválně jsem zůstal na polním letišti sám, trasu jsem také naplánoval, oni létání vůbec nerozumí. Mysleli jsme, že nikdo nezjistí naše příbuzenství, protože jsem se já i máti vlastně s Mílkem nestýkali a alimenty už neplatil.“

Soud mu vyměřil šest let a skončila mu slibná kariéra pilota. Nejhůře dopadl muž zraněný po havárii. Tomu asi dodnes nikdo nevyrovná-vá ztrátu výdělku, zatímco pachatel si poklidně žije na jihu Afriky, kam odjel někdy po novém roce 1987. Proto jej ani Rakousko už nemohlo vydat jako zločince.

11 SMRTÍCÍ LENORA

Klubalo se docela pěkné srpnové ráno, když na konečnou ve Vrbně pod Pradědem dojel nákladní vlak z Milotic nad Opavou, který tam měl vagóny odpojit a do soupravy zavěsit čerstvě naložené, aby je odvezl zpět.

„Hoši, teď vyvěsíme co jsme přivezli, jen jak se domluví s výpravčím,“ poznamenal vlakvedoucí. Poté vagóny odstavili na kolej číslo tři. Bylo půl osmé, když uzamkli výměny. Oznámili ukončení posunu výpravčímu.

„Co budeme dělat?“ zeptali se lišácky oba průvodčí nákladního vlaku, „odjezd máme až ve 12.23. To se tady ukouše-me nudou,“ dívali se tázavě na vlakvedoucího. Ten se má, říkali si, může jít domů a zalévat zahrádku, bydlí totiž kousek odtud.

„Chlapi, já vím, mastit karty nemůžete pořád dokola. Jezdit budeme beztoho až do sedmnácti. Uděluji vám proto volno, běžte se najíst, trochu se osvěžte, abyste byli po obědě při síle. Návrat v 10.15, abychom si všechno bez zmatku připravili,“ řekl a odporoučel se.

„Půjdem do hospody, svačinu mám sice s sebou, ale slabou a v tomhle hicu jedno pivo neuškodí,“ pronesl Eduard.

Přesně v deset patnáct dorazili do stanice, chvíli po nich vlakvedoucí, očekávaly je rutinní úkoly, které v této stanici dělali už několik let.

Vlakvedoucí si podle nákladních listů srovnal, v jakém pořadí sestaví vagóny a v 11 hodin požádal dispečera o provedení dalšího posunu. „Musíte ho ukončit do dvanácti hodin, protože pak přijíždí osobní vlak.“ Vlakvedoucí napřed vozy na koleji č. 4 zastavil odrážkou, ale podložil jen kamenem.

Poté odešel do kanceláře dopravy ohlásit ukončení posunu. „Teď máte volnou kolej pro vjezd vlaku.“ Když vyšel ven z kanceláře, uviděl, jak se tři vozy dávají pomalu do pohybu a oblila jej hrůza.

Tři nákladní vozy na koleji č. 4, které podložil jen kamenem, se pomaloučku začaly rozjíždět směrem ke Karlovicím. Otočil se a pelášil do kanceláře výpravčího. Sotva popadal dech, takhle nesprintoval od školních let. „Okamžitě volej dispečera, aby nevypravoval motorák, ujely nám vagóny.“

Mezitím jeden z průvodčích nákladních vlaků si všiml rozjíždějících vozů a vyběhl proti nim. Jelikož ještě jely pomalu, udělal zásadní chybu a snažil se je naivně zastavit vlastní silou. Marně.

Teprve pak mu v mozku zapálilo, že musí postupovat jinak, jenže udělal další chybu. Pokoušel se vytáhnout z nákladního vozu klanici, úchyt v ople-nu měla zarezlý, snažil se marně a ztrácel drahocenný čas. Rychle se nerozhodl pro jinou a osvědčenou cestu - využít zarážky či vedle ležícího polena.

Nic netušili

Zespu si v té chvíli poklidně bafal ve stoupání motoráček č. 2607 obsazený z jedné třetiny cestujícími. Když se dostal asi do vzdálenosti dva kilometry od Vrbna pod Pradědem, najednou strojvedoucí s vlakvedoucím spatřili, jak ze zatáčky se proti nim řítí nákladní vozy.

Zatáhli brzdu, otevřeli dveře a vyskočili, oba věděli, že nemohou nic udělat pro odvrácení katastrofy, jejich výkřiku cestující nerozuměli. Prudké brždění řadu z nich rozhodilo natolik, že nechápali, co se děje. Než se stačili vzpamatovat, došlo k mohutnému nárazu.

První do vlaku narazil plošinový vůz s dřevem. Při srážce se nadzvedl, strhl střechu vozu, což sice mělo příznivý efekt, nenarazil tak do cestujících, bohužel

současně prorazil palivovou nádrž. Lidé částečně křičeli, částečně oněměli, protože vůz byl plný nafty, která se poté od nějaké jiskry vzňala. Cestující prvního vozu leželi uvězněni na podlaze, neměli šanci na únik a 18 jich bezmocně a za obrovských bolestí oheň spálil, protože jejich vůz úplně shořel. Jen jeden z nich vypadl, ale utrpěl tak vážná zranění a popáleniny, že jim příští den v nemocnici podlehl. V dalších vozech 26 osob utrpělo zranění. Výpravčí z Vrbna sice zavolal sanitky a hasiče, jenže z časových důvodů dojeli až bylo po všem.

Moravec přijel, když už probíhalo vyšetřování drážní inspekce. Poslouchal všechna fakta, odborníkům se nemínil plést do práce, velký spor vedli o to, proč *zarážka* položená pod tři vagóny spadla sama z koleje. „To není možné, někdo ji musel položit naprosto blbě, ale všichni tři už dělají na dráze přes deset let, tak tohle se jim nemůže stát.“

„Kdo ji měl položit?“ zeptal se.

„Vlakvedoucí,“ dostal strohou odpověď.

„Tak nám vše vysvětlí, proč tady není?“

„Je v nemocnici, pokusil se spáchat sebevraždu.“ Nepřímé přiznání viny, pomyslel si Moravec. Když se však dozvěděl, že vlaková četa měla ve stanici vlastně skoro tři hodiny volno, začal pátrat po tom, co ti tři muži dělali.

Výpravčí jen pokrčil rameny. „Nejsou moji přímí podřízení, proto se o ně nestarám.“

Strojvedoucí nákladního vlaku také pokrčil rameny. „Já byl podle předpisu na mašině a čekal, až se začne s posunem. Mezitím jsem posvačil, šel si koupit limonádu a ještě chvíli mazal kola. Nikoho z nich jsem neviděl.“

Pak si Moravec uvědomil, že jsou prázdniny a vyptával se, jestli se náhodou v areálu stanice neobjevili nějakí kluci. Mívají hloupé nápady, co když si se zarážkou hráli a uvolnili ji? Výhybkář poznamenal, že viděl dva kluky, jednoho znal, Látala, vyháněl je ven.

Nezbylo než si zajít pro desetiletého kluka. „Nic neudělal, já vím, někomu by se hodilo, aby na něj svedl vinu,“ zastával se ho otec.

„Já se jen ptám a dělám si jasno,“ odpověděl Moravec klidně na rozhořčené ohrazování otce.

Rozuzlení

„Udělejte si jasno o těch dvou ajzlboňácích, co seděli dopoledne v hospodě, a netahejte do toho mého kluka.“ Nečekané rozuzlení. Moravec si celkem hravě ověřil od hospodského, že přišli při otevření v osm hodin, dali si guláš a pak každý tři piva a jednu režnou. V deset odešli.

„Proč jste jim nedal dýchat,“ osočil se na výpravčího, „posunovali pod vlivem alkoholu.“ „To bych tady musel mít trubičky, ty ale nemám. Co po mně chcete?“

Moravec si vzal do práce Eduarda, který se snažil nemotorně zastavit rozjíždějící vozy.

„Vždyť jste mohl použít jiné prostředky, třeba brzdu. Proč jste postupoval tak chybně?“

„Nervy, věděl jsem, že může být hrůza, brzda byla na opačném konci vozu.“

„Vy se vymlouváte. Mám ověřeno, že jste byl pod vlivem alkoholu, z toho vyplývá vaše chybné jednání. Tu zarážku jste také dal tak špatně, že spadla sama.“

„Tak to na sobě nenechám!“ ohradil se Eda. „Já pil i Franta, jenže vlakvedoucí pod kola nedal zarážku, ale kámen, ten asi spadl sám. On má hlavní vinu, byl líný si pro ni dojít padesát metrů.“

„Kde se vzala zarážka?“

„Já ji tam donesl potom, aby měl alibi.“

Před soudem skončili všichni tři. Vlakvedoucí dostal doživotí.

12 Objevy po demolici

„Co uděláme s tou barabiznou nad Dřevnicí?“ zeptal se Boček, člen městské rady v Otrokovicích. „Stává se z ní dům hrůzy. Schází se tam opilci, feťáci, každou chvíli tam jezdí policajti řešit výtržnosti nebo i rvačky.“

„Celý ten barák je problémový, především tím, že nemůžeme najít majitele.“

„Musí být zapsaný na katastru.“ „Jméno známe, ale už je skoro pět let nezvěstný. Naše usnesení není komu doručit. V podstatě nemůžeme nic udělat, jednalo by se o zásah do soukromí. Navíc v domě bydlí odporný chlap, prokázal se nájemní smlouvou.“

Uběhl měsíc a z domu po silném vichru spadlo několik komínových cihel na chodník a občané si opět stěžovali. Národní výbor se rozhodl vyslat k prošetření stavu objektu zástupce stavebního odboru.

„Předsedo, ještě si necháme udělat nezávislé vyhodnocení od zlínských kolegů, ale už předem mohu říci, že dům navrhne k demolici,“ oznámil vedoucí odboru Mrlica.

Nezvěstný majitel

Právník navrhl následující postup: „Za půl roku uplyne šest let od oznámení, že majitel je nezvěstný. Vyvěsíme výzvu v Otrokovicích a Zlíně, zveřejníme ji v denním tisku, aby se ozval a objekt opravil. Pokud se do března neobjeví, tak záležitost postoupíme soudu, aby rozhodl o vykoupení a následné asanaci.“

V dubnu 1986 soud o ní rozhodl, zamítl návrh synovce, aby mohl objekt převzít, vzhledem k tomu, že jej soud v Uherském Hradišti odsoudil na šest let do vězení a nebyl by schopen zabezpečit jakoukoliv opravu a údržbu. Zbyl jediný problém, kam umístit nájemníka. Jenže při prostudování podkladů vše vypadalo jinak. „Jelikož nejste v Otrokovicích přihlášen ani k přechodnému pobytu, smlouva je neplatná a do 24 hodin se vystěhujete, jinak vám vyneseme těch pár krámů, které tady máte, před dům," dostal jasné sdělení.

„Statika je tak narušená, že objekt necháme odstřelit," rozhodl vedoucí stavebního odboru, „nevezmu si na krk nějaký úraz při bourání. Věci toho chlapa vynesete ven, přikryjte plachtou, nebudeme se s ním párat, beztoho tady ani úředně nebydlí. Všechno vevnitř prohlédněte, aby se něco, však víte co," stručně sdělil.

Pozdě večer policisté zahlédli Volka silně opilého v nádražním bufetu, pak zamířil k svému, už bývalému domovu.

Příští ráno jednopatrový dům odstřelili a pak přijela technika, aby sutiny naložila na auto a odvezla na skládku. Když bagrista vybíral sutiny ze sklepa, s hrůzou v očích se díval, jak zuby lžice zachytily lidské tělo, které se sesunulo mezi cihly a dřevo. Okamžitě volal policisty.

Když mrtvého ze sutin vyprostili, lékař konstatoval smrt nárazem těžkých předmětů. „Spíše bych řekl, že na něj spadl strop ve sklepe."

Moravec si zavolal vedoucího stavebního odboru: „Můžete mi vysvětlit, jak to, že v objektu zůstal člověk?" Ten přesně popsal, jak postupovali.

„Odpoledne jsme provedli důkladnou prohlídku, vynesli jsme věci toho Volka, dali na dveře cedulku se zákazem vstupu a zatloukli je laťkou. Ještě ráno jsme se letmo podívali dovnitř, ale do sklepa nás nenapadlo jít, kdo by se tam schovával?"

„Chyba, takhle přišel o život jeden chudák," poznamenal Moravec, ale v duchu si uvědomil, že ten chlap neměl ve sklepe co dělat, měl být alespoň ve svém pokoji. Nicméně se celá událost musela podrobně prošetřovat.

„Milane, výsledky pitvy tě budou určitě zajímat. Za prvé v krvi měl dvě promile alkoholu, čili konal opilý, což je přitěžující a ještě další zjištění. Na slinivce měl rakovinový nádor, který se projevil už metastázami, k tomu nemírné pití vedlo k silné cirhóze jater. Když vše shrnu, tomu člověku už svíčka jasně dohořovala. Při jeho stylu života by k lékaři šel až v posledním tažení, které bych odhadoval asi do roka."

Moravec nakonec usoudil, že se nejednalo ani o trestný čin z nedbalosti a celé řízení nechal odložit.

Jenže uplynulo pár dní a na místo nálezu musel vyjet znovu. Tentokrát pracovníci vodáren dostali za úkol najít místo, kde je prasklé potrubí, které vedlo kousek od domu, možná ho narušil odstřel.

„Podívej se dobře," řekl jeden z nich. Opatrně kopali okolo lidské boty, za chvíli z ní vyčuhovala kost pokrytá zbytkem tkáně. Tentokrát vykopání ostatků přineslo určité komplikace, nakonec však silně zetlelé tělo staršího muže odváželi v pytli do pitevny.

Moravec dumal nad vykopaným dolíkem, dva mordy v jednom domě, tohle nezažil, ačkoliv spolu souviset nemusejí. Odhadoval, že nebožtík v zemi ležel několik let. Proč zrovna tady, vedle zdi? Nechal podrobně přehrabat hlínu, ale nenašel se ani jeden předmět, který by pomohl k identifikaci mrtvoly.

Musel čekat na vyjádření soudních lékařů. „Muž podle stavu kostí měl věk asi 55 až 60 let, podle rozdrčeného krční obratle jej vrah zabil úderem tvrdým předmětem do zátylku. V zemi mohl ležet asi až 5 let. Doklady ani nějaké vodítko k identifikaci jsme nenašli, zato máme popis stavu chrupu, s tím se dá už něco dělat. Navíc krátkou dobu před smrtí měl zlomené zápěstí."

Moravec obešel zubní lékaře v Otrokovicích a Zlíně, nic, pak se rozhodl zajet do Napajedel, vedla jej k tomu úvaha, že mrtvý je asi majitel nemovitosti a pracoval právě v tomto městě. Tady se nakonec střelil a zjistil totožnost. Tam si také ověřil, že v zimě roku 1980 si zlomil

zápěstí. V létě onoho roku z ničeho nic přestal chodit do práce, nereagoval na dopisy a dokonce si ani nevyzvedl poslední výplatu. Komu by prospěla?

Jenže zůstala otázka, komu by prospěla smrt obyčejného dělníka? Pak si vzpomněl na slova předsedy národního výboru, že o nemovitost usiloval nějaký mladý hoch, prý příbuzný. Po delším hledání našli v archivu města žádost Jana Vrány, synovce mrtvého.

Doložil výpis vlastnictví a kupní smlouvu na dům znějící na jméno tehdy nezvěstného strýce, a také doklady o zemřelé matce, která byla jeho sestrou. Moravec se vydal do věznice za Vránou. Vykládal s ním o domě a jeho demolici.

„Budu si stěžovat, bez mého souhlasu se dům nesměl zbourat, já jsem vlastně majitelem a budu chtít odškodné. Spravil bych ho, umím dělat," rozčiloval se a po chvíli začal sprostě nadávat. Moravec o mrtvém strýci zatím nemluvil.

„Jak jste se dostal k dokladům o domě?"

„Strýc mi je dal."

„Jenže nestačí, k tomu musela být darovací smlouva, kterou nemáte."

„Je to v řiti," pronesl Vrána.

„Strýc je mrtvý a vy to víte, zavraždil jste ho, a doklady u něj ukradl, jenže plno věcí nevíte a tak vám dům nemohli předat, nic nedostanete."

„Nikoho jsem nezabil, ale ono je všechno v čudu," zklamaně dodal a odcházel do cely.

„Máte na svědomí život člověka," důrazně dodal Moravec.

„Jděte do..." Moravec mlčel, věděl, že mu prokáže jen krádež dokumentů a ostatní je jen podezření, nemá vražedný předmět - otisky či svědectví proti Vránovi. A bez nich nemá cenu jít k soudu.

13 BACILI HO DO HLAVY

Josef Vávra zdvihl po zazvonění sluchátko telefonu a ohlásil se. „Dám váni, mladý muži, jednu dobrou radu," začal neznámý. „Přeslechl jsem vaše jméno," skočil mu do řeči Vávra.

„Není vůbec důležité, ale pamatujte si, že pokud přestanete šourat do věcí, po kterých vám nic není, dočkáte se ocenění nebo podpory. Jinak..."

Předposlední den května roku 1985 se v blanenské nemocnici ozval telefon. „Na nábřeží Svitavy leží muž. Je v bezvědomí, krvácí, ale dýchá."

Než sanitka zraněného naložila, dojel na místo činu i hlídkový vůz VB. Lékař prováděl první pomoc a hned hlásil šoférovi: „Ať připraví operační sál, pro všechny případy, myslím, že má nejen tržné rány, ale i vážné zlomeniny." Oba policisté si prohlíželi místo činu. Rozhodli se, že ráno místo znovu prohlédnou. I jeho okolí.

„Podle všeho ho musel někdo praštit zezadu, má tržné rány v místech, kam by sám nedosáhl. Tedy přepadení. Nevidím v okolí nic, o co by se mohl takhle zranit," poznamenal lékař. „Proč ho napadl? U sebe má jen sportovní tašku a je v teplácích, jakoby šel z tréninku," poznamenal jeden z policistů.

Ranní prohlídka nepřinesla žádný poznatek, stopy v hlíně patřily dětem a předmět, kterým pachatel zaútočil, nenašli ani v širokém okolí. Dokonce hledali, jestli jej pachatel nehodil do blízké řeky.

Totožnost neznámá

Po návratu je čekalo nemilé překvapení. „Totožnost přepadeného neznáme, zato jeho stav se zhoršil a převezli ho do brněnské fakultní nemocnice. Musíme hledat svědky, hlavně muže, který zavolal do nemocnice," oznámil kapitán Jágr. Skončil poslední květnový den a pátrání nepokročilo ani o kousek dál. Až příští den večer se dostavila na služebnu Monika Gabriellová. „Zúčastnila jsem se třídního kurzu a po návratu domů jsem našla zpusťovaný byt."

Policisté zjistili, že pachatelé vylomili zámek a uvnitř rozházeli šatstvo, všechny zásuvky vytáhli a obrátili. „Chybí vám něco?"

Nerozhodně se dívala kolem sebe.

„Já ještě nic nekontrolovala, ale v každém případě nevidím Pepíkův fotoaparát Pentacon i s objektivy a přenosný magnetofon.“

„Šperky či peníze?“

„Já žádné šperky nemám, šetříme na splátku družstevního bytu a hotovost doma vlastně žádnou nemáme, všechno padne na splácení půjčky.“

„Kde máte manžela?“ ptali se policisté, „On dnes chodí na trénink a přijde pozdě večer, kolem desáté, vlastně ani o tom ještě neví.“

„Běžte za ním, my zatím vše zdokumentujeme a budeme hledat otisky, potřebujeme je i od vás dvou, pro srovnání.“

On zmizel!

Za půl hodiny se přiřítla celá vyděšená. „On zmizel, zmizel!“ Udiveně se na ni podívali. „Jak zmizel? Třeba jen nešel na trénink, někdo ho zvábil na pivo,“ poznamenal jeden z policistů.

„Kdepak, totiž už dva dny není v práci, tam ho hledali, nikdo neví, kde je a doma prý ho včera marně hledali.“

Možná má milenkou a využil situace, pomysleli si policisté.

„Kdy jste se měla vrátit z kurzu?“

„Proč?“ Pak pochopila. „Dnes, nepřijela jsem dříve. On mě má rád, ale proč z ničeho nic nepřišel do práce?“ už začínala mít slzy na krajíčku.

„Dáme do hlášení, že postrádáte manžela, musíte s námi sepsat beztoho zápis o vykradení bytu,“ nezúčastněně prohlásili a ukázali rukou k autu. Po cestě jim vysvětlila, že není vdaná, jen s Josefem Vávrou žijí ve společné domácnosti a budou se brát.

Ráno se policistům ozvalo zvláštní oddělení místního podniku ČKD. „Z ničeho nic přestal chodit do práce Josef Vávra, už třetí den, a k tomu přibyla komplikace, někdo mu vypáčil zásuvky u pracovního stolu.“ Kapitán Jágr si po přečtení svodky uvědomil možné souvislosti a nařídil, aby okamžitě někdo z pracovníků podniku odjel do brněnské nemocnice a navštívil neznámého muže, jehož stav byl i po operaci hlavy stále kritický. Potvrdil identitu Josefa Vávry. Po návratu si sedl s pracovníkem zvláštního oddělení. „Ty tři činy souvisejí. Můžete mi naznačit, jaký může mít pachatel motiv? Vypáčení stolu na pracovišti signalizuje, že pochází z vašeho podniku a vše spíše souvisí s pracovním a nikoliv soukromým motivem.“

„Je to exponovaný člověk a mnoha pracovníkům, i výše postaveným, leží v žaludku. Dokonce se snažili, aby dostal místo na krajském výboru SSM, aby se jej zbavili.“ Tím případ dostal zcela jiné rozměry. S přispěním krajské správy vznikl vyšetřovací tým vedený Milanem Moravcem.

Po výpovědi Moniky, která jen věděla, že řešil nějaké ošemetné případy podvodů s odměnami, se členové týmu shodli, že opravdu pachatel musí být těsně spjatý se zaměstnavatelem Vávry. „Musíme spolupracovat s hospodářskou kriminálkou. Ta aktéry vyplaší a ti se dopustí chyby, my budeme jen nenápadně sledovat vývoj. Jen musíme kolegům zadat konkrétnější stopu. S vedením jednat nebudeme, ani jejich kontrolním oddělením, možná v tom má někdo z nich prsty. Zajistím součinnost s generálním ředitelstvím v Praze a vy nenápadně oťukáte členy „Reflektoru mladých“. Někdo z nich určitě ví, co Vávra odhalil.“ Když se dozvěděl, že nejsou v pořádku zlepšováky, nařídil, aby zjistili autory větších odměn, hlavně opakovaných. A za den se okruh podezřelých zúžil na sedm osob. „Na ně se hospodářská kriminálka zaměří a my v kartotéce ověříme, jestli mají nějaký škrálop a tendenci k násilné činnosti.“

Když si pročítal seznam funkcí - vedoucí technolog, vedoucí technického rozvoje, technický náměstek, mistr opravářské dílny, plánovač, vedoucí skladu, referent, přemýšlel, kdo z nich si vzal na triko něco tak drsného, jako přizabití člověka. Josef Vávra totiž ležel už devátý den v bezvědomí.

Na zámky je odborník zámečnický mistr, ten stojí za vloupáním. Kdo však zaútočil? Nechal si poslat osobní spisy všech sedmi a podrobně je pročítal, až u vedoucího skladu našel

poznámku - aktivní sportovec, věnoval se zápasu.

Nyní už měli podklady k tomu, aby všechny předvolali k výslechům. Nejslabší článek bude náměstek, pomyslel si. Sice přijde o funkci, ale chlap dva roky před důchodem už nemá co ztratit, ale zase na sobě nenechá žádnou špínu. Nechal rozhlásit, že Vávra zemřel, aby pohnul něčím svědomím. „Jste podezřelý ze spoluúčasti na zabití Josefa Vávry," začal výslech bez obalu a odhadoval hodinu na vzdorování. Náměstek po dlouhém-kličkování udal hlavního aktéra, vedoucího technologa.

O napadení Vávry věděl, ale distancoval se od takových metod. Po konfrontaci obou se dozvěděl, že jeho odhad, kdo napadl Vávru, který se pak po třech měsících vrátil z nemocnice, byl správný, stejně jako u autora vloupání. Tyto dva soud odsoudil nepodmínečně a dalších pět podmínečně i se ztrátou funkcí a finančním postihem za neoprávněné odměny u 11 zlepšovacích návrhů.

14 ZAPALOVACĚ STOŽ

„Zase hoří stoh," povzdechl si pozdě večer policista na obvodním oddělení v Hulíně. „Letos už potřetí." S kolegou nasedli do auta a odjeli k požáru. Místní hasiči se snažili seč mohli, jenže ohlášení přišlo pozdě a pochopili, že spíše zachrání hromadu popele smíchaného se zbytky slámy.

Požární technik příští den pokyvoval hlavou. „Stejně jako v předchozích případech někdo stoh zapálil úmyslně, ložisko požáru je na okraji, v místě, kde se pachatel mohl schovat, aby jej nikdo neviděl z cesty. Kolikátý případ žhářství už tady máme? Řádí nám v rajónu pyroman." Začal kolotoč vytěžování svědků, jenže ve včerejším sychravém říjnovém dni se v polích skoro nikdo večer neprochází, okolní lán už dávno zorali a oseli, co by tam kdo dělal? Výjezdová skupina zklamaně obhlížela místo činu, hasiči stopy po pachateli zničili a nebylo z čeho vycházet.

Zamyslel se. „Nenašlo se něco jako láhev, plechovka, pachatel musel použít hořlavinu první třídy. Ještě se v těch zbytcích pořádně přehrabejte, snad něco najdete, nemáme v ruce vlastně nic."

Radost mu udělal Zelenka. „Zkusil jsem kroužit okolo a kupodivu na polní cestě vidím dvoje stopy po jízdě bicyklu, skončila blízko stohu. Pachatel asi přijel na kole."

Na poradě operativního týmu usoudili, že pachatel musí bydlet blízko, v okruhu několika kilometrů. Na obyčejném kole se nebude štráchat víc jak deset kilometrů.

Pak jedné únorové neděle, časně ráno, musel opět vyjet k dalšímu požáru a zase blízko Hulína. Když se díval na zasněžené pole, trochu se zaradoval, Pachatel musel zanechat nějaké stopy, tentokrát ve sněhu.

Jeden z příslušníků VB šel po stopě. Jak příjezd, tak odjezd končil u silnice, kousek od nádraží ve Všetulech. „Prověřit všechny lyžaře, kteří nastupovali, nezapomeňte na postřeh průvodčího," netrpělivě nařídil Moravec.

Další zjištění se týkalo požářiště, našli tam plechovou krabičku, trochu opálenou, která do stohu určitě nepatřila, teprve později analýza zjistila, že uvnitř jsou stopy po suchém lihu.

Lyžařská stopa

Slibnost lyžařských stop se brzo vytratila. Pracovník stanice Vsetuly si nepamatoval, že by do ranních vlaků nastupoval někdo s lyžemi. „Vše mohlo probíhat jinak," poznamenal Pobečvan,

„Pachatel přece není tak naivní, aby nás vedl přímo za ruku. Jednak mohl mít ve Všetulech auto, lyže naložit a odjet, pak se jedná o někoho jiného než v minulých případech, kdy přijel buď na kole nebo na mopedu. Druhou možností je, že lyže sundal, nastoupil do vlaku opačnou stranou od nádražní budovy, ve stanici ho tudíž nikdo nemohl spatřit.

Po dvou dnech marného pátrání si Moravec umínil, že zkusí jít na vše logikou a vzal si všechna starší hlášení, zavřel se, aby ho nikdo nerušil, přes tři hodiny chodil jak lev v kleci

sem a tam, občas si něco přečetl a neustále se snažil zachytit nit případu. Když měl pocit, že se mu rozskočí starostmi hlava, vyšel se projít do mrazivého povětří v parku. Tam si vybavil jednu věc a rychle spěchal nazpět.

Když si vypsals datумы požárů stohů, zavolał meteorologům, aby mu popsali počasí 6. února 1985 v oblasti Hulína. Když mu sdělili, že řádila sněhová vichřice, zamnul si ruce a šel za Pobečvanem.

„Zapalování stohů začalo před třemi lety. Každý rok hořelo jen třikrát, a podívej se, datумы se shodují vyjma jednoho případu, kdy požár pachatel založil místo pátého až šestého února, patrně nemohl dojít na místo činu několik kilometrů v silně a mrazivé vichřici, požár proto o den odložil.“

„Tajná symbolika? Takové nápady máš z nějakého středověkého románu,“ zasmál se Pobečvan. „Mohou být dva, nemyslíš?“

„Ne, tenhle člověk má důvod, proč hoří jen v těchto dnech a vždy stohy jednoho družstva! Za vším stojí msta! Vsadím se, že do 28. září se nic nestane.“

Pobečvan se na něj úkosem podíval, sáhnul mu na čelo. „Horečku nemáš a jsi střízlivý. Vůbec tvojí krkolonné teorii nevěřím, jenže nemáme žádný motiv, budiž. Co s tím chceš dělat? Nezapomeň, že pachatel či pachatelé použili tři způsoby podpálení, třikrát měli jiný dopravní prostředek!“

Pak poslouchal. Podle mapy se pachatel pohyboval v kruhu o průměru deseti kilometrů. „Podle lyžařských stop bude mladší, celkem mu běh šel. Mířím jen na muže, žena a pyromanka? Těžko uvěřit. Dedukcí se dá odhadnout, že datумы požárů odpovídají křestním jménům nebo datumům narození, musí tedy mít při takové zášti osobní symboliku. Do září Moravce čekala nimravá práce, srovnat v šesti obcích osobní data občanů od 15 až do padesáti let.“

Plynuly měsíce a ve volných chvílích vyřídil dle datumů narození několik osob, Moravec hlavně chtěl vědět, zda v oblasti existuje nějaká Dobromila, která má svátek 5. února.

Začátkem srpna, po návratu z dovolené, předložil hypotézu. „Vedle datumů jsme zkoumali i křestní jména. Dost nám pomohlo, že Dobromila žije v oblasti jen jedna. Právě s ní se spojuje jedna událost.“

Všichni udiveně zdvihli hlavu, že by stohy podpa-lovala žena? „Není pacha-telkou, ale k daným datumům jsme přiřadili několik mužů. Pak už nezbylo než zahájit nenápadné ověřování v terénu. Tam jsem se dozvěděl zajímavý případ. Před několika lety chodila s jistým Václavem, velmi svérázným a prudkým hochem.“

Musel narukovat na vojnu, někde do Aše, láska skomírala. Když se vrátil do civilu, rodiče Dobromily, jinak dost zazobaní lidé, on má totiž významnou funkci v družstvu, už připravili veselku s někým jiným. Copak dcera si vezme nýmandu z podnájmů? Když udělal výstup, tak její otec zařídil, aby se našla údajná krádež obilí a Václava nechal vyhodit z JZD, nastoupil někde k silniční správě jako nádeník, několikrát vyhrožoval, že se pomstí. Našeho muže podle mne známe a na svátek Václava očekávám, že se pokusí zapálit další stoh. Podzimní datумы zhářství odpovídají jeho jménu a dni narození.“

Svátek Václava

Začaly přípravy. Aby se nic nerozkřiklo, místní požárníky vynechali a v jedné z obcí profesionální jednotka prováděla jakoby cvičení, aby se mohla dostavit ke stohu rychle, aby neshořel.

Domek, kde bydlel Václav, sledovali tři muži v civilu, podařilo se jim ještě ráno, když odjel do práce, nalít do nádrčky jeho mopedu cukerný roztok, aby jej nemohl použít a musel jet na kole. Sami měli připravena kola, aby jej mohli sledovat, Moravec s Pobečvanem seděli v autě u vysílačky a čekali kolem desáté večer na hlášení.

Vyjel kolem deváté a už podle prvního hlášení odhadli obec, kam míří. Hasičská cisterna se tam začala pomalu přesouvat. V deset hodin přijel ke stohu. Nevěděl, že dvě stě metrů odtud

jej sledují dva muži, kteří sesedli z kol, vysílačkou oznámili polohu a blížili se k němu. Jakmile spatřili plamen, vyhlásili poplach a vyrazili.

Václav však vynikal mrštností, když přiběhli, skočil na bicykl a zmizel oběma ve tmě. Oba muži však zajišťovali stopy jeho obuvi, aby je nezničili požárníci a nechali ho klidně ujíždět. Zamířil domů, kde už na něj čekali Moravec s Pobečvanem a spadla klec. Tentokrát už stoh neshořel.

JiříDěrda

15 Pořádná šlupka

„Půjdeme na to,“ frajersky se ozval Eda Pekl. „Ještě zkontroluji, jestli jste vysekali správné díry.“ Při obhlídce uznalé pokyvoval hlavou. „Dali jste si záležet!“

Pekl se pustil do práce, dusal, natahoval dráty a cementoval. Za odpoledne byl hotov. „Může takový obyčejný černý prach stačit?“ komentovala jako vždy manželka chalupáře každou práci.

„Mami, takovou věc nedělá poprvé, má přece odhad, co potřebuje,“ oponoval 19letý syn. Pak si s otcem sedli nad plánek nakreslený Edou. Chvilí si složitě něco vysvětlovali a ukazovali na dráty u skály.

„Ale až zítra,“ pohrozil s úsměvem Eda. „Přijel bych, ale musím odstřelit kolegovi kus skály, aby měl dost hlubokou studnu. To víte, v létě se kšefty jen hrnou. Cement vám musí zatím ztvrdnout.“ Nasedl na motocykl, nářadí si položil před sebe na nádrž a odfrčel.

Příští den se slavil Svátek práce, Josef Cink se rozhodl pro tuto chvíli záměrně. Předpokládal, že dopoledne na chaty nikdo nepřijede, v práci se vymluvil z prvomájového průvodu s tím, že půjde za místní hasiče a těm řekl, že musí být ve fabrice. Přibližně před polednem se rozhodl natáhnout dráty k baterii. Pak zapojil rozhodující modrý vodič. Takovou ránu nečekal, slupka jako z děla, kterou museli slyšet alespoň kilometr daleko! Zůstal úplně pať, současně se zděšeně díval na masu kamení, která se valila ze skály na konci zahrady! Přikrčil se a s hrůzou čekal, co se stane? Do sekundy zabubnovaly šutry i drť na plechové střeše jeho chaty, zařinčelo rozbité sklo.

Ptáci se lekli

Nastalo ticho, takové, jaké tady nikdy nezažil, snad i ptáci se lekli a přestali štěbetat. Pořádně se podíval a ohromeně zíral, jaký kus skály odstřelil, daleko větší než čekal. Nevěřicně zakroutil hlavou nad velkou kopou kamení, co s ní? Možná z toho něco využije do základů soused, který teprve stavěl, pomyslel si. Jenže pak se ozvalo velice sprosté klení asi o padesát metrů dál.

Co se stalo? Tak daleko mohl těžko nějaký šutr doletět, co kdyby se někomu něco stalo, ale budu dělat mrtvého brouka. Nejsem tady a nikdo nic neví. Snad si někdo nevšimne, že odstřel se konal právě u jeho zahrady.

Za chvíli slyšel, jak na cestě hovoří muž a žena. „Nějaký blbec tady pálí jako u Verdunu, ani ve státní svátek není klid.“

„Kdo nám zaplatí rozbitý okno?“ hořekoval ženský hlas. „Ono se už naštěstí nic neděje, takovou ránu dávají tryskáče, když překonávají rychlost zvuku, ale proč přiletěl ten šutr k nám?“

„Přiletěly dva nebo tři a nekecej o tryskáči, si zblblá z toho tvýho pilota, jasně tady někdo něco odpálil. Už něco vidím, holomek jeden.“ Za chvíli uslyšel Josef bouchání na dveře a lomcování s klikou. Seděl schoulený jako oukropek, těsně předtím rychle hodil na motorku kus deky a zavřel tiše zadní dveře. Okenice vpředu naštěstí nestačil otevřít, takže chata vypadala jako prázdná. „Tady něco bouchlo, vidíš hromadu kamení vzadu!“ vítězoslavně vykřikl neznámý muž.

„Co když tady už byla? Vždyť tady nikdo není. Co když někdo něco odpálil v lese?“ namítal ženský hlas.

„Do prkýnka, někde blízko něco bouchlo, snad nejsi hluchá a byla to pecka jako z děla. Máš

ale pravdu, tady nikdo není, i když ve vzduchu cítím takový divný smrad." Po chvilkovém dohadování pokračovali dál v obhlídce terénu. Josef seděl skrčený a schovaný ještě několik hodin, nebyl si stále jistý, jestli ho někdo neuvidí. Pak obhlédl škodu, pět rozbitých malých tabulek mu Eda v práci nechá uřezat, sám si je zasklí, žádná větší škoda nevznikla, akorát bude mít problém, co s tolika kamením.

Za týden mu soused sdělil: „Poslouchej, byl tady policajt z místního oddělení, prý na Svátek práce tady někdo něco odpálil, nevíš o tom? Dívám se na konec tvjí zahrady a nějak ti tam ubylo skály a přibylo kamení?"

„Musíš o tom mlčet, oficiálně je tady kamení dlouho, budeš ho možná potřebovat, ale ani muk, něco by sis mohl odvézt hned, aby hromada nebyla tak na očích. Nic se vlastně nestalo, akorát někomu vyrazil šutr okno, mě ostatně také."

Ani on se vyptávání příslušníka Veřejné bezpečnosti nevyhnul a horko těžko vysvětloval hromadu kamení. „Já tady nebyl, účast v prvomájovém průvodu je hlavní, nějak se skála sama sesunula, o výbuchu namouduší nic nevím," lhal jako když tiskne.

Jenže výbuch na Svátek práce vyžadoval vysvětlení. Moravec se vydal s pyrotechnikem do Cin-kovy zahrady a potajmu si prohlédli hromadu kamení a skálu. Konstatovali, že uvolněnou suť musel někdo čerstvě odstřelit a odebrali vzorky ze zřetelných míst po náložích. „Nedělal bych z toho vědu, sepíšeme s ním protokol a počkáme," vysvětloval Pobečvanovi. „Soustružník a syn průvodčí, kde by přišli k výbušninám, vše zapojili, sehnali palníky, ani na vojně nesloužili u ženistů. Asi si nechal odstřelit kus skály, která je zvětřalá a potřeboval přístup k potoku, nic víc a nic míň, provokaci bych v tom nehledal."

„Dobře a co dál?"

„Někdo mu pomáhal, on jev případě dost nevinně."

Nelámal si hlavu

Eda Pekl tabulky skla Cinkovi nedonesl, ale vzal si poloviční odměnu. „Skála mohla mít praskliny, nevidíš do ní, pak musíš dát menší nálož." Hlavu si s ničím nelámal, vlastně se nikomu nic nestalo a potěšilo jej, že se policajti o případ nezajímali, což by mu vadilo. Za týden však měl smůlu, při cestě za dalším kšeftem ho zastihla bouřka a co čert nechtěl, voda se mu dostala do směsi střelného prachu. Trochu zkusil jen zapálit, ale marně. „Přijedu až za týden, musím s tím něco udělat," oznámil.

Doma se bál manželky, vyhodila by ho z kuchyně i z domku, už jednou museli zasklívat v zadním pokoji okna a vymalovat. V podniku zašel coby údržbář za starým Kabalou v kotelně. „Potřebuji něco usušit, ale musí se na to jít pomalu, na plotně ani na vařiči nemůžu a venku, když tak poprchává, nic nevyschne, jak má být, stačilo by dva dny pořádnýho sluníčka."

Dohodli se, ostatně Kabalovi občas něco spravil, střelný prach donesl do kotelny, nasypal na pozinkovaný plech a položil na horní dekl výměníku. „Budu se chodit dívat, jakmile směs uschne, tak ji odnesu, nemusíš se starat." Jenže příští den dostal příkaz odjet na dva dny opravovat topení na podnikové chatě a po večerním flámu na své sušení zapomněl.

V pátek ráno musel Kabala přitopit a kolem desáté se ozvala z kotelny rána jak z děla. Naštětí uvnitř nikdo nebyl. Když s vedoucím zvláštního oddělení přišli dovnitř, uviděli na podlaze plno kouřící vody tekoucí z prasklého potrubí. „Tě pic, ještě, že je před námi víkend, snad se všechno do pondělí stihne opravit. Nicméně musíme zavolat specialistu na tlakové nádoby, aby zjistil příčinu!"

Ten jí zjistil rychle. „Tady došlo k výbuchu, ani jedno poškození nemá směr natržení zevnitř." Pak už musela přijet Veřejná bezpečnost a pyrotechnik zjistil, že příčinou se stal výbuch střelného prachu. Odtud byl už jen krůček k Eduardu Peklovi a brzo vyšly najevo jeho soukromé trhačí práce, včetně odpálené skály.

16 Noční překvápko

Bohuslav, přezdívaný Bony, se pohodlně uvelebil u stolu blízko tanečního parketu vinárny

Taverna a nenápadně se rozhlížel okolo sebe, jestli nezahledne přitažlivou dívku, s kterou by strávil večer a možná i něco víc. Jeho dobyvatelské ego toužilo po novém dobrodružství, dokonce míval i představy o něčem neobyčejném, co by se dalo zažít.

Jenže onen všední den se na Tavernu vydalo málo lidí, několik manželských párů, pár dívek, které znal či dokonce dobře poznal a netoužil po jejich objetí, dorazilo pár ochmelků rozhodnutých dnešní večer dokončit tak či onak po půlnoci u baru.

V deset hodin se tam také otráveně odšoural, aby si poručil svého oblíbeného vizoura a s někým poklábo-sil, když žádný vhodný dámský objekt neměl v dohledu. Netrvalo dlouho a vedle něj si přisedl muž, zřejmě s podobným osudem.

„Dnes je tady skoro pusto," jen tak k němu prohodil, aby řeč nestála. „Nevím, jestli se nepřesunu do Grandu, co když touhle dobou se tam zastaví z nádraží nějaké cestovatelky?"

Soused jen pokýval hlavou, „Abych pravdu řekl, vzpomínám si na Saturni-na, jak chtěl házet koblížky, aby vytvořil náladu něčeho neobyčejného, jenže tady nemají koblížky a házet skleničkami od drinku není asi nejvhodnější nápad," sarkasticky a polohlasně uvažoval Bony. „Holt život chce něco vzrušujícího, neobvyklého. Být teď někde v Monte Carlu nebo Paříži, určitě by se něco zajímavého mohlo stát," uchechtl se.

Neznámý muž pootočil hlavu. „Máte pravdu, život potřebuje osvěžení něčím mimořádným." Oba si poručili skleničku, napadla je asi tatáž myšlenka.

„Zkusíme něco vymyslet," řekl Bony. Odpovědí mu bylo kývnutí.

Ferda Mravenec

Neznámý se představil jako Ferda. „Říkají mi mravenec - činnosti všeho druhu," pousmál se.

„Vážně? Pak nějaké pře-kvápko máte možná v rukávu."

„Není nějak srandovní, řekl bych originální zážitek pro muže, který má rád sex ve všech podobách," tajemně naznačil.

Bony se rozesmál na celé kolo, až se u nejbližšího stolu hosté ohlédli. „Prožil jsem mnoho dobrodružných a mimořádných zážitků, překvapíte mne, mimo, jedině černoškou, jinak jsem snad zažil všechno a některé ženy by mohly vyprávět," sebestiště se natřásal jako kohout na hnojníku.

„Co takhle sex v zámecké posteli s baldachýnem, ten znáte?" lišácky odvětil Ferda. „Určitě ne, ale v podstatě je postel jako postel, tahle bude jen velké letiště," třel si prsty o sebe a začal koumat, co tím spolubesedník míní. Romantika tohoto typu jej trochu vzrušovala, na zámku ještě nikdy nespal, natož ve dvou. Zkoumavě se zadíval a čekal další nabídku.

„Romantika má svá pravidla, to není jen tak přijít, vypít láhev šampaňského, svléci se a hupsnout do postele. To by nebylo nic zvláštního, snad jen okolní prostředí pokoje," rozváděl dál svůj nápad Ferda a Bonyho začal trochu napínat.

„Znám ženu, která má v sobě kouzlo starých dob, pochází totiž z jedné malé šlechtické rodiny." Bony zbystril, tak tohle může být originální. „Její prateta jí vyprávěla, jak po ovdovění překvapovala své milence a ona tohle občas dělá také."

„Není nějaká škaredka?" pro jistotu se otázal Bony. Pod nos dostal fotografii dvou mladých žen, docela hezkých, jak stojí u bazénu v plavkách, jedna se mu zdála povědomá. Zalovil v paměti, ale žádnou šlechtičnu nevylovil.

„Jsou sestry a setkáte se tam s oběma. Šampaňské platíte vy a pak se uvidí, třeba se stanete důvěrnými kamarády. Dělá na zámku průvodkyni, proto se tam lehce dostaneme i v sobotu večer."

„Tuto?" dychtivě se tázal Bony.

„Asi příští, musím se zeptat, jestli mají čas a na místě vám řeknu podmínky, možná se budete líbit oběma." Dohodli se, Bony za něj zaplatil útratu a napsal mu číslo telefonu.

Onu sobotu vyjeli společně z Olomouce motorkou a kroužili po nějakých okreskách, až Bony ztratil orientaci, kde vlastně jsou. Nakonec dojeli ke ztemnělé budově zámku, v němž svítilo jediné okno. „Čekajínás," polohla-sem řekl Ferda a zablikal reflektorem. Nahoře dvakrát

zhaslo a rozsvítilo světlo. „Všechno je v pořádku. Abychom nebyli nápadní, půjdeme bočním vchodem pro služebnictvo. Nahoře váni řeknu, co všechno máte udělat.“

Starší dveře trochu vrzly a pak s baterkou stoupali do druhého poschodí. Ferda druhým klíčem otevřel a vešli do velké místnosti, které vévodil obrovský stůl s porcelánovým servisem, Bony postavil dvě láhve šampaňského.

Seberete kalhotky

„Nyní nastane hra s ženami,“ poznamenal Ferda. „Zaváží vám oči, dobře si pamatujte, kde je stůl, přes šátek budete snad trochu vnímat tmu a světlo. Pak přijdou a budete se svlékat, stejně i ony, které z těch dvou seberete kalhotky, bude vaše.“

Bony zakroutil hlavou, ale vělo v něm odhodlání a podrobil se pokynům. Za chvíli vrzly dveře a ozval se něžný hlas. „Holoubku, ukaž mi svá prsa. Mám ráda chlupatá.“ Bony neváhal, svlékl si sako a košili, slyšel jak kolem něho chodí, ale nedařilo se mu ji chytit. Nakonec se k němu přivinula na záda a hladila mu rozkrok. „Už ti kalhoty nestačí, musí dolů,“ jakoby nařídila. Cítil její, nahé paže, měla na sobě jen podprsenku. Odkládání pokračovalo, až mu stáhla trenýrky.

Těsně poté poznal, že zhaslo světlo, zarachotil klíč v zámku a nastalo ticho. Strhl šátek! V místnosti nikdo nebyl. Marně ve tmě hledal vypínač, mistrně skrytý pod závěsem. Pak uslyšel dole dvojí zatroubení klaksonu a nastartování motorky, jejíž zvuk se vzdaloval. Vyzkoušel všechny dveře a ani jedny nešly otevřít.

Tohle byla ďábelská past. Začal šatrat po zemi, aby se oblékl. Jenže ouha, nenašel ani jeden svršek, na těle měl jen ponožky. Při pohledu z oken zjistil, že v tomto křídle zámku nesvítí ani jedno okno a kustod patrně sedí doma u televize. V místnosti po dlouhé době našel jednu dečku, kterou si dal na břicho, sedl na židli, očekával s drkotajícími zuby věci budoucí. Nečekal, že zažije nejhorší noc života.

Za srpnového rozbřesku začal stepovat, aby se zahřál. Teprve později zaslechně jaké hlasy, ale vzdálené. Zase si sedl na židli a zmohl jej spánek. Pak zarachotil zámek a do místnosti se vnesl šumot dětských hlasů a zazněl zvučný hlas průvodce: „Právě vcházíme do jídelny s nábytkem z 15. století, kde se také konala důležitá...“ Zneklidněl ho smích dětí, které ukazovaly na židli. Dospělá žena se držela za ústa. Bony se probral, vyskočil v rouše Adamově právě proti první skupince návštěvníků.

Průvodce okamžitě zavřel dveře, přerušil prohlídku a spěchal za kustodem. Za hodinu přijel vůz bezpečnosti a Bony, zabalený do staré deky, odjížděl k výslechu.

„Všechno skončí asi podmínkou,“ začal rozhovor Moravec. „Nás zajímá, kdo měl klíče, jeho popis, číslo motocyklu. Naštěstí nic nezmezelo a krádež vám nepřišijeme, jen nedovolené vniknutí a veřejné pohoršení. Je tady riziko, že někdo by mohl zámek vyloupit, to nás zajímá.“

Nepodařilo se nic zjistit, zámky dveří kustod vyměnil. Moravec jen usoudil, že šlo o nejrafinovanější pomstu zhrzené ženy, jakou zažil. Bony se kvůli ostudě ze svého rodného městečka brzo vytratil. A dost daleko.

17 Žlutozelená příšera

Romanův nos zavětril jakýsi podivný puch, který ho dráždil, a proto se cítil nesvůj. Koukl po topiči, ale starý Brbla, jak mu říkal, zřejmě měl v nose huspeni-nu. Po chvíli ho cosi začalo nutit k pokašlávání, ale Brbla, který denně vyhulil tři krabičky cigaret, chrblal v jednom kuse, bodejť by něco cítil. Nakonec si Roman promnul oči, ale protože byl po flámu, tak si nebyl jistý, jestli podlaha žlutne, nebo mu pokračuje kocovina.

Nakonec seznal, že není pod vlivem včerejší rumové smršti, ale cosi žlutého se klikatě plazí po zemi. „Hičkok,“ zděšeně vykřikl a Brbla se k němu jen pohrdavě pootočil.

„Jako v Noční můře, jde si pro nás,“ vyděšeně dodal a vletěl do rohu kotelny, kde stály

nádrže. Tam se mu žlutozelené fluidum obemklo kolem nohou, které mu náhle ztěžkly. Začal vrávorat a dusit se. Ta hrozná příšera z amerických filmů měla sice jinou barvu, ale byla opravdu tady. Chlapi na Baště by čuměli a zapomněli pít pivo. Kdyby ho to jen tak nedusilo a nenutilo ke kašli.

Raději couval, ale barevná příšera jakoby ho přitahovala, i když to byl jen plyn. Vrávorat a po několika krocích si sedl na stoličku. Brblal se staral jen o kotel, ale brzy žlutozelená příšera začala dusit i jeho. Pak uviděl zhrouceného a dusícího se Romana. Pomohl klukovi vstát, ten se hrozivě rozkašlal a začal nepřítčně vykřikovat: „Utečme! Ona nemá oči.“ Podpíraje se navzájem, belhali ke dveřím. Brblal neměl moc sil. K cigaretami vyuzeným plicím, uťapkaným nohám se podepsalo čtyřicet let práce s lopatou. Otevřeli dveře kotelny na dvůr. Po několika vrávoravých krocích upadli na zem. Za nimi se pomaloučku začaly plazit žlutozelené chuchvalce.

Taktak dovrávorat

Směnový mistr ihned poznal, že je zle a doslova přiskočil, aby jim pomohl. Nebyli schopni říci, co se děje, kašlali a chtělo se jim zvracet. Na kohosi vykřikl, ať zavolá doktora. Oba od táhl za roh, kde si sedli. Pak vběhl dovnitř, čímž plazivý dým jen rozvířil. Obětavě chtěl najít zdroj, odkud to svinstvo uniká, ale sám poznal, jak ho dusí a dává. Raději se vrátil ven. Před dveřmi se mu podlomila kolena a taktak se dovrávorat za roh.

V podniku vypukla panika. Někdo volal, aby všichni běželi do skladu pro masky. Lidé většinou z velké vzdálenosti jen okukovali a čekali, co se bude dít. Vybuchne kotelná, začne hořet, nebo náhoda jim připraví jiné překvapení?

Za chvíli přijelo požární družstvo s maskami. Hasiči rychle odhalili zdroj-jednu z nádrží na kyselinu chlorovodíkovou. Jenže nehořela, jen se ze tří otvorů valil žlutozelený plyn. Necháпали, jak je to možné, ale všimli si, že do ní teče ze sudů nějaká čirá tekutina, a proto rychle uzavřeli přívod. I velitel a zkušený profesionál zůstal bezradný. S něčím takovým se nesetkal ani na školení. Napadlo ho několik možností, ale s kyselinou ani jedna. Raději sháněl bezpečnostního technika Holuba.

Vyděšený obchodní náměstek Fiala zíral na kotelnu a v duchu počítal, jaké škody vznikly. Holub mezitím vyslechl poznatky hasičů. Pak si šel čichnout a pochopitelně se rozkašlal. „Neplašte se, unikl chlór. Jak je sakra možné, že se sám uvolnil z kyseliny? Ty tři rychle odvezte do nemocnice. Mohou dostat pořádný edem plic i s trvalými následky. Chlóru si za první světové války užili Francouzi od Němců na belgický frontě až moc. Někteří zůstali invalidní. Tuhle havárii by měla řešit policie.“

„Snad to nebude tak hrozný,“ prohodil náměstek. Už viděl, jak se policajti budou hrabat v dokumentech.

Holub jeho názor rezolutně odmítl. „Něco takového nelze zatajovat. Co kdyby ti dva měli trvalé následky? Spíše bychom měli zavolat hygieniky.“

Rozezlený Fiala raději zamířil do vedlejšího provozu. Tohle přece není jeho starost, ale bezpečák si své užije, jestli bude do fabriky tahat policii kvůli takové provozní nehodě.

Záměna s peroxidem

Holubovi vrtalo hlavou, jak se mohl chlór uvolnit. Probíral všechny poznatky, až vylovil z hloubky paměti nehodu, která se stala v ktere-rési textilce. Chlór se totiž dostane jako prvek z kyseliny jen proto, že Roman ji ve vedlejší místnosti smíchal s peroxidem vodíku. Musí zjistit, proč do kotelny dovezl právě peroxid a jak došlo k záměně chemikálií? Začal pátrat u Romana.

„Přijel jsem s vysokozdvíhacím vozíkem do skladu pro kyselinu solnou, ale vedoucí nikde nebyl. Jenže já spěchal. Pak se nechal přesvědčit kamarád Honza, aby mně dva sudy vydal. Nebudu přece čekat, až si šéf skladu vyřídí své soukromé kšeftíčky a mistr mi nadá.“ Ostatně tenhle postup fasování považoval za běžný. V šeru místnosti vybrali dva sudy. Chvilku hledali, protože moc dobře označené nebyly. Roman s nimi odjel a přibližně za hodinu začal

objem sudu vylévat do zásobníku s kyselinou.

Holub nechápal, kde se ve skladu vzaly sudy peroxidu, a proč jsou tak nedbale označené. Chemičku znal jako své boty, ale tentokrát si nevěděl rady.

Když sledoval povrchní práci policie, která reakci chemických látek i organizaci podniku rozuměla jako koza petrželi, rozhodl se pátrat na vlastní pěst. Inspektor bezpečnosti práce jen konstatoval záměnu chemikálií, nepořádek a vyměřil pokutu. Na víc se nezmohl, ale pomohl Holubovi rozhodnutím, že firma vypracuje opatření, aby se podobné nehodě předešlo. Přidělení tohoto úkolu z moci úřední v duchu přivítal, protože Fiala mu nemohl překážet v jeho pátrání, které jinak mařil všemi způsoby.

Pochopil, že se musí zaměřit na sklad surovin. Jenže narazil na tuhý odpor vedoucího Konopáska. „Ty si navymýšlíš plno papírových volovinek. Dycky jsme to dělali stejně a najednou takové novinky. Přiděláváš mi zbytečnou práci navíc. Nejraději bych se na to vyš... Už mi sem nechod' a už nikdy nechci vidět, abys mi šmejdlil po skladě.“

Oba se znali tak dlouho, že takové rezolutní odmítnutí Holuba zarazilo. Navíc ho Konopásek od té doby skoro nezdravil a Fiala mu vytkl, že nová opatření brzdí výdej surovin pro výrobu, což se ho dotklo. Přece nechce nikomu ublížit, spíše pomoci fabrice a oni se k němu chovají jako cizí. Přitom oba vědí, že mnohdy spíše přimhouřil oko, aby nedostali pokutu.

Jenže starý Brbla se od nehody nemohl jaksi vzpamatovat a žádal po podniku odškodné, ale narazil na hradbu výmluv a vytáček. Tohle si nenechal líbit jeho vnuk, coby student právnické fakulty a podal žalobu, která roztočila kolo vyšetřování.

Moravec také narazil na hradbu mlčení, pokrčení ramen. „Soudruhu náměstku, musíte si uvědomit, že nechybělo mnoho a mohlo dojít k úmrtí nejméně jednoho člověka na vašem pracovišti. Musíme přece najít příčinu.“ Fiala se tvářil nezúčastněně.

Teprve Holub mu vysvětlil mnohé. „V každém případě 50livý demižon peroxidu se do fabriky nedostane jen tak. Podle mne jsou machinace ve skladu u Konopáska. Tam zaměřte svoji pozornost. Nikde jinde.“

Nezbylo než pozvat specialisty odboru hospodářské kriminality a ti se pustili do prověrky dokladů. Zjistili, že náměstek Fiala s Konopáskem kupovali peroxid vodíku a pak jej prodávali do jiné firmy levně za provizi do vlastní kapsy. Náhodou došlo k jeho záměně a málem na ni doplatili lidé životem.

18 SPÁLENÉ KALHOTY

„Kluci, v sobotu zase vyrazíme,“ navrhl Karel. Už několik měsíců měla tahle parta brněnských kluků své velké tajemství. Objevíli za hustými keři v plotu Elektrozávodů zrezivělé pletivo, přes něj lehce pronikli dovnitř. Jednak se mohli toulat po skladech a v jedné zapomenuté uni-buňce si udělali klubovnu, jednak v ní tajně kouřili, jednak tam také poprvé ochutnali slivovici, kterou čirou náhodou našli v jednom nezamčeném ponku.

O jejich každotýdenních dobrodružných výpravách rodiče netušili, byli rádi, že přijdou domů na večeri a nejsou ani moc špinaví, zatímco tihle hoši objevovali pro ně úchvatný svět fabriky, kde mohli prolézt, co se dalo, a pokud sedmdesátiletý vrátný vyšel na obhlídku, tak jej stačili zmerčit daleko dříve než onje.

Stačili od jednoho z dělníků okoukat, jak se dají získat barevné kovy. Spaloval s tichým souhlasem vrátného na ohni kabely a pak z popele vyklepal hliník či měď, nacpal do tašky a nosil do Sběrných surovin.

Největší zážitek

Za největší zážitek jejich tajných výprav považovali, když si dělník jedno dopoledne přivedl s sebou obstarožní paní, vypili spolu láhev nějakého ovocného vína a začali se osahávat. Poprvé viděli skoro svlečenou ženu a následovala první ukázka dnes už tak běžného sexu z televizní reality show, jenže tehdy jim málem vypadly oči z důlků a měli o čem vyprávět ostatním klukům ve třídě.

„Zkusíme také spalovat kabely, jako umou-něný Franta“, jak říkali tajemnému návštěvníkovi sobotního odpoledne v areálu podniku. Měli o zábavu navíc, on totiž každou sobotu nepřišel. První ani druhý pokus se jim nezdařil, jednoduše nevěděli, co používá ke spalování. Jim spíše vše doutnalo, plastový obal kabelů nehořel, spíše změknu a táhl se jako guma.

Dumali a dumali, jednoho listopadového dne roku 1984 objevili nějaký soudek se špinavou kapalinou smrdící benzinem. „Možná tak dostaneme správný háje,“ usoudil Karel. „Napřed uděláme pokus v malém,“ řekl. Vzali jen trochu kabelů, dřevěných špalíčků a crbli na ně špinavou břechku. Do všeho hodili zapálený papírek a rozhořel se ohýnek vykreslený jako z pohádky. Když po půl hodině popel rozhrabali, zjistili, že kabely mohou lehce oklepat a získali první pořádný úlovek pro Sběrné suroviny. Ale žalostný výsledek v podobě deseti korun je neuspokojil. Chtěli víc!

Onoho listopadového dne mžilo a rozhodli se přesunout spalování pod přístřešek vedle provozních dřevěných „likusáků“. Dvanáctiletí kluci moc zkušeností nemívají, proto navrhli haldu lepenkových krabic plných kabelů, obložili je nějakým olejnatým puc-volem, který našli okolo, kousky dřeva a hromadu polili onou neznámou tekutinou. Vůdce party, Karel, stál v čele celého pokusu. Sám hodil zapálený papírek a v mžiku oheň vzplanul velkou silou. Docela se bavili a těšili se, kolik barevných kovů získají. Jenže kabely v lepenkových krabicích na okraji hromady nehořely.

„Musíme oheň podpořit,“ rozhodl Karel, vzal soudek s hořlavinou, zbylo v něm dost. Suverénně se přitočil ke krabicím a otočil jej dnem vzhůru, ale trochu nešťastně, že kapalina se nějak rozstříkla a zasáhla mu kalhoty. „Do prkýnka,“ zaklel, když na nich uviděl špínu, „máti mě pěkně sprdne,“ řekl zklamaně a sehnul se, aby si je prohlédl, ale v ten okamžik přišel závan větru a špička plamene se ho skoro dotknula a netrvalo ani desetinu sekundy a už hořel také. Soudek pustil na zem a zbytek hořlaviny se rozstříkl po betonu až ke dřevěným fošnám, které zde nechali vysychat.

Strnuli, tohle nikdo nečekal, i suverén Karel stál jako přikovaný. Pak zakřičel: „Vodu, vodu!“ Zbytečně, nikde blízko nebyla a plameny lehce zachvátily skoro celé jeho kalhoty. Najednou bylo kolem nich plno ohně na podlaze a kluci se bezhlavě dali na úprk a Karel jako hořící pochodeň, chtíc nechtíc, běžel za nimi. Zamířili ke své díře v plotu, nikdo na nic nečekal. Akorát jeden z nich vykřikl: „Sundej si kalhoty, nebo uhoříš!“ Karel kupodivu bez komentáře poslechl, přitom skřípal zuby od bolesti. Než kalhoty sundal, popálil si pěkně i ruce a nakonec jen v trenýrkách se dostal do pole za ostatními.

Zmizneme, jinak...

Teprve teď si uvědomili, co spáchali! Přístřešek už plameny zachvátily celý. „Zmizneme, jinak máme obrovský průser,“ řekl někdo z nich a potichu každý zamířil k domovu, Karel sykal bolestí, popáleniny hrozně bolely a měl obavy, co mu doma řeknou.

Co čert nechtěl, vedle přístřešku stála v betonové vaně nádrž na naftu, kam stékaly její zbytky, ty chytly, netrvalo dlouho a explodovala. Vrátný vše zjistil pozdě.

Když hasiči dostali požár pod kontrolu, přijela skupina vyšetřovatelů. Bez problémů rozeznali ohnisko v přístřešku. „Franta Doupal mi tvrdil, že opalování kabelů má povoleno,“ hájil se vrátný, „proto jsem nějakému ohýnku nevěnoval moc pozornosti. Jako zaměstnanec má znát požární předpisy, jestli se mu něco vymklo z rukou, za vše odpovídá on,“ bránil se vrátný, který od hlavní budovy dozadu příliš neviděl.

„Kam zmizel Doupal?“ jen tak se otázal Moravec.

„Co já vím, asi se zdejchl, když viděl, že má průser.“

Moravec prohlížel záznamy na vrátnici. „Jak to, že není zapsán jeho příchod?“ zeptal se. Vrátný pokrčil rameny.

Doupal žil sám, doma marně zvonili. Schovává se, napadlo Moravce. Až při druhé návštěvě zastihli souseda. „Frantu, toho jsem včera neviděl, obvykle v sobotu dělá přesčasy, jak mi říkal,“ vysvětloval.

„Kam chodí v neděli ráno?“

„Do kostela.“

Nezbylo než čekat, přišel s taškou plnou zabíjačkových pochoutek až po obědě. Divil se jako malý kluk, když ho odvezli do vazby. Dokonce padla slova i o sabotáži. Seděl jako oukropek, až při výslechu si Moravec uvědomil, že asi šlápli vedle.

„Já tam vůbec nebyl a mám svědky. Byl jsem na zabíjačce v Hustopečích, až do rána.“ Že by si odskočil ze zabíjačky opalovat kabely? Hloupost! Usoudili, že je nevinný, pro jistotu si alibi ověřili a měl ho na 105 procent.

„Musíme začít od začátku,“ usoudil Moravec, když jim Doupal vysvětlil, že takhle nikdy nepostupoval.

„Tohle dělal nějaký amatér, ani neví, že některé kabely se nedají takhle opálit,“ vyřkl závěrečný rezultat.

Příští den zavolal velitel podnikové ostražiny. „Něco jsme našli.“ Přijeli okamžitě a před nimi ležely klukovské kalhoty, téměř shořelé. „Ležely kousek od pftu. Kde by se tady vzaly?“

Okamžitě začali prohledávat okolí a našli díru v plotě s řadou stop. „Tudy ložila určitě parta kluků a jednomu z nich chytily kalhoty, tak je vysvlékl. V podstatě takhle naivně mohou postupovat jen kluci z páté třídy,“ usoudil Moravec. Jenže, jak na ně přijít, kluků v okolí je hodně a určitě budou mlčet jako hrob.

Když si večer prohlížel zbytek kalhot, uvědomil si, že ten hoch musel utrpět dost rozsáhlé popáleniny. Okamžitě se vyšetřovací tým vydal zpovídat lékaře. Bylo jasné, že hoch potřeboval ošetření, pokud už neleží v nemocnici. Příští ráno konečně zjistili, komu ošetřil pohotovostní lékař popáleniny a partu kluků v čele s Karlem odhalili.

19 CHYBĚL OTISK PALCE

„Naval prachy!“ ozvalo se za zády 62letého muže, který se potácivě vracel z hospody domů. Nereagoval, asi si myslel, že příkaz neplatí jemu, důchodci, který tak tak vychází s penězi. „Slyšíš dědku!“ zaznělo mu u ucha a mladý muž ho pevně chytnul za loket a otočil k sobě. „Navalíš ty prachy nebo ne?“

Gerhard se bránil a ještě páru měl, celý život dělal ve válcovnách, ale přece jen věk nezastavil a s trochou alkoholu neměl šanci. Mladík se s ním nemazlil, pořádně ho stiskl rukama pod krkem. „Ty povolíš, dědku jeden!“ Držel a pořádně! Měl také popito a ztratil cit. Konečně se dědek přestal škubat. Zkušeně mu sáhl pro šrajtofli, vytáhl ji a strčil do kapsy. Pleskl ho po tváři: „Už můžeš jít domů a příště mi neodporuj,“ pronesl a vítězoslavně chtěl odkráčet. Pleskl ho podruhé, potřetí a dědek nic. Sáhl mu na krk a zkoumal tep, žádný nenašel. Oblil jej pot, zhebl mu pod rukama, proboha to nechtěl, ale po chvíli marného oživování ho vzal oběma rukama pod pažemi a odtáhl kousek dál, k výklenku, do stínu, aby si ho nikdo nevšiml. Nohama zkušeně na zemi šoural tak, aby zničil otisky bot a pak tiše zmizel.

Když se vrátil do hospody, pečlivě si na záchodě omyl ruce, doslova se jich štítil, sahal s nimi na mrtvolu! Peníze vytáhl a přemýšlel - kam dát peněženku? Otřel všechny stopy, zabalil ji do časopisu a poodešel kousek dál, kde ji pohodil. Pak se vrátil se do hospody k partě notně opilých známých, snad si nikdo nebude pamatovat v kolik přišel, aby měl alibi.

Když ráno 8. listopadu 1986 spěchal Vilda Pastor do práce, všiml si muže ležícího na zemi. Když* přišel blíž, poznal, že něco není v pořádku, ležel nějak podivně roztažený. Sáhl na něj a ucítil mrtvolný chlad. Otočil se a kmítal do práce, aby nepřišel pozdě. Odtud ihned zavolal na Veřejnou bezpečnost.

Výjezdová skupina na místě činu nenašla vlastně nic. Žádné otisky prstů, žádné stopy bot. „Podchlazený nebo uškrcený? Asi to druhé, ale blíž až po pitvě, stopy po násilí nevidím žádné,“ lakonicky sdělil lékař.

„Zkuste psůvoda,“ přikázal Moravec.

Začneme v hospodě

„Jenže čí stopu chytil, to nevím," řekl psovod, „nemám jediný předmět, který by odlišil staříka od pachatele." Pes je dovedl k hospodě, což všichni čekali.

„Tady začneme, pachatel se na něj musel přilepit asi uvnitř," zvažoval nahlas Moravec.

„To je Gerhard," řekl číšník nad fotografií, „vždycky peníze měl, ale nevím kolik," vzpomínal. „Když vám chlap položí na stůl stovku k zaplacení, tak nevíte, jestli ještě něco má v peněžence a já se u něj neptal. Dal si svých pět šest piv, dva panáky a šel domů, jako obyčejně."

„On měl peněženu?" Číšník kývnul. Právě ta však mrtvému chyběla. Pak se dozvěděli, že Gerhard seděl jako obyčejně s Morisem, který vydržel do třiaadvaceti hodin a pak byl rád, že ho kolo dovedlo domů samo. Jako pachatel nepřipadal v úvahu.

Z popisu asi čtyřiceti hostů se nedalo nic kloudného vytěžit. Navíc odhadovali dobu odchodu Gerharda na devět hodin večer. Jediným záchytným bodem mohla být peněženko a vyšetřovací tým se pustil do jejího hledání. Jenže nevěděli jak vypadá, číšník jen poznamenal, že měla černou barvu.

Dalo se očekávat s největší pravděpodobností, že pachatel onen večer seděl v hospodě, i když na druhé straně tam mohl jen nahlédnout a čekat venku, pokud věděl, že Gerhard coby předák ve válcovně měl krásný důchod, jako pracovník v první kategorii. Jenže někde s pátráním začít museli.

Skupina šesti mužů se pustila do prohledávání okolí, po třech hodinách se zklamaně sešli s nulovým výsledkem. Moravec si třel bradu. Žádný potok v okolí není, pachatel ji musel odhodit blízko, na podzim ji ani neskryje tráva či listí, už opadalo. Vrah si určitě nedal práci s jejím zahrabáním, u sebe si ji logicky nenechal, kam by ji odhodil? „Půjdeme do terénu znovu, někde musí být," řekl rozhodně.

Sám mezi nimi spíše bloumal, ať si mladí hoši trochu pohoní triko, pomyslel si a dumal, kam pachatel mohl peněženu odhodit. „Podívali jste se i do popelnic?" otázal se, když viděl, že jsou přistavené před domy k vysypání. Přikývli.

Vrátil se do hospody, kde se mezitím další dva policisté snažili s číšníkem identifikovat včerejší večerní hosty. Když se vracel z klosetu, nakoukl jen tak, ze zvyku, na dvorek. Spatřil plno herberku. Po dvou krocích se zastavil a rozhodl se podívat podrobněji mezi harampádí. Jenže po pěti minutách se zklamaně vrátil. Sedl si k čaji a nervózně čekal na výsledky pátrací akce. Mimoděk si vzal na stolku ležící Mladý svět, vyšel zrovna včera. Roztržitě v něm listoval, nemohl se na články vůbec soustředit, hlavou se mu honily různé kombinace. Když časopis odložil, stoupl si k oknu, zavřel podle zvyku oči, aby jej nic nerušilo a snažil si srovnat sled událostí. V té chvíli se mu vyjevil detail. Do koule pokrčená stránka Mladého světa. Okamžitě se vrátil ke stolku a horečně v něm listoval. Ano, jednu někdo vytrhl! Kde ji viděl? Pak si uvědomil, že na dvorku.

Papírová koule

Celý nažhavený tam zamířil, dřepł do kouta, tužkou a prstem opatrně rozevíral papír a pak ji uviděl! Okamžitě nechal odvolat muže z terénu a jemně do sáčku nasunuli list časopisu i s peněženkou. Moravec tušil, že zkušený pachatel otřel otisky a peněženko zabalil do papíru a vyhodil na dvorek. „Je jasné, že musel v hospodě sedět skoro do závěrečné. Musíte zjistit všechny, spíš bych řekl, že seděl s kumpány, samotný by se nevracel!"

Podle očekávání našli otisky Gerharda jen uvnitř peněženko, na povrchu nebyl ani jeden, pachatel všechny setřel. Moravec věděl, že tohle je k usvědčení málo. „Papír uschovejte, třeba nám pomůže pachová stopa," řekl rozmrzele.

Když ráno zašel k technikům, udiveně zíral na kolegu, jak vytrhává stránky z Mladého světa a zakresluje fixkou obrysy dlaně. „Co provádíš?"

„Dívej, logicky musel stránku vytrhnout. Jenže kvůli pachové stopě nemůžeme hledat otisky po celé straně. Přitom mohou být hlavně v místě, kde ji pevně uchopil a vytrhl. Jinde ani

nemusí být. Ještě jedna věc. Mladý svět se tiskne ofsetem na papír s vyšší gramáží, tudíž hlavně na ploše barvy se dobře uchovávají otisky na rozdíl od běžných novin, což netušil."

Za hodinu se stavil znovu a zvědavě očekával výsledek. Otázka mu čouhala z očí. „Mám dobrou a špatnou zprávu," záhadně řekl technik. Odstříhl jsem pravý roh nahoře a zbytek schoval do pachové konzervy. Našel jsem otisky."

„Máme ho v evidenci?" vyhrkl Moravec.

„Teď špatnou zprávu. Ten chlap spíš neúmyslně, ve chvatu, stránku chytl tak, že na ní není otisk palce, ale jen jeho dalšího článku a části dlaně, na druhé straně pak všech čtyřech prstů. Jenže tyto otisky běžně nesnímáme."

Babo rad, pomyslel si Moravec. V restauraci zjistili, že do závěrečné tam sedělo také sedm recidivistů. „Pozveme všechny na pachovou zkoušku a koho určí pes, tomu odebereme otisk všech prstů a dlaně pravé ruky."

Postup vyšel a 27letého Jaroslava N, který 8. listopadu 1986 spáchal vraždu, soud poslal na 14 let do vězení.

20 Nález v kůlně

„Hergot, -to je kosa," poznamenal Josef, „kolik hlásili v rádiu?"

„Bude sedmnáct pod nulou," zabručel Julek. „Takhle ráno nevyjedeme," starostlivě dodal a představoval si ranní trápení se startováním motoru.

„Zkusíme to jako loni, nebudeme se s ničím zatěžovat, ale počkáme až šéf půjde domů, aby nás neviděl. Hodíme si korunou, kdo přijde ráno první, motory odpojí a protúruje."

Vrátný Blažek poklimbá-val za stolem vrátnice, do takové zimy se mu nechtělo ve čtyři ráno na obchůzku, ostatně ji vynechal i před dvěma hodinami. Beztoho bude muset vyjít ven, uvědomoval si, alespoň před koncem noční šichty

Jeho uvažování přerušilo razantní zabušení na okýnko vrátnice. Zamžoural, venku někdo divoce gestikuloval rukama. Zaostril oči, tohle není nikdo z našich řidičů, co ten chlap šílí, kašlu na něj, nějaký ožrala bude otravovat.

Jenže muž venku neodbytně klepal na sklo a ukazoval rukou. „Natruc mu neotevřu, blázen jeden potrhlý," pomyslel si vrátný. Jenže po chvíli strnul. Ten chlap poodešel, vrátil se s nějakým předmětem, rozmáchl se a rozbil sklo vrátnice. Blažek okamžitě sáhl po telefonu a chtěl volat bezpečnost, jenže hlas zvenčí ho zmrazil. „Dědku jeden přiblbllej, sedíš na prdeli a hoří ti sklad. Na co si tady, ty debile, okamžitě volej hasiče!"

Vyletěl jako čert na dvůr a uviděl, jak za hlavní budovou skladu, tam kde jsou garáže, září jasné světlo proti bezmračné obloze! Opravdu hoří! Teď už letěl jako namydlený blesk k telefonu, obvolal nejen hasiče, ale všechny podle poplachového plánu a spěchal otevřít vrata nákladní vrátnice hasičům, teprve teď uviděl, že garáže pořádně hoří, cítil mastný kouř, jako od oleje. Budu mít průšvih, uvědomil si, protože od půlnoci nešel na kontrolu.

Po prvním přijel i druhý hasičský vůz, těžko se jim stříkalo, zamrzalo co mohlo. Soustředili se hlavně na objekt garáží, dřevěné kůlničce vedle ní věnovali méně pozornosti, vypadala, jakoby v ní nic nebylo. Asi po třiceti minutách se však ozvala obrovská rána, střecha kůlničky vyletěla nahoru, do stran létaly desky, jeden z požárníků, který stál nejbližší, vykřikl, chytnul se za rameno a upadl na zem.

Co tam je?

Proto velitel zásahu zavelel: „Stáhnout se doleva, abyste nebyli v dosahu kůlny, bůhví, co tam je?" Měl pravdu, za chvíli se ozvala další detonace a tentokrát rozeznali, že vzduchem létají kousky kovu. „Myslím, že uvnitř měli svařovací soupravu. Blbci, proč objekt není označen jako svařovna?" nadával velitel zásahu a čekal nedočkavě na sanitku, prohlížel zraněného kolegu, který chvílemi ztrácel vědomí, našťastí krvácení zastavili. Kolem šesté se podařilo dostat požár pod kontrolu, žádná další detonace už nenásledovala.

V té chvíli ředitel pořádně péroval vedoucího autodopravy. Měl problém, proti předpisům v

garážích stála dvě plně naložená nákladní auta s nábytkem, která pojišťovna neuhradí, přes noc tam neměla co dělat. „Jak k tomu mohlo dojít?“

Vedoucí odpověděl pokrčením rameny. Oba museli čekat až do příštího dne na vyjádření požárního technika z okresu. „Ohnisko jednoznačně mohu určit mezi oba nákladní vozy. Jenže stopy po nějaké nádobě s hořlavinou tam nejsou, tomu nerozumím, od čeho oheň mohl vzniknout? Zahoření bych datoval někdy po desáté večer.“

Pak přišel vyšetřovatel a začal zjišťovat odpovědnost za požár se škodou skoro dva miliony korun. Vrátného Blažka upozornil předem, že má velice vratkou pozici. „Jednoznačně jste požár měl kolem půlnoci lokalizovat, máte podle popisu práce projít všechny objekty, nemá ani cenu se vymlouvat.“ Blažek si stěžoval na zdravotní potíže. „To bude jen polehčující okolnost,“ dostal upozornění.

Krátce poté přišel požární technik se zajímavým poznatkem: „V kůlně shořel vůz, který nepatřil podniku, navíc jsem našel v garážích i zbytky motocyklu, který tam rovněž nepatří. K tomu se v přílehlé kůlně neoprávněně skladovala a používala svařovací aparatura. Jenže pořád tápu a nejsem schopen určit příčinu požáru.“

V dané chvíli už museli k případu přizvat Moravce. Neznámé auto? Obyčejně se ze skladů krade, ale aby tam něco přibylo? K vlastnictví motocyklu se bez mučení přiznal vedoucí autodopravy, údajně si jej načerno přivezl a spravoval. „Máte smůlu, neměl tady co dělat, pojistné se vás netýká a můžete ho akorát odvézt do šrotu,“ s úšklebkem konstatoval Moravec, ale uvědomil si, že i auto v kůlně si někdo propašoval dovnitř za stejným účelem, jenže nikdo se k němu nehlásil.

Kupodivu prohlídka vraku nepřinesla kýžený výsledek. „Nemá žádné číslo motoru, jenže ani metalografické zkoumání nemá smysl, odbrousili asi centimetr materiálu a navařili nový, jenže nestačili ještě narazit nové číslo.“

„Je kradené a původního majitele najdeme v přehledu postrádaných stejšňů, pusťte se do toho,“ nařídil Moravec. Pachatel musí patřit mezi řidiče, autodoprava měla jen devět zaměstnanců, z tak malého počtu se dá lehce vybrat, uvažoval a začal studovat policejní kartotéku.

Původ autogenu

Jenže ani jeden z nich neměl žádný škruloup. Z které strany začít, uvažoval. Zdroj požáru neznáme, o záměr nešlo, pachatel by postupoval jinak. Nakonec se upnul na svařovací aparaturu. Zavolal si parťáka údržbářů. Jenže ten mu ukázal, že ji má uloženou v prostoru přesně podle předpisů. Hergot, motáme se tady kolem dokola. Když se dozvěděl, že zraněný požárník bude mít trvalé následky, rozzlobil se sám na sebe. Stejšň zmizel před dvěma měsíci, suma sumárum, v tomhle podniku existuje dobře sehraná skupina pachatelů. Svařovací soupravu si řidiči mohli přivést na korbě, ale auto dovnitř nemohli propašovat jen tak, čili slabý bod tvoří některý vrátný.

Pozval si znovu k výslechu Blažka, ten už vlastně nemá co skrývat, soud ho nemine a možná něco naznačí, pokud by k nim patřil, už mohl mluvit. Dlouho si povídali a nakonec přece jen Moravec získal cennou informaci, ale zcela nečekanou. „Pane kapitáne, dlouho jsem přemýšlel. Všechno mě moc mrzí, ale požár mohli způsobit řidiči Josef a Julek. Při silných mrazech si přes noc zahřívali autobaterie pomocí kabelů. Už jednou jsem musel vypnout proud, protože se tam jiskřilo. Navíc Julek říkal, že přijde brzo ráno. Obyčejně šel startovat, pak kabely odpojil a nechal motory běžet naprázdno, pro zahřátí.“

Na poradě s požárním technikem si prohlíželi fotografie požářiště a kupodivu kabel k jednomu z aut našli. Chybělo sice zapojení mezi auty, ale mohl ho někdo při požáru odkopnout nebo později odtáhnout. Pak dostal další cennou informaci. „Vrtalo mi hlavou, jak mohli mít načerno uskladněné láhve s kyslíkem a acetylenem. Podařilo se mi u jedné z nich zjistit výrobní číslo. Po dotazu u Technoplynu mi sdělili, že sklad ji nevrátil, protože je vadná,“ řekl technik. Moravec celý žhavý zamířil do podniku za parťákem údržby. Otázkou

ho zcela zaskočil. Nevěděl, kam s očima.

„Tak nezapírejte, kdo si z autodopravy vypůjčil láhve s plynem?“

„Josefa Julek.“ „Na co?“

„Vy už asi víte, že shořelý stejšn byl jejich, že ano?“ hlesl. Viníci dlouho nezapírali. Soud jim za tři trestné činy vyměřil po pěti letech vězení a náhradu škody.

21 Splácet dluh až do důchodu

„Copak potřebujete babičko?“ žoviálně se zeptal na chodbě národního výboru Stanovice tajemník.

„To jste vy, pane Cahlín?“ mžourala očima, při svých letech už na dálku moc neviděla, ale poznala jej spíše podle hlasu.

„Jistě, tak copak?“

„Za Panským má obec pozemky, potřebovala bych si je pronajmout, beztoho je nepoužíváte. Chceme tam pást ovce,“ potichouнку vysvětlovala.

Poškrábal se na bradě. Jak taková věc bábu napadla? „Musím všechno projednat v radě, pak se uvidí, Boudová,“ nějak se tě zbavím, tobě už chov ovcí nepomůže.

Jenže za dva týdny za ním přišel její syn. „Už jste nám pronájem pozemků schválili?“ zeptal se bez obalu.

„Nebudou se pronajímat,“ odsekl.

„Zarůstají plevelem, za chvíli tam bude jenom pěkněj binec. Jste padlí na hlavu!“ odhodlaně odpověděl mladý Bouda.

„Co je ti po tom, starej se o svý a neopruzuj!“ tvrdohlavě se vzepřel tajemník. Měl své zájmy a tenhle mladý cucák se do nich nebude plést.

Jenže mladý hoch nebyl z těch, které lze tak lehce odbyť. Příští den, v sobotu, se v místní hospodě vždy schází větší sestava jak mládeže, tak i pamětníků, zítra je přece volný den, mezi nimi si postěžoval dost nahlas a dost jadrně, což se k tajemníkovi doneslo hned v pondělí.

Počkal si na něj ve středu, kdy chodil hrát do hospody kulečnick. „Mladej cucáku, co vyřváváš v hospodě za blbosti, už jsem ti jednou řekl, že se nemáš starat o věci, po kterých je ti pendrek.“

„Tak prrr! Nejsu tak blbej, abych v tom neviděl od vás nějakou levárnu. Půjdu si na vás stěžovat!“

Padly facky

Po několika peprných slovech oběma hořely tváře a uráželi se, až se hory zelenaly. Pak se chytli pod krkem, padlo několik facek. Chlapi se v hospodě uculovali, ale starý Vrána na Boudu ukázal fajfkou a ukazováčkem jej zval k sobě. „Poruč borovou a dostaneš dobrou radu, mladej.“

Po chvíli pokračoval. „Běž za Žofkou Chmelařovou, poradí ti móóc a móóc dobře.“

„Zvolili jste mě poslankyní do národního výboru, jenže su už moc stará, oči o nohy neslouží ale lidé mi cecos pošeptají. Někteří mají radost, že tajemník dostal pořádně na budku.“ Odmlčela se.

„Tvoje báбина si chtěla pomoc k důchodu a její ovce by louku za Panským spásly dobře. Co má tajemník za lubem, nevím, zato vím, že v Panským domě, který patří obci, se něco děje. Si mladý, tak sežeň žebřík, a když uvidíš světla na straně k lesu, tak tam vylez a sleduj, co dělají!“ Bouda nečekal ha večerní hodiny, dům obešel a zjistil, že dovnitř se dá vlézt sklepním okénkem a ještě tentýž den poměrně velký objekt prošmejdil s baterkou. V přízemí zjistil, že se tam skladuje plno starých kusů nábytku a dalšího harampádí a nikdo tam asi nechodí. Zato v prvním patře našel polovinu chodby uklizenu a také troje zamčené dveře, ani se nedaly ramenem vyrazit. Už pochopil, proč ho Žofka nabádala, aby čekal na večer. Jenže místo koukání oknem se rozhodl, že bude poslouchat za dveřmi.

Tři dny čekal, až se nahoře rozzáří světla, tento okamžik nastal v pátek před volnou sobotou.

Nakoukl skulinou do zamčeného průjezdu, kde stála dvě osobní auta. Pak se přes sklep odstrachal nahoru. Na uklizené chodbě se každou chvíli někdo mihnul a svítila tam slabá žárovka, musel čekat opodál, skoro nic neslyšel, jen tlumené hlasy.

Seděl ve výklenku, měl žízeň a litoval, že sem vůbec lezl. Uplynuly tři hodiny a nic se nedověděl. Až hodinu před půlnocí zpozorněl. Na chodbě se začali hádat dva muži. Titulovali se slovy dacane, gaunere, kurevníku, prase. Jeden z nich vytáhl malorážkovou pistoli a druhý začal utíkat dolů. Tam naskočil do auta, které stálo venku, protože přijel poslední, ale než stačil vyjet, ozvalo se několik výstřelů.

Když se střelec vracel nahoru, Cahlín mu vyčínil: „Jsi blbý, tohle se roznese! Doufám, že je živý!”

„Je, jen jsem mu proděravěl zadní sklo, blbečkovi, už sem nikdy nepřijede a nepoleze mi do zelí.”

Střílelo se

„Ve Stanovicích se střílelo,” oznámil telefonem poručík Zelenka v sobotu ráno Moravcovi.

„Je někdo zraněný či snad mrtvý?”

„Nevím, ale musíme vyjet na místo činu, pak se dozvíme víc, ono je vše trochu zamotané.”

Když jim mladý Bouda vše popsal, prohlíželi si plochu před Panským dvorem a našli nábojnice z malorážky a také kousky skla. Podle vrstvení vytušili, že se jedná o přední či zadní sklo automobilu. „Koho jste poznal?”

„Tihle nebyli odsud, jediný domácí je tajemník národního výboru Cahlín.”

„Vezměte si klíče a uděláme prohlídku na Panském dvoře,” oznámil rozespálemu tajemníkovi Moravec.

„Co jako, nic se nestalo, tak proč bych, máte povolení...” na přeskáčku blekotal ve dveřích.

„Zdá se, že nechápete situaci, v objektu MNV se střílelo, nebo chcete mařit vyšetřování?” dostal výhrůžnou odpověď. Jenže tajemník se nějak podezřele loudal. „Zajed' tam pro jistotu,” pošeptal Moravec Zelenkovi, aby se někdo nevypařil dřív, než přijedou.

Naskytl se jim zajímavý poWed. Ve dvou pokojích pohozené láhve alkoholu, plno vajglů v popelnících, nepořádek jako po pěkném flámu. Jeden stůl potažený zeleným sukmem a pohozené karty. „Hráčské doupě,” utrousil Moravec. „Ještě je tady nějaká místnost?”

„Ne,” špitl Cahlín. „Nejste si moc jistý, podíváme se! Ale, ale, tady jsou ještě jedny zamčené dveře. Klíče!”

„Nemám.” „Kdo by je měl mít než vy!” Ošíval se. Mezitím Zelenka přiložil ucho ke dveřím a zdvihl ruku.

„Někdo tam je. Otevřete, Veřejná bezpečnost!” Uvnitř slyšeli šustění, důrazně zabouchali. Za minutu se ozval zvuk odemykaného zámku. Ven vyšel ustrojený muž s pomačkanou tváří.

„Přejete si?”

„Váš občanský průkaz!”

„Nemám, ale soudruh tajemník mne zná. Já tady jen přespal, trochu jsme včera slavili.”

Den předtím se střílelo, ale jediným poškozeným bylo auto muže, který utekl. Moravec zjistil, že údajný služební a přepychově vybavený byt měla obývat pracovnice národního výboru Jarmila Nováková, jenže ta už dva roky bydlela o sto kilometrů dál a místnosti užíval pro pořádání hazardních her a k sexuálním hrátkám tajemník Cahlín.

To nebylo vše, při podrobné kontrole účetních dokladů se zjistilo, že tajemník neoprávněně dva roky vybíral mzdu paní Novákové a falšoval její podpisy, vedl ji totiž podvodně dále ve stavu. Tajemník Cahlín dostal trest tří let vězení a náhradu škody. „Podle mne ji bude splácet ještě v důchodu,” sarkasticky poznamenal Zelenka.

22 List ze stromu

„Podívej se na toho blázna," drcnula Jaruna ramenem do manžela. „Taková zima, on se koupe, a zrovna u splavu. Takové kaskadéry nemám ráda, co kdyby se mu něco stalo?"

Po chvíli zpozorněl. „On se nehýbá a je v šatech," zakroutil hlavou. Sešli dolů, k vodě, a pochopili, žádný kaskadér, ale utopenec.

Výjezdová skupina po ohledání mrtvoly a okolních břehů konstatovala, že nenašla v podstatě nic. „Na břehu jsme sejmuli dvojí stopy bot, trochu majitelům ujížděly nohy, snad toho chlápka tady neházeli do vody?"

„Odhaduji, že ve vodě je týden," řekl lékař. „Zjevná zranění žádná, stopy po násilí rovněž."

Ruce neměl spoutané, na krku žádné závaží, jak by se slušelo na vraždu. „Budete muset zpovídat místní, jenže po týdně máme problém, kdo sem touhle dobou chodí?"

„Podle vody v plicích se utopil, ještě mu oholím hlavu, něco se mi nezdá, třeba najdu nějakou stopu," sdělil lékař. „Věk 45 let, asi svobodný, prstýnek nenosil, zachovalý, zvláštní znamení žádné, popis chrupu máš přiložen."

U stomatologů neuspěli, ale netrvalo dva dny a už znali jméno oběti. Anatom Kvarda z Lipníku, pomohla uklízečka na patologii, která ho hned poznala.

Komu zavazet?

Moravec začal zkoumat jeho život. Do domečku blízko Bečvy se museli dostat úředně, bydlel totiž po rozvodu mnoho let sám, syn pracoval někde v západních Čechách, jak řekla sousedka. Bezkonfliktní typ, trochu zakřiknutý, na pracovišti nejmenší stížnosti, do hospod moc nechodil. V čem měl problém, uvažoval, komu zavazet? Lékař mu totiž sdělil, že na temeni pod vlasy našel znaky nárazu či úderu s malou odřeninou, která podle vitality a ostatních znaků vznikla těsně před pádem do vod.

Onen den znovu pátral v Lipníku, a protože kolegové s autem museli vyjet k jinému případu, musel se domů vracet vlakem. Postával u nádražní budovy, když se z restaurace doslova vyvalili dva ošuntělí chlápci a hlasitě si vykládali. „Dobře tak, Kvardovi, jinak bych ho přizabil já."

„Nekecej, já bych řek, že to byla tvoje práce, utopit ho jako kotě," chraplavě se zasmál druhý. Moravec na vlak nenasedl a sledoval jednoho z nich, aby zjistil, kde bydlí.

„Ráno se začali motat kolem muže jménem Tvarog. „Pracuje jako nádeník na stavbě, dost od huby, rád se napije, záznam nemá, ale už jej dvakrát řešili u přestupkové komise, protože si vyměňoval názory ručně a při své síle vždy vyhrál."

Moravec kroutil hlavou, co by měl tento člověk společného s Kvardou, zcela jiným typem? Až večer poručík Zelenka přinesl rozluštění. „U Tvarogů se rozpadá manželství a právě Kvarda se kolem jeho ženy motal. Má sice syna, osmnáct let, ale zcela se potatil. Podle všeho ona už měla domácích problémů plno a chtěla zakotvit jinde."

Uvědomil si, že vyžadovat od něho alibi nemá cenu, jelikož přesné datum smrti neznají. Jedinou možností bylo získat Tvarogovy boty, ale jak? Pak jej napadlo, že manželka ho nemá ráda a dokonce jí může vyhovovat, když půjde sedět, a proto mu možná vyjde vstříc. Naštěstí pracovala na dvě směny, mohl ji navštívit dopoledne, kdy kuchtila sama doma. Nalil jí čistého vína o smrti Kvardy a manželovi. Bez vymlouvání jim umožnila vzít otisky všech manželových i synových bot.

„Věděl manžel, kde bydlí?"

„Nevěděl, ani kde dělá, jen o tom rybaření věděl, občas ho potkal s prutem."

„Sledoval ho u řeky?" Moravce napadlo, že už má vodítko.

„Nevím, ale pochybuji."

Zdvihl obočí. „Pročpak?"

„Tvarog totiž neumí plavat, jeho sestra se jako dítě utopila, proto má z vody panický strach, se synem jsem na koupaliště i k Bečvě musela chodit jen já, on samozřejmě raději někde

nasával. Myslím, že by se bál."

Příští ráno přineslo zklamání při porovnání s otisky od splavu. Ani jeden nesouhlasil, stejně jako synova obutí. U splavu se pohyboval asi někdo zcela jiný!

„Musíme jít jiným směrem, zkusíme štěstí u rybářů, u vody mají dost času a bývají všímaví," rozhodl Moravec.

Jako prvního si vybral porybného a dostal rychlou radu. Když ho vyslechl, jemně se usmál. „Znám dva kluky, kteří šmejdí kolem vody. Původně se mi zdálo, že chtějí pytláčit, ale oni lezou po stromech, vymetou kde co. Jsou u vody skoro denně, těch se zeptejte. Nějaký Hradil a Novák, ten první bydlí někde v Oldřichově, ten druhý v činžácích u kasáren."

Oba studovali na gymnaziu a Moravce zarazil jejich věk, sedmnáctiletí kluci a starší chlap, co mohou mít mezi sebou? Nicméně oba navštívili a pozvali k výslechu i s jejich obutím. „Otisky souhlasí," ohlásil Zelenka.

Jenže oba hoši vinu popírali a tvrdili, že Anatola Kvardu neznají. „Co pořád hledáte u řeky?"

Co hledáte?

„Jsme v biologickém kroužku a děláme takovou školní práci o tom, jaké druhy stromů a keřů rostou v povodí Bečvy. Proto musíme projít všechny břehy a blízké okolí, odebrat Msty a vytvořit herbář," vysvětlovali zcela bez vytáček, jejich zájem potvrdil i profesor biologie a pochválil jejich snahu. Ničeho zvláštního si nevšimli a ani pohled na fotografii mrtvého jim nic neříkal. „Zapeklitá situace," praštil Moravec pěstí do spisů. „Jeden má důvod, ale k vodě nechodí, tihle dva nemají nejmenší důvod, slušní kluci, na místě vraždy zase byli a nic neviděli!"

Příští den se u něj ohlásili oba dva, jen zíral. Snad se nechtějí přiznat? Mluvit začal Hradil. „Pane majore, když jsme u vás seděli, měl jste v sáčku na stole nějaké věci. Mohli bychom se na ně podívat?"

Překvapeně pokrčil rameny, vysypal nalezené předměty na stůl a cekal. Oni vytáhli lupu a atlas rostlin. Dlouho si prohlíželi uvadlý list a septem se radili. Co na něm vidí, uvažoval. Obyčejný list ze stromu, který se dostal nějak do prýmku bundy mrtvého.

„Víte, tento list patří k tomuto stromu," řekli latinský název, který mu nic neříkal, „vyskytuje se poměrně vzácně," vysvětlili.

„Proč mi to říkáte?" „On totiž u splavu neroste, je jen jedna lokalita na Lipnicku, asi o kilometr výš, po proudu."

Popřemýšlel a rozhodl se vyjet s hochy k řece. Chvíli hledali, asi po deseti minutách ho zavedli k několika stromům. „Vidíte, tyhle listy jsou stejné a nenajdete je tady nikde jinde, všechno máme projít."

Moravec měl v hlavě zmatek. Pak si uvědomil, že ten list se do prýmku bundy nějak musel odsud dostat. Podrobně si prohlížel místo a zpozorněl. Našel tam tornu, pak na větvi zavěšenou sítku na ryby a nakonec i místo, kde zřetelně uviděl, jak někomu ujely nohy do řeky.

Když příští den provedli srovnání otisků obuvi, shodovaly se s mrtvým a zkouška s figurínou ukázala, že padající muž se musel hlavou praštit do kmenu stromu přečnávajícího nad vodou. Případ se uzavřel, Kvardovi ujely nohy, raná do hlavy ho tak omráčila, že se ve vodě neprobral, utonul a za pár dní se vynořil u splavu.

23 Lákal třpyt zlata

„Tady někde je stará vodní turbína, podíváme se na ni, spíš by patřila do muzea, už tři roky nefunguje," chlubil se patnáctiletý Otík svému kamarádu. Po chvíli hledání ji uprostřed vzrostlé trávy našli. Otík zvedl poklop a v té chvíli rozeznal, že je tam člověk. Oba vzali nohy na ramena a utíkali dva kilometry domů, celí roztřesení.

Ještě vpozdvečer přijela výjezdová skupina pod Jelení horu. „Leží tady už delší dobu, řekl bych víc než rok," poznamenal lékař.

Moravec jen okukoval, a když mrtvého odvezli, rozhodl se udělat pokus. Musím si vyzkoušet, jestli by dovnitř vlezl sám a šlo o nešťastnou náhodu, nebo mrtvému někdo pomohl. Zkusím napodobit jeho polohu, ta opravdu signalizovala možnost, že starší muž se pokoušel o opravu a uvízl, protože jeho tělo mělo hlavu nahoře, jakoby tam seděl skrčený. Jenže jak to bylo s poklopem?

Ráno dovezl oba chlapce, aby mu přesně ukázali polohu nebožtíka. Dřevěný poklop našli původně zavřený, ale když si s ním chvíli pohrával, protože se odklápěl nahoru, znejistěl. Při silném poryvu větru se mohl zavřít sám, ale na druhé straně jej muž mohl zespuďu lehce odklopit, leda že by uvízl nohou a nemohl se pohnout. Jistotu o tom, jestli muže někdo v šachtice uvěznil, nebo tam vlezl sám a shodou náhod nevylezl, nezískal.

Proč tam lezl?

Po návratu do kanceláře už našel na stole pitevní zprávu. Jediné zjevné zranění měl muž na ruce, zlomenou vřetení kost. Věk nasvědčoval tomu, že asi překročil osmdesátku, v ústech měl totální spodní i horní protézu. Na sobě jen košili, čili událost se musela stát asi v létě. V kapsách nenašli nic, jen nepoužitou jízdenku městské dopravy v Jeseníku. „Podle jejího čísla se dá asi zjistit, kdy ji koupil, potřeboval ji pro zpáteční cestu. Zajímavé, našli jsme ho třicet kilometrů daleko, co měl společného s tímto místem? Proč lezl tak starý dědula do vodní elektrárny?“

Od pracovníka energetiky se dozvěděli, že o majiteli elektrárny nic neví. „Nebyla napojena na elektrifikační síť, sloužila kdysi někomu, kabel je pověšen pouze po stromech a přetržen, čili nevím, kaní vedl, asi do nějaké chalupy, podle všeho se dlouho nepoužívala. Lesník tohoto revíru už také zemřel a nový tady působil druhým rokem.“

Moravec ani v seznamu nezvěstných nenašel nikoho, kdo odpovídal nebožtíkovi, jen tušil, že má hodně společného s Jeseníkem. Tam zaměřil svou pozornost. Jednoho dne se rozhodl ještě jednou prohlédnout jeho svršky, Když mu spadla jedna bota na zem, zbystřil. Zvedl ji a pozorně se podíval na podrážku. Nejenže ji někdo čerstvě opravil, ale jak bylo starým, dobrým zvykem, přilepil u podpatku papírek s číslem opravy. To je tedy trefa, zajásal, a hned vyjel do Jeseníku.

Opravný obuvi našel v seznamu jen dvě, ale hned v první mu zatrnulo. Strejc Jansa se na něj podíval od verpánku přes staromód-ní brejličky. „Oprava před dvěma roky, váženej, já si přivydělávám jako důchodce a takový papírky vždycky za rok zahodím.“

„Tak se alespoň podívejte,“ žadonil Moravec.

Obracel boty, obracel. „Víte, že je znám, tohle je moje práce, před několika lety jsem panu doktorovi dokonce dělal celou podrážku, -on ji potřeboval do hor dost festovní,“ uznale pokýval hlavou. „Že ten podpatek je ještě dneska jako nový?“ Pak se zarazil. „Cože mi nesete jeho boty? Stalo se něco?“

„Povězte mi o něm.“

„Známej a ceněnej zubař, mně spravoval všechno. Jenže asi před dvěma roky přestal chodit. On neměl děti, ale poslední roky za ním jezdila mladší dáma z Ostravy.“

„Kolik měl roků a kde bydlel?“

„Doktor Halačka měl přes vosumdesát.“ Poté Moravec zamířil na úřad města Jeseník, vnitřní odbor.

„Josef Halačka, adresu už nemáme, neodhlásil se, ale v Jeseníku nebydlí,“ odsekla úřednice.

„Tomu nerozumím?“ zakroutil hlavou.

„Maruško, bytový podnik s ním měl nějaký problém, asi před dvěma roky,“ řekla starší paní.

„Běžte tam, oni vám vše vysvětlí,“ dodala.

Až u právníka bytového podniku se dozvěděl, co se stalo. Doktor Halačka patřil mezi dobré nájemníky desítky let, ale v roce 1985 z ničeho nic přestal platit nájem, elektřinu, vodu. Na upomínky nereagoval, když dluh stále narůstal, rozhodli se pracovníci k místnímu šetření. Věděli, že pobírá důchod a nechápali, proč neplatí? V létě sice jezdíval na delší dobu pryč, ale

pak vždy dluh doplatil.

Byt zabavili

Co nezjistili, onoho půl roku doktora nikdo na patře neviděl, ani nezajistil úklid, nevětral, pošta se ve schránce hromadila, nakonec ji soused uschovával na balkoně, aby se neválela po zemi. Podle nich se odstěhoval k nějaké paní do Ostravy a na všechno se vykašlal, možná je nemocný, tvrdili a možná mu taky mohla vypadávat paměť.

Bytový podnik byt úředně otevřel, uvnitř cítili zatuchlinu, ale celkem byl pořádek. Všechny věci uložili a po roce dali do dražby, aby se alespoň vyrovnal dluh za onoho půl roku.

„Po prodeji jsme pár obnošených svršků vyhodili, a tak po něm zbyl jen tenhle balíček písemností,“ dostal Moravec závěrečné resumé. Po balíčku sáhl s radostí, snad najde něco podnětného.

Našel vedle čísla účtu adresu přítelkyně i Halač-kovy sestřenice Zdeny: „My si s Josefem moc nerozuměli, spíš můj syn. Já už taky nemohla jezdit tak daleko. Tak jsme si vlastně jen poslali ročně tři pohledy. Dost mě udivilo, že poslední dobou neodepisoval, asi se odstěhoval do Ostravy, což mi bylo jedno, možná je lepší, že někoho na stáří má.“

Jana Pokorná z Ostravy jen kroutila hlavou. „Já se s ním předloni rozešla. Mám někoho mladšího. On pořád chtěl, abych bydlela u něj v Jeseníku a v létě mu dělala na chatě, taková dřina mě nezajímá, zvláště, když mu tam přestala jít elektřina, pokazila se jeho elektrárna. Večer si ani nepustíte televizi a prát musíte na valše.“

„Kde má chatu?“ vyhrkl Moravec.

„Někde u Zlatých Hor, pod Jelení horou, takový zapadákov, nedalo se tam málem dojet ani autem, možná by se mu na té polňačce rozpadlo. Na zimu se taky muselo nařezat plno dřeva. No hrůza.“

„On si vodní elektrárnu spravoval sám?“

„Kdeže, neměl už sílu, jezdil mu pomáhat Zbyšek, syn jeho sestřenice, je zámečník.“

Moravec zjistil, že chata je stále napsaná na zubaře, ale daň někdo platí a dokonce se o ni stará. Někdo tedy o smrti Halač-ky ví a vše mlží. Když si vyžádal od banky výpis z jeho účtu, kam stále chodil důchod, zjistil, že někdo z něj pravidelně vybírá peníze.

Nebylo už složité zjistit, že chatu pronajímá a peníze si vybírá Zbyšek. Pokorná se po výslechu, kdy jí sdělili, že Halačka zemřel, bezděky otázala: „Kam se podělo všechno zlato, když se nestýkal se sestřenicí?“ Po měsíční vazbě se Zbyšek k vraždě přiznal, zlákal ho zlato a navíc znal jak číslo, tak heslo k účtu a podpis na příkaz dovedl napodobit. Soud ho odsoudil k 12 letům vězení.

24 Dýka i revolver

„Podívej se na tyhle ryby,“ Honza ukázal dvě téměř roztrhané parmy porybné-mu v Koryčanech.

„Už jsem takové také našel, tohle rybář nedělá,“ odpověděl a kroutil hlavou. „Pravděpodobně někdo lovil granátem ve vodní nádrži.“ Tahle informace se dostala i na místní oddělení VB.

„Raději vše oznámíme nahoru, zbraně jsou moc ošemetná věc,“ rozhodl strážmistr Vocelka.

„Slyšel jsem od jednoho myslivce, že v lese někdo střílel na zvěř, podle zvuku odhadl, že použil samopal.“

Nicméně za týden se v Koryčanech objevil Moravec a začal pít po informacích týkajících se obou skutků. „Zatím nebudeme dělat poplach, my si projdeme kartotéky, vy zaznamenejte i sebemenší, bezvýznamnou záležitost související se zbraněmi a střelivem.“

Asi za čtrnáct dní se zastavil v Chvalčově a navštívil kolegu, který ho už dlouho zval na chatu, kde si užíval důchodu.

Probírali známé a bavili se, co ještě všechno je potřeba udělat, když už je v důchodě plno času. Moravec se zadíval na stolek v rohu, teprve teď si všiml, že na něm leží nějaká historická zbraň. „Ty ses dal na sbírání starých zbraní, varuji tě, brzo budeš bez peněz,“

podotkl s úsměvem.

í!r*fc:

„Kdepak, byl tady nějaký tramp a doslova mi ji vnucoval za 150 korun, prý mu došly peníze a potřebuje na cestu a jídlo do Zdounek.“

Při návratu do kanceláře se dal do pročitání svodek z poslední doby. Bambitka mu vrtala hlavou, ten hoch ji nejspíš ukradl, ale jak to, že neměl širší nabídku? Nakonec se dopracoval k údajím, že v nezjištěné době někdo vykradl depozitář hradu Buchlovice, kde odcizil historické zbraně. Na telefonický dotaz o podrobnostech dostal podivnou odpověď: „Depozitář jsme nestihli definitivně zpracovat, bylo tam plno zajímavostí.“ Mají tam pěkný nepořádek, pomyslel si.

Zvědavý kluk

„Táti, proč doma nemáme pušku?“ zeptal se nečekaně malý Ferdík, když mu pomáhal odpoledne na zahrádce.

„Prosím tě, nač by nám byla?“ odsekl otec Matuš. V srpnovém vedru se potil jak dveře od chlívka, když vykopával polorané brambory a myšlenkami se toulal někde u vody s chlazeným lahváčem, ale manželka nařídila, nebyla by jinak příloha k obědu.

„Na co ji teda má kmotříček Tupolánek? Já bych si s ní chtěl taky hrát,“ naléhal.

„Neotravuj a pořádně sbírej erteple a bez hlíny, aby je máma nemusela moc umývat,“ durdil se. „Jak to vlastně víš?“ napadlo se ho zeptat. Nikdy o pušce nepadlo ani slovo a znali se s kmotříkem odmalička.

„Předevčírem jsme si hráli s klukama na schov-ku a já vlezl na vysokou hrušku pražar dvorkem a via do jeho dílny,“ dychtivě vyprávěl, oči mu svítily a na brambory zapomněl.

„Cos teda viděl?“

„Pušku leštil olejovým hadříkem.“

„Opravdu?! I Neměl nějakou atrapu?“ /ji

„Prosím tě, takovou jsem viděl při návštěvě kasáren za vitrínou. Mohl by nám jednu půjčit, řekneš mu?“ žadonil.

„Jak jednu, nerozumím?“ zdvihl otec obočí a také zapomněl na motyku a brambory.

„Ještě dvě tam ležely na stole. Na co má tři?“

Otec* Matuš nařídil synovi, aby nikomu nic neříkal a přemýšlel, jak se dopátrat, o co se jedná. Asi za týden kmotra potkal. Vykládali, jak jim dupou králíci, jak okurky chytly plíseň. Pak se ho jen tak otázel: „Ty sbíráš pušky?“

„Jak to víš?“ nečekaně s sebou cukl Tupolánek. Zjevně ho otázka zaskočila, ale pohotově odpověděl: „Spíš kluk si s ní hraje, zdědili jsme něco po dědovi z Kobylí a nikdo starou pušku, předovku, dýku a bambitku nechtěl. Je to pěkná památka, tak to čistíme a spravujeme. To víš, předovka, takovou dneska našťestí nemusíš hlásit, holt historická zbraň.“

Prý předovka

„Podíval bych se na ni,“ nadhodil jen tak Matuš.

„Je rezavá a poškozená, než ji spravíme a trochu dáme do pučů,... až někdy,“ kvapně se rozloučil.

V sobotu se o této rozmluvě zmínil Matuš v hospodě. Jenže takové řeči o zbraních se neutají a strážmistr Vocelka se o nich dozvěděl a hned příští den zateplá vše sdělil „nahoru“.

Oznámení v Moravcovi vyvolalo úvahy, údaje se totiž rozcházely, historické nebo současné zbraně? Pokud Tupolánek takhle mlží, v každém případě není něco v pořádku, jen ho nesmím vyplašit. Zavolal Vocelkovi, aby z věci nedělal rozruch, protože se jedná zřejmě o banalitu.

Povolení k prohlídce nedostanu, uvažoval, nezbude, než si pomoci trochu sám. Rozhodl se riskovat, už věděl, kdy nikdo není doma, a tak se zcela nezákonně vloupal do jeho dílny.

Rozhlížel se, nikde nic. Staré, rezavé zbraně si přece nedá do obývacího na ozdobu. Proč tady nejsou? Prázdnou skříň neměl zamčenou, někde je asi schoval. Nerozhodně stál uprostřed

dílny a svrběly ho ruce. Oči zmateně bloudily po místnosti, nakoukl na dvorek, mimo chlívku pro prase a kůlničky na náradí neviděl nic, kam by se ještě podíval. Zbývá jedině půda, ale najednou při pohledu ze strany oči zachytily drobnou, půlkruhovou rýhu na podlaze. Čapnul si a už začal tušit. Rýhy vedly od nohou skříně. Nač ji tady má, skoro nic v ní není.

Odtáhl ji tak, aby nohy kopírovaly málo znatelnou dráhu rýhy na dřevěné podlaze. K jeho zklamání za ní našel hřebíky přibitou =desku sololitu, jako ochranu proti vlhkosti. Vztekly do ní kopnul a ona se kupodivu nahoře trochu odchýlila od zdi. Zabral prsty a lehce ji odsunul a uviděl - dvířka s petlicí a zámkem. Tentokrát neváhal, vytáhl z kapsy odzkoušené drátky a malý zámeček za minutu odemknul.

Po čtyřech vlezl do otvoru dýchajícího zatuchlinou, sestoupil po žebříku dolů. Když si posvítíl baterkou, pohled mu málem vyrazil dech. Uviděl zbrojnici. Všemmu vévodilo horské dělo ráže 30 mm, které patřilo do výzbroje první republiky, pak šest pušek, samopal, revolver, bedničku s 30 granáty a ještě jednu s náboji do děla. Ohromeně stál a svůj objev musel vydýchat.

„Musíme najít zámku k domovní prohlídce," konstatoval Pobečvan, jenže podle Zelenky se choval v poslední době velmi opatrně. Už ho dvakrát nechali marně dýchat za volantem, pokus o provokaci neměl smysl.

Jenže pomohl opět Vocelka. „Mladý Tupolánek nabízel lékárníkovi malajskou dýku, kříš, vykládaný perletí, vzácný kus."

„Neblázni, kvůli dýce prohlídka?" udiveně se ptal Pobečvan, ale Moravec mu před nosem zamával zprávou z buchlovického zámku, kde fixem podtrhl jednu položku. Přesně odpovídala oné dýce.

„I kdyby to nebyla ona, prohlídku musíme udělat!"

Události už dostaly rychlý spád. Vedle arsenálu ve sklípku našli i historické zbraně, které zmizely ze zámku.

58letý Tupolánek za nedovolené ozbrojení a krádež zbraní dostal trest osmi let, nezákonný lov ryb se nepodařilo dokázat, ale od té doby se už nikdy nestal a syn za krádež historických zbraní dostal o dva roky méně.

25 Kdo pustil plyn?

Do lomozu dílny zakřičela mistrová: „Věro, máš telefon." Zakroutila hlavou, kdopak jí bude volat v devět hodin večer, ještě k tomu do práce.

„Paní Hanzelková, tady soused Volný, okamžitě přijďte, z vašeho bytu cítíme plyn," vyhrkl. „Kde máte děti?"

Mezitím se rozhodl informovat bezpečnost. Hlídkový vůz přijel do tří minut.

„Dveře jsou dost festovní, asi je nevyrazíme, je otázka, jestli teď večer rychle seženeme našeho zámečníka?" Zavolali operáčnímu, který rozhodl, že na místo pošle raději hasiče, v případě výbuchu budou určitě potřeba a do prvního patra se dostanou po žebříku rychleji než on najde zámečníka.

Hanzelková si nechala k vrátnici zavolat taxíka, autobusem by se domů dostala nejdříve za půl hodiny. Když přijeli k domu, vytřeštila oči a nebyla schopna slova. K oknu jejich bytu vedl hasičský žebřík, dole postávala desítka lidí, zvědavě čuměli nahoru. V oknech jejich bytu se nesvítilo, jen tam blikaly baterky.

Hrůza hrůzoucí, co se tam stalo, pomyslela na nejhorší, na její tři děti a měla doslova gumové nohy, když vystupovala z taxíku, trochu se jí podlomily, ale nakonec si dodala odvahy a vyběhla ke vchodovým dveřím domu.

„Platit, mladá paní," zakřičel taxikář, jenže ona na takové podružnosti nemyslela, odstrčila očumující, doslova vylétla nahoru nahoru jako čertice. Sousedí ji uvolnili cestu, ale policista ji zadržel.

Jako lvice

„To je ona špitla sousedka, jenže muž ji pevně zadržel. Škubala se jako lvice. „Chci vidět

své děti, musíte, musíte mě pustit!" Mezitím k domu přijela sanitka. .

V tom okamžiku ztuhla. Hasič vynášel na rukou jejího syna. „Otevřete tenhle byt," ukázl hlavou. „Dělejte, jde o život."

Sousedka jimi otevřela, za chvíli vyšel druhý hasič s dalším dítětem a pak policista s třetím, všichni zamířili do bytu. Věra křičela jako lítá saň, „neodnášejte mi děti, jsou moje, vám nepatří, zmetci jedni"

„Držte hubu, teď jim nepomůžete, musíme je rozdýchat, vy jim spíš ublížíte," odsekl policista, který po nadýchání plynu kuckal. „Potřebují umělé dýchání. Drž ji!" přikázal kolegovi, když viděl, jak se po něm sápe rukama a kope nohama. Mladý příslušník cítil bolest od jejich kopanců na holeni, ale nepustil, věděl, že by vše jen zkomplikovala.

Dorazil lékař s kyslíkovým přístrojem a zavřel za sebou dveře. Hanzelková se naštěstí zhroutil. Volný s manželkou se o ni začali starat. Další z hasičů v bytě zavřel plyn, otevřel okna a pak hládal před dveřmi. Přijela i druhá sanitka. Její lékař dal věře Hanzlíkové uklidňující injekci a poté všechny tři děti odvezli do nemocnice. „Jak jim je?" zeptal se policisty Volný .

Jejich stav je vážný a sklopil oči. Potřebujeme klíč od bytu, abychom jej zamkli.

Po desáté se operační ozval Moravcovi a vysvětlil mu celý případ.

Když si prohlédl byt nařídil : Zapečetit paní Hanzelkovou nechte hospitalizovat a musí být přikartována. Potřebuje sedativa, taková nešťastná matka dovede vyvádět. Přijede celá výjezdová skupina." To už věděl, že všechny tři děti si nepodařilo oživit.

Pak po schdech potácivě, spíše lezl než šel muž a zamířil ke dveřím zapečetěného bytu.. „Copak hledáte?"

„Já tady bydlím, co se blbě ptáš?" odsekl a z úst se na Moravce vyřinul oblak pivních výparů smíšených s rumem a borovičkou.

„Otec těch dětí?" Kývnul. Moravec se zamyslel. Dovnitř ho nepustí kvůli stopám. „Stal se malér, zajistíme vám ubytování.

Odvezte ho do cépézet (celý předběžného zadržení). Tam vystřízliví, ráno ho dudeme potřebovat fit.

Výjezdová skupina onoho srpnového rána roku 1987 začala pracovat už v pět hodin. Před polednem svolal Moravec vyšetřovací tým a shrnul první výsledky. V bytě jsme neshledali zatím nic mimořádného, zámek ve dveřích nejeví stopy odemykání upraveným klíče, dovnitř tedy zřejmě nikdo cizí nevešel. Hlavně nás zajímaly otisky na kohoutcích hořáků číslo jedna a dvě, které hasič zavřel. Vedle jeho otisků jsme našli ještě další od Hanzelkové a její nejmladší dcery Jany. Na zbylých třech jsou jen otisky matky. Zaujaly mne zápalky ležící vedle sporáku, protože u nich jsme našli dvě vypálené sirky Kupodivu' i na krabičce jsou otisky malé Jany.

Hanzelková musela o kolem jedné na směnu, předtím podle neumytých talířů v dřezu s dětmi poobědvala. Její manžel chodí na ranní, měl přijít odpoledne , ale jak jsem viděl, notně přebíral. Jeho otisky na kohoutcích nejsou, musíme ještě prověřit jeho alibi na odpoledne. Protože sousedé jsou v práci, začneme s nimi mluvit hned odpoledne, po jejich návratu. Pokud by chtěl vraždit někdo z rodičů, musel by mít motiv, druhou variantou je nešťastná náhoda, čemuž odpovídají otisky malé Janičky, při jejím věku děti nerozeznají nebezpečí a zkouší ledasco, třeba si hrála a zkoušela udělat ohýnek. Jen nerozumím tomu, proč si starší sourozenci nevšimli zápachu plynu."

| „Jaká byla poloha dětí?" „Správná otázka. Jen odhadujeme podle výpovědi hasičů kde ležely, obě starší v pokoji, kupodivu na zemi, Janička v posteli dětského l pokoje."

Podle výpovědi obyvatelů domu nikdo odpoledne do bytu nepřišel. Jen jeden moment Moravec zaznamenal. Manželé se v poslední době hádali a nastával silný rozkol kvůli Hanzelkovu pití, což se dalo považovat za motiv. Jenže podle všeho včerejší odpoledne v bytě nebyl. Ve fabrice měl alibi, na píchačce razil odchod v 18 hodin. Pak měl svědky v

hostinci U Bystřičky, kde nasával do závěrečné. Opravdu nešťastná náhoda, na vině je i otec, má se v době prázdnin o děti řádně starat, když má manželka odpolední.

Nález v krvi

Jenže příští den výsledek pitvy měnil situaci, všechny tři děti měly v krvi dia-zepam. Jejich matka však nikdy nic takového doma nepoužívala. Kde by ho děti vzaly? Moravec dlouho přemýšlel, pak si vzal fotografie pořízené v bytě a sedl si s Hanzelkovou. „Zkuste si vzpomenout, jestli nevidíte něco neobvyklého?“

„Žluté plastické misky na kompot skoro nepoužívám.“

„Proč?“

„Jsou poškrábané.“

Pak zdvihla váhavě ruku. „Moment, já je měla ve skřínce až nahoře, dost zastrčené, proč by pro ně lezly, a co s nimi dělaly? Obyčejně jedí jen čokoládové tyčinky a tatranky nebo ovoce, tomu nerozumím.“

Moravec s techniky zajeli do bytu. Hanzelka byl v práci. Měli klid k šetření. Věra jim ukázala místo, kde misky ukládala. Vyhodnocení otisků na skleničkách, které bylo potřeba odsunout, přineslo překvapení, měly otisky otce.

Trpělivost pátračů v terénu přinesla další informaci. Hanzelku jedna svědkyně viděla, jak se kolem čtvrté plíží k zadnímu vchodu jeho domu, nevšimla by si ho, ale proč by tajně chodil domů? I na pracovišti se prokázalo, že mu odchod odpíchnul kamarád, ačkoliv odešel v 15 hodin.

Dětem doma připravil do misek sladkou kaši, do ní dal uspávací prášek a malou Janičku přesvědčil, aby si hrála s kohoutky sporáku a krabičkou zápalek. Tím chtěl narafičit nešťastnou náhodu. Nejvyšší soud mu vyměřil trest smrti.

26 Smrtící láhev

„Hergot,“ zaklel řidič nákladního vozu, když se za ním ozval zvonivý rachot a po silnici skákaly dvě tlakové láhve s acetylenem. Tancovaly jako čerti. Zastavil a najednou v zrcátku zahlédl hrozivou věc. Jedna z lahví zasáhla muže, který zůstal ležet. Strnul, pak se ohlédl, na řídce zastavěné ulici nikdo nikde, zařadil rychlost a rychle odjel.

„Nemocnice, pohotovost,“ ozvalo se ve sluchátku telefonu.

„Na Vsetínské ulici leží muž, nehýbe se. Před chvílí tudy projelo auto a z korby mu vypadly ocelové láhve; jedna se odrazila a zasáhla ho, když šel podniku. Já mu nemohu pomoci jsem na invalidním vozíku a jen se dívám z okna sděloval postarší ženský hlas. „Leží těsně za mostem,“ dodala. „Je asi mrtvý. Policisté z místního oddělení jen místo zajistili a dostali pokyn čekat na výjezdovou skupinu, protože podle všeho šlo o podezření z úmyslného zabití a veřejného ohrožení.“

Po ohledání nikdo z kriminalistů nebyl moudrý. „Vše vypadá na nešťastnou náhodu, z korby spadly dvě špatně zabezpečené láhve od acetyleny a tento muž tady šel asi náhodou. V aktovce jsme našli jeho průkazku na vlak, takže se jmenuje Miroslav Tichý, bytem v Krhové. Zeptáme se ještě té invalidní paní, co viděla,“ řekl Moravec.

Moc se nepamatovala

„Popište nám projíždějící auto, jakou mělo barvu?“ zkoušel Moravec získat nějaký konkrétní údaj.

„Nákladník a bez plachty, jinak by ty láhve nespadly. Barvu nějakou nevýraznou, šedou, hnědou či tak. Víte já se podívala z okna až byl slyšet rachot, jak skákaaly po dlažbě a auto jsem jen zahlédla.“

Operační tým promýšlel další postup jednalo se totiž o vážnou nehodu případná exploze mohla způsobit výraznou škodu v okolí a obecně ohrozit řadu životů. „Za první musíme zjistit proč tady nebožtík vůbec šel, neměl něco společného s autem, třeba jako závozník. Za druhé podniky nepřiznají ztrátu tlakových lahví a budou vše tutlat, jenže každá má výrobní číslo a v

Technoplynu nájemce zjistí, kdo si je naposledy bral odebral. Pak až budeme znát jméno řidiče," shodli se.

Miroslav Tichý podle rodičů jel onen den pomáhat kamarádovi spravovat chatu v Jarcové, ta však ležela pět kilometrů od místa činu. Pokud by se chtěl svézt autem, tak by vysedl jinde. Nicméně první prověrka na tlakové láhve mířila právě do Tesly, kde pracoval. Jenže na ten den žádný převoz ani příkaz k jízdě tímto směrem nevydali. „Musíme spoléhat na přesnost evidence Techno-plynu," utrousil Moravec.

Poručík Zelenka za hodinu přinesl nemilou zprávu. „Jsme v háji, podle záznamů tyto láhve už dosloužily a měly být sešrotovány. Poslední plnění měly před třemi roky s tím, že musí vyřadit. Člo nikdo neví, kde jsou.

„A co protokol o zešrotování?" namítl Moravec. Ten se nevede, jen existuje potvrzení že lahve převzaly Sběrné suroviny, zklamaně dodal. Moravcovi došlo, že narazili na „šedou ekonomiku". I Někdo láhve potřeboval na fušky proto je vyměnil za jiný šrot nebo je ukradl a nechal načerno naplnit. Čekalo je hledání jehly v kupce sena.

Oba si sedli na pivo a probírali možnosti. Nakonec se shodli, že poslední uživatel je nemusel vůbec odevzdat Technoplynu a vše se vyřídilo za flašku alkoholu, tak aby zůstaly. Za druhé existuje větší počet lahví načerno vlastněných a ty mohou pocházet ze šrotiště a je třeba se podívat na zoubky jejím zaměstnancům. Jenže oba si současně uvědomili, jak obtížné bude získat jakékoliv údaje. „Musíme dát za úkol všem příslušníkům, aby nám zjistili, kdo svařuje na dědinách plynem. Jestliže půjdeme vyšetřovat do Sběrných surovin, jen všechny vyplašíme a dají si na řadu měsíců pokoj. Plnění lahví načerno? Jedinou možností by bylo nasadit našeho člověka přímo do provozu Technoplynu, jenže nemáme nikoho, kdo má příslušné zkoušky a jako vrátný nic nezjistí, ten výrobní čísla při expedici nekontroluje, mudroval Zelenka.

Moravec čirou náhodou projížděl místem nehody a zastavil, ani nevěděl proč. Procházel se kolem a snad doufal, že ho něco napadne, jenže samé voda. Až večer, když si před spaním, jako vždy, promítal se zavřenýma očima události onoho dne, vybavil se mu malý detail mostu. Zítra se tam pojede podávat znovu!

Jeho orlí pohled zachytil zvláštnost. Dole pod mostem našel v trávě ležet tři metry vysoký lis. Proč se o něj nikdo nezajímá? V té chvíli si začal dávat dohromady některé souvislosti. Navštívil majitele domku stojícího přímo u Bečvy.

„Taky mně vrtá hlavou, že nikomu nechybí," sdělil úvodem. „Asi před rokem ho vezl nákladník, a tady, v zatáčce před mostem, se mu utrhl z korby, přerazil zábradlí a spadl na břeh vedle řeky. Pár lidí se sem přišlo podívat, lis má hmotnost skoro deset tun, usoudili, že potřebují speciální jeřáb s delším ramenem, aby na něj dosáhli. Protože ho neměli, nechali všechno plavat a nikdo se o něj nestará, ani do sběru ho nedali."

Moravec zbystřil. Dopraváci o nehodě totiž neměli vůbec žádný záznam, protože ji nikdo neohlásil, proto okamžitě zašel na městský národní výbor a vyptával se, kdo vlastně škodu na mostu způsobil.

Ještě tam leží?

„On tam ještě leží?" divila se referentka. „Družstvo slíbilo, že pošlou svářeče aby ho rozpálili na menší části aby se dali vytáhnout. Jak vidím tak se na všechno vykašlali, musím hned zaurgovat, aby vše dali do pořádku .

Zkusím tuhle stopu umínil si, i když červíček pochybností hlodal, jestli neztrácí čas. Dedukce stála na moc vratkých nohou. Už věděl kdo vlastně lis převážel a nyní potřeboval ještě vědět které auto lis vezlo a kdo řídil.

V přidružené výrobě blízkého JZD se představil jako pracovník pojišťovny a zkoumal okolnosti škody, nesměl nikoho vyplašit. Dozvěděl se, co potřeboval. Pro všechny případy si šel prohlédnout a vyfotografovat vozidlo ŽUK, s kterým tehdy Ctirad Janda lis vezl. Pak už cupital s malou dušičkou za invalidní paní.

„Ukáži vám několik fotografií nákladních aut, možná si podle nich vzpomenete, který typ

tudy projížděl."

Chvíli si je prohlížela a pak řekla: „Mohlo to být takové, dokonce se mi zdá, že i barva odpovídá." Přihořivalo, jediná dopravní trasa ze sídla přidružené výroby vedla právě kolem jejího domku a přes most. Zbývalo jen jediné, zda budou v pořádku příkazy k jízdám. Ctirad Janda měl opravdu v den nehody jízdu a několikrát přes most jel, ale podle očekávání neměl přepravovat tlakové láhve. Vezl je zřejmě někomu načerno.

Přišlo hlášení z terénu o svářečích. Z několika jmen nakonec vybral jistého Noska, který svařoval načerno, pro jeho výběr svědčil fakt, že pocházel nejen ze stejné dědiny jako Janda, ale naproti němu dokonce bydlel. Jenže teď prý fušky nebere. Moravec tušil proč!

Dopraváci dostali za úkol Jandu pečlivě monitorovat, zastavit ho a kontrolovat náklad, hlavně hledat tlakové láhve. Když dvě ztratil, musí někde získat jiné. Za dva dny při jedné z kontrol našli, co hledali, a Jandu se podařilo na základě nálezu dalších kradených lahví s acetylenem usvědčit. Soud mu vyměřil za nehodu se smrtelnými následky čtyři roky.

27 Obratný číšník

V pondělí večer se manželé Hradilovi vrátili domů. „Zbyšku, Zbyšku," zoufale vykřikla. Už ve dveřích zůstal stát. Na zemi ležely vytažené a vysypané skoro všechny zásuvky obývací stěny. Pak se otočil jako na obrtlíku a vletěl do ložnice, kde se mu naskytl u nočních stolků stejný pohled. Za čtyři dny pobytu na chatě je někdo vykradl! „Na nic nesahej," nařídil a zavolal Veřejnou bezpečnost.

Po prohlídce bytu všichni kriminalisté kroutili hlavou. Necháпали, jak se zloděj dostal dovnitř. Hlavní dveře při příchodu našli majitelé normálně zamčené, nepoškozené, okna zavřená, při vytěžování sousedů a obyvatel z protějšího činžáku, odkud je krásně vidět do oken, si nikdo nevšiml, že by do čtvrtého patra někdo lezl po žebříku a současně po něm i s lupem se vracel. Otisky uvnitř patřily jen manželům a jejich rodině.

Poručík Zelenka v kanceláři vypadal, jako by čučel dopi-toma, jenže v hlavě si srovnával logiku případu. Násilné vniknutí všechny stopy vylučovaly. Pak jsou dvě možnosti. Kradl někdo z rodiny, musí tedy prověřit jejich vztahy, buď se o něco pokusil zet', nebo se manželé pokoušejí o pojistný podvod. V tomto případě musí prověřit, jak mají nastavenou smlouvu s Českou pojišťovnou. Jenže tam se dozvěděl, že šperky nejsou předmětem pojištění bytu a krádež vkladní knížky už uplatňovat vůbec nemohou.

Pojistný podvod

Po návratu se dozvěděl, že v pondělí dopoledne někdo z ukradené vkladní knížky Hradilových vybral dvacet tisíc korun. Jenže pracovnice za přepážkou si nebyla schopna vybavit nějaký významný detail, jen se matně rozpomínala, že se jednalo o nenápadného muže. Jelikož neměl brýle, mohl vyloučit zetě. Pojistný podvod tedy může vyškrtnout, zaměří se na sledování vztahu rodičů a jejich dětí, případně si někdo v práci mohl nepozorovaně udělat otisk klíčů, napadlo ho. Také spolupracovníci mohli vědět, že ten den budou mít Hradilovi dovolenou.

Mezi kolegy obou manželů našel jen tři muže, podíval se do kartotéky, ani jeden z nich neměl kolizi se zákonem, i když mohli s někým spolupracovat. Nezbylo než čekat, jak se situace vyvrbí a Hradilovým doporučil výměnu fabky v zániku.

Jenže v té chvíli jej zavolali do dalšího vykradeného bytu. Opět kroutil hlavou, jak se pachatel dostal dovnitř? Dveře nepoškozené, okna zavřená, jen s jediným rozdílem, že před odjezdem majitelé nechali otevřené dveře v ložnici, aby byt větral. Jenže do ložnice pátého patra činžáku zespodu nikdo není schopen nahlédnout, aby poznal, že má dveře otevřené a volný vstup. Navíc tak dlouhý žebřík má jen požární útvar.

zavolali k třetímu případu, opět vyloupení bytu, tentokrát pachatel ukradl obrazy. Jednal na zakázku? Prodat cenné obrazy není tak jednoduché, pokud by je udal někde pokoutně, dřív nebo později se tato informace dostane na světlo boží.

Jakoby ten člověk létal, napadlo Zelenku, když opět někdo loupil v patrovém domě. Tentokrát se vydal za Moravcem. Rodinné příslušníky vyloučili, u spolupracovníků měli sice pochybnosti, ale ani jednu použitelnou stopu. Výsledky vyšetřování shrnuli, že před nimi stojí velmi zkušený zloděj. Jenže právě poslední případ jim zamotal hlavu. Majitel měl na dveřích navíc bezpečnostní zámek. „V předchozích případech mohl odemknout fabky, jinak se dovnitř nedostal, jenže bezpečnostní zámek nového typu těžko," usoudil Moravec. „Spíš mi připomíná létajícího Čestmíra.

Další nemilé překvapení přišlo krátce poté. Nejenže zaznamenali čtvrtou krádež provedenou stejným stylem, ale dostavili se krátce po sobě dva z oloupených. Oba oznámili velmi zajímavou věc. Se zpožděním zjistili, že jim chybí náhradní klíče, é měli pověšené v předsíňkách. Rychle obvolali ostatní poškozené. I ti zjistili ztrátu náhradních klíčů! „Pachatel se chce vracet na místo činu? Dobře tomu nerozumím, vždy si vytipoval rodiny, které odjely na několik dní a měl proto dostatek času, aby si odnesl vše, co potřeboval, nebo mohl zpeněžit. Na co má tedy klíče, přece logicky pochopí, že majitelé fabky vymění a náhradní klíče mu k ničemu nejsou." Zvýšená pozornost pochůzkářů v podstatě neměla význam, když nevěděli, jak pachatel pracuje a soustředili se spíše na obrazy, jejichž majitel naštěstí měl jejich fotografie. .

Moravec v té době nastoupil na plánovanou operaci kostek kloubu na palci pravé nohy. V nemocničním prostředí i doma měl dost času na přemýšlení, tentokrát se mimořádně často díval na televizi nebo z okna, protože se zafačovanou nohou nikde nemohl chodit.

Zaujali jej kluci.

Jeden den ho zaujali školou povinní kluci ze sousedního paneláku, kteří neměli o víkendy co dělat a vymýšleli různá alotria. Tentokrát závodili, kdo se vyšplhá výš po hromosvodu. Kupodivu nejlepší z nich se dostal ke čtvrtému patru.

Na tuhle možnost nepomysleli, ale po chvíli uvažování opustil myšlenku, že právě oni loupili. Jejich rozum ještě nestačil na sledování, kdy kdo odjíždí, nerozumí šperkům a obrazům, už by dostali hlášku, zeje nešikovně prodávají.

Při debatě se Zelenkou si uvědomili, že oba viděli film o pavoucích mužích, kteří dovedou šplhat i po stěnách mrakodrapů. Okamžitě se rozjeli zkontrolovat všechny vykradené a kupodivu u oken každého z bytů vedl hromosvod. „Dostat se do lodžie s otevřenými dveřmi, tomu rozumím, ale ve třech případech vede hromosvod jen kolem okna, které majitelé zavřeli. Znovu se vyptávali a jeden z okradených přiznal, že okno v ložnici jen přivřel, protože ho má hodně natěsno a nemusí ani otočit klikou.

„Cestu do dvou bytů známe, ale co zbývající?' kladli si otázku. Odpověď našli u páteho vyloupeného bytu, kde podrobně zkoumali, jak mají zavřel okna. Měl dvojokno ^skládající se z otočného křídla a ventilačky. Tu nechal částečně vyklopenou, ale uvedl, že okno zavírá jen na kliku vedle ventilačky. Když poté našli svědka, který uvedl, že viděl malého, štíhlého muže v noci stát na parapetu tohoto okna a čekal jestli nespadne, ale nakonec si pootevřel okno, pochopili, že musí používat háček, kterým si otevře hlavní okno přes škvíru ventilačky.

Moravec přemítal, kde pachatel získává informace? Všechny byty totiž patřily k jednomu sídlišti v okruhu tří set metrů s jedinou výjimkou. Musí mít zdroj, odkud se doví, že majitel odjel, i když v posledním případě okradený odešel jen na pivo. Pochopil, proč mizí náhradní klíče, pachatel si jimi otevře cestu z bytu i domu a pohodlně odejde a pak je zahodí.

Nakonec všechny poškozené navštívil a s každým se bavil, kam chodí a s kým se stýká. Pozorně si dělal maticový vzorec a až na jednoho všichni chodili do solidní restaurace, ovšem jediné na sídlišti, zatímco ženy měly různé kadeřnice. Vydal se na své oblíbené pivo a za tři dny, při střídání směn, mu padl do okna velice štíhlý číšník, vysoký metr sedmdesát. Při zpětné kontrole zjistil, že měl v době krádeží vždy volno. „Nebudeme čekat, domluvíme se s jedním známým, aby před ním hovořil, že odjede a pochlubil se mincemi, které nemá," navrhl

Zelenka.

Pak už jen dva dny čekali. Číšník Franta Kocourek překvapeně mžoural do světla, které někdo nečekaně rozsvítil na chodbičce bytu, z něhož chtěl odejít s ruksakem plným kradených věcí. Pak už jen cvakla želízka na jeho rukou.

28 Zakopl o kořen

Aleš Vrba si vesele pohvizdoval, když v pondělí odemyl kancelář kamenolomu. Víkend se mu s novou přítelkyní vydařil a docela se těšil do práce. V osm hodin za ním přišel střelmistr, aby se domluvili na dalším odstřelu. „Dej mi klíče od skladu, já si vše připravím, do večera navrtají díry a ráno mohu začít pěstovat.“

Za chvíli se vrátil. „Aleši, něco není v pořádku,“ řekl tiše. Hlavu pootočil ke skladu. Oba vešli dovnitř. „Podle mne chybí amonál a palníky. Nikomu jsi nic nedával?“

„Blbneš, přístup sem máme jen my dva!“ Podrobně prozkoumali mříže a zámek u dveří. „Musíme udělat inventuru.“ Do večera počítali a zjistili, že jim chybí proti kartám pět kilo trhaviny a 100 patníků. „Musíme zavolat bezpečnost,“ řekl Aleš.

Místnost zapečetil a ráno nařídil náhradní práce, než přijel vyšetřovací tým. „Dost jste nám zkomplikovali práci,“ poznamenal roztrpčeně Moravec. „Vaše přerovnávání a počítání nedovoluje rekonstruovat poslední postavení zásob a za druhé jste je úplně zastop.“ Nejvíce mu vrtalo hlavou, jak se pachatel mohl dostat dovnitř. Poslední fasování výbušnin podle karty bylo v úterý, od té doby dovnitř nikdo nevyšel.

Sejmuli všechny otisky, technici zkontrolovali zámky, vyslechli hlídače, vedoucího, ekonomku a střelmitra. Příští den se celý tým sešel na poradě. „Sklad tvoří zděná místnost, do které se vchází jen z kanceláře vedoucího. Má malé zamřížované okno, nepoškozené, na zámčích nejsou stopy odemykání jinak než originálním klíčem, budova stojí na skále, dovnitř se nelze prokopat spodem.“

Dvě možnosti

Někdo se dovnitř dostal patrně kopii originálního klíče. „Máme dvě možnosti, buď někdo z pracovníků nebo zvenčí. Uvnitř - vedoucího nepodezírám ten nese odpovědnost a vina tak padá na něj i z jiného důvodu. Mladý hezký hoch stíhá milenky dokonce si ani nepamatuje všechna jména za poslední půlrok. Co když některá z nich dostala za úkol v době sexuálních radovánek udělat kopii klíčů ?“

Střelmistr nepadá pokud si potřebuje ullit trochu výbušniny nebo palníky vždy si to nějak zařídí a pokud by šel na kšeft už by se manko dávno objevilo. V lomu pracují tři podezřelí. Pak tady máme šikovného zámečníka Budu, prováděl krádeže má inteligenci na to, aby se do něčeho takového zapletl. Vzpomínám si na případ kováře, který dlouho pozoroval klíče, až si vtiskl do paměti detaily a doma vyrobil zdařilou kopii originálů. Vedoucí Aleš je občas nechal ležet na stole, kde si je mohl i prohlížet,“ dlouze vysvětloval Moravec.

„Co když akci provedl někdo jiný, koho nemáme v evidenci?“ ozval se poručík Zelenka. Moravec odevzdaně kývl hlavou na souhlas byli opravdu na vodě, neměli v ruce vůbec nic.

Na Budu nasadili sledování, přesto asi nakonec řekli že ,proklepnou i střelmistra. Po dvou týdnech nezjistili nic zvláštního. „Dalo se logicky uvažovat, že pachatel se po našem příjezdu do kamenolomu stáhl stáhl a neriskuje pokud uvažuje sofistikovaně.“ Moravec seděl v kanceláři a bezmyšlenkovitě kreslil nějaké obrazce do poznámkového bloku. Hlavou se mu honila zásadní otázka. Proč pachatel odnesl tak velké množství trhaviny ? K trhání studní by musel mít obrovské znalosti, aby nedopadl odstřel špatně, odstřel skály nebo nějakého svahu u chaty na to stačí malé množství. Počet palníků spíše napovídá že někdo trhá pařezy Z toho všeho mu vyplynulo že zloděj trhavinám pracím nerozumí a může způsobit sobě nebo jiným.

Současně pověřil Zelenku, aby pečlivě sledoval svodku, každý náznak použití výbušnin, nebo podezřelé výbuchy v malých obcích či u odlehlejších chat.

Asi po měsíci náhodou zaslechl ve vlaku hovor o hrůzostrašném činu na Kroměřížsku, kde

výbuch zabil nějakého chlapce. Ráno si pro jistotu prošel svodku. Dvanáctiletý Jeník Pacas v pole sí u Žlutav našel nevybuchlou mimici, a ta mu vybuchla u břicha. Tragedie.

Jenže pak se dozvěděl že rodiče zesnulého syna žádají o revizi případu a hledal skulinku aby se mohl se smrtí Pacase, seznámit, protože případ spadal pod pravomoc Jihomoravské správy SNB neměl tedy možnost vyšetřovací spis číst.

Jen zjistil že Jeníka našli mrtvého v lese s roztrhanými vnitřnostmi. Po posouzení situace odborník řekl, že patrně v brašně, kterou nesl na popruhu přes rameno, mu na břicho vybuchla trhavina. Podle všeho zbytek munice z druhé světové války. Pobečvan se zadíval na Moravce. Víš kolik nás čeká papírování přes krajskou správu v Ostravě a Brně? Přitom přímou spojitost mezi oběma případy nevidím.

„Možná máš pravdu jenže my nemáme v ruce nic, pro se chytám každého stébla jako tonoucí. Co když našel něco pohozeného v lese a ne municí? Pokud si pamatuji, v těch místech žádné prudké boje v pětačtyřicátém neprobíhaly, kde by ten kluk municí sebral?“

„Jen aby ses neutopil ve zbytečnostech,“ káravě dodal Pobečvan.

Když si za týden pročetl se Zelenkou spisy, nic nepodporovalo jeho domněnku. Do večera se zabýval i/ní zprávou a ráno se vydal na fakultu soudního lékařství. „Nemohu říci jednoznačný závěr, chybí mi údaj že v těle měl střepiny, což je u munice běžné. Možná dva dny mrtvé tělo nezkoumali nožná v něm byly,“ vysvětloval lékař.

Detektor kovů

Moravec se rozhodl vydat na místo nálezu. Vzal si sebou i detektor a kupodivu nenasednu střepinu a už 1, že může být na správ-I né stopě. Ten hoch asi měl v brašně výbušninu a protože zloději ve skladu patřili k nezkušeným, pak odpovídá, že tyhle dospívající děti jsou až moc odvážné a moc iavé. Pátral v okolí nálezu a co nenašel. Deformovanou baterii, asi pět metrů od místa skonu. Na jednom pólu i se zbytkem měděného vodiče.

Ted' musí zjistit, s kým se kamarádil. Netrvalo ani hodinu, než před ním šli dva zkroušení kluci. „Vyprávějte a hodně podrobně,“ řekl důrazně.

„Měli jsme trhavinu a chtěli jsme vyzkoušet, jak ty sulky bouchají. Jeník nás vedl a měl výbušninu u sebe i s baterií. Z ní vedly drátky. Roznětku už předem nasunul do otvoru a vyrazili jsme do staré rokle. Nedočkávě spěchal, byl asi osm metrů před námi, když najednou zakopl o kořen. Spadl a zablýsklo se, zahřmělo, ani nevykřikl. Chtěli jsme mu pomoci, ale on už nedýchal a teklo mu z břicha moc krve, doslova chvilkami vystřikovala. Za dvě minuty už nic neteklo, udělalo se nám špatně, raději jsme utekli.“

Zůstala už jen otázka, jak se hoši dostali do skladu. Strýcem jednoho z členů party byl střelmistr a o prázdninách se motal v lomu. Samozřejmě navštívil i sklad a dozvěděl se, co tam vlastně je. V partě uzrál plán, že si trochu trhavin ukradnou a vyzkouší. Administrativní budova kamenolomu měla nízkou střechu, její hřeben byl asi 25 centimetrů nad stropem. Další z pětičlenné party pomáhal otci pokrývači a věděl, že boční prkna moc nedrží, tak je dlátem odtáhli, prkna ve stropu vypáčili a právě Jeníka spustili hlavou dolů, do skladu. Stejnou cestou se vrátil, prkna stropu vrátili na místo. Protože sklad se nemaloval snad dvacet let, nikomu se rýhy na stropě nezdály podezřelé.

29 Poslední Silvestr

„Konečně je tady pořádný šrumec,“ zařval Jarda Šupáka bouchl pěstí v rohu dílny do stolu. Ohlédl se dokola, jaký udělal dojem a pak se zadíval na poněkud posmutnělou Věru. „Dej si pořádnýho panáka, abys byla...,“ v té chvíli se zarazil. Chtěl říci povolnější, ale neodvážil se.

„Kroť se a nevyřvávej, nejsi na pastvě!“ okřikl ho mistr. Silvestr onoho roku se jinak nesl v dobré náladě. Plán dílna překročila a oslavy posledního dne začaly po obědě dobrou zprávou od mistra, že má pro všechny přislíbeny prémie v lednové výplatě.

Některí se courali sem a tam dlouhou chodbou, z níž vedly dveře do dalších menších dílniček. Laborantka Věra, hezká a příjemná blondýnka, se málo bavila, stejně jako dělnice Hana. Obě

měly v duši jakýsi smutek, zatímco ostatní ovládalo bujaré veselí, až je mistr musel krotit při svých občasných návštěvách, kdy zkontroloval, zda se popíjení nezvrhlo v nějakou mimořádnou událost.

Spokojeně odcházel domů a parťáka směny upozornil: „Franto, dohlédni, abyste se v klidu rozešli. Kdyby se někdo opil, tak ho taktně převed' přes bránu, abych nemusel hned na začátku roku vysvětlovat, co se tady dělo!“ Ještě se zdržel v kanceláři v prvním poschodí. Měl tam totiž návštěvu a kolem čtvrté šel spokojeně do své hospůdky, aby si s kamarády zavdal na konec roku. Domů došel před osmou; Am neměl moc ppi nechtěl dráže a kazit si večer. |

Fúrie ve dveřích!

Jenže ve dveřích ho přivítala jako fúrie „Kde se flákáš? Máš průser jako mraky! Že si nedáš pokoj s tím chlastem.“

Zarazil šel přece rovně, akorát z dechu mohla cítit trochu borovičky. „Snad si pár panáček můžu dát s...“ nenechala ho domluvit.

S kamarády, kamarády už jsi chlastal ve fabrice tam máš průser. Hrklo v něm snad se v práci něco nestalo, skoro vystřízlivěl. „Co se děje „Volali z fabriky někoho odvezli do nemocnici. Pak se ozval výrobní náměstek a potom i vedoucí provozu. Okamžitě naklusej do dílny, máš polízanici.“

Otočil se jako na obrtlíku a mazal nazpět. Po cestě ho napadaly nejčernější myšlenky. V galvanice, se totiž používal kyanid, jestli se ho někde objevila jen trošička, tak se mohl někdo otrávit. Ale pak tuto myšlenku zavrhl. Přece by takového člověka nevezli do nemocnice, ale rovnou na pítevnu a už by na něj čekali policajti. Asi někdo spadl a pochroumal se. Už na vrátnici dostal první hlášku. Nějaká ženská se ti na dílně otráвила museli ji odvézt sanitkou. Vedoucí provozu tě čeká u šéfa zvláštního oddělení.“ „Žije?“ zeptal se vystrašeně. „Asi jo, prý má hrozné křeče.“ |

Máš slovo řekli mu oba muži na uvítanou. Co se na dílně dělo? Vysvětloval, vysvětloval on nic nepovolil, vždycky se na Silvestra se někdo napije. To by ve fabrice musel čučet ve fabrice a projít všechny šatny Ostatně si myslím že se pije všude.

Sepíšeme hlášení. Z popíjení se stala mimořádk. Tvoje laborantka Věra se něčeho napila a začala se hrozně dávit. Zkolabovala leží v nemocnici a její stav je velmi vážný. O všem se rozhodne druhého, až začnete dělat, zatím se modli, aby se z otravy vylízala. Kyanid nevybila, už by ztuhla, měla v sobě něco jiného, jenže nevíme co.“ Zazvonil telefon. „Ano, budeme čekat mistr dílny je tady. Podívali se na vedoucího zvláštního oddělení. „Přijede vyšetřovatel a odebere vzorky, aby se zjistilo, co pila a jak se k tomu svinstvu dostala.“

„Je přece laborantka,“ oponoval mistr.

„Přece víš, že do labiny mohl zajít někdo jiný a schválně jí něco podstrčit. Uvidíme, co najde kriminálka a zjistí, kdo s ní seděl do poslední cbvíle ?

Příští den večer dostal domů zprávu která ho zdrtila. Věra v hrozných bolestech zemřela. Už věděl že si může hledat nové místo.

Moravec seděl u patologa a poslouchal jeho nález. Ta dívka se podle všeho napila koncentrované žíraviny, zdá se že louhu sodného. Poé nastalo zduření hltanu, plicní problémy žíravina rozleptala sliznici žaludki a v podstatě jsme neměli šanci ji zachránit.

Proč ji nevyplivla.

Přece mohla cítit, co pije a zavčas živinu vyplivnout,“ namítal.

„Mohla, ale měl v krvi také dost alkoholu. Ten brzdí jak chuťové vjemy, tak zpožďuje reakce člověka, asi si vše uvědomila pozdě. Možná, kdyby se okamžitě vyzvracela, měla šanci,“ dodal lékař na závěr.

Po poradě tým stanovil dvě varianty. Podle první ji někdo chtěl zplsobit bolest či se pomstít, podle druhé se jednalo o nešťastnou náhodu, i když tomu Moravec moc nevěřil. Laborantka by přece měla mít takový přehled, aby se jí takový utrejch nedostal do ruky.

Jako prvního si pozval parťáka Frantu. Především potřeboval zjistit, s kým měla rozpory a kdo by měl zájem Věře ublížit. (Po delší době se podařilo 'sestavit přesnější harmonogram pohybu pracovníků dílny v silvestrovské kritické odpoledne.

Ještě kolem druhé se k ní v průchodu přilepil Jarda Šupák, pořád vykřikuje, že ji dostane. Jenže měl již trochu popito, snažil se ji objímat ji objímat a osahávat. Dostal facku a před námi mu vyčetla, že je buran, který si neumí ani uvázat kravatu,, aby na ní nesahal.Jinak vše řekne mistrovi . Uraženě odešel mumlal, že tohle si Věra odskáče."

Když si s ním Moravec popovídal, pochopil, že při jeho inteligenci pomocného dělníka by z jeho tumpachové hlavy něco takového nevypadlo. Zpovídal Frantu dál. Pak se dozvěděl něco o Haně, dělnici galvaniky. Jedna z žen nakonec promluvila: „Nakonec se odpoledne porvaly." „Proč?" „Něco prý měla s jejím manželem, který dělá na sousední dílně. Prý se s ní schází, a tak do ni věl čert a chtěl si to s ní vyřídit."

Když se však podíval na harmonogram pohybu osob, tak si uvědomil, že v době, kdy se Věra napila žíraviny, Hana už byla půl hodiny pryč. Proto vypadla ze seznamu podezřelých a nezbyl nikdo. Když se prokázalo, že na lahvi s pevným louhem sodným jsou jen otisky Věry, začal uvažovat o nešťastném omylu. Bohužel kádinku, z níž pila, někdo omylem umyl po jejím odvozu. „Případ asi uzavřeme jako nešťastnou náhodu," poznamenal po týdnu Moravec. Jenže pak se u něj ohlásil mladý hoch, Zdeněk. Chvilí se ošíval. Nakonec položil na stůl dopis. Moravec po přečtení se na něj hloubavě podíval a čekal, až mu řekne dodatek.

„V neděli po zpovědi jsem se nad vším zamyslel. Věra mi na Silvestra dvakrát volala, jestli spolu půjdeme slavit Nový rok. Odmítl jsem ji, ačkoliv mě moc milovala. Nevěřil jsem její vyhrůžce, jenže ona ji splnila."

Moravec si opět smutně četl dopis. „Zdeňku, nemohu bez tebe žít, jestli se mnou nepůjdeš na Silvestra a pojedíš za Růženou, nemá pro mě život cenu. Otrávím se a víš, že jedu v laboratoři máme dost. Zavolám ti! Miluji tě!" Bohužel zažila poslední a nejkrutější Silvestr.

30 Boží mlýny

„Dědku, neblbni," varoval svého tchána Jarek.

„Co sa staráš, je ti šedesát a byls za Volhou? Nebyl, tak nerad'. Já mám zkušenosti ještě z dob Hitlera a tehdy mi hořela půda pod nohama. Za tohle bych šel supem do koncentráku, přitom lidi záviděli daleko víc než teďkom."

„Stačí, co jsme si vydělali, nemusíme hamonit, když každý rok dobře poka-pe, nebudeme se mít špatně," oponoval Jarek. Ale svéhlavý tchán byl spíše nenahltaný na peníze i na slivovici.

„Nerýpej do mna, spíš by bylo dobře, kdybys domluvil ještě pár metráků černého uhlí, s hnědým či s hodonínským lignitem to není ono."

Překulily se Vánoce i Nový rok, v čase zabíjaček spotřeba slivovice prudce stoupla, a tak tchán měl plno práce, střídal se s dcerou Janou a se zetěm při pálení. „Musíš víc fajrovat," napomínal ho, „není kam dávat bečky s kvasem a nemám ani čas dojít do hospody na pivo," posteskl si, protože jeho dědečkovský rytmus práce na dvě směny doslova vysávala.

Na Tři krále dostal varování i od souseda: „Neblbni, ve vsi si lidi o tobě už moc povídají."

„Co má být, beztoho koncem měsíce už končím."

„Prý si odléváš bokem," uslyšel jízlivou poznámku. „Ať si nakašlou! Kdo to říkal, na toho se na rok vyprdnu!" odbrkl.

Moc fajroval

Přišel krásný mrazivý 20. leden 1987. Tuhle várku musím dneska dodělat, umínil si tchán a rozhodl se naházet do kotle víc uhlí než normálně. Rozfajruju to a šnaps rychleji poteče. K večeru přišla vnučka i s dcerou a donesly mu do bývalého chlěva večeri. „Je tady pořádný háje," poznamenaly.

„Bať, bať, chcu být do jedenácti hotový." Zkontroloval kohouty a vyšel ven zapálit si. Malá Julča si hrála uvnitř a její matka v rohu dělala pořádek. Zpozorněla, uslyšela nějaký zvuk,

který neznala. V kotli vyrobeném z pařáku brambor se ozvalo nějaké záhadné dunění. Mám jít pro dědka? Uvažovala. Pak najednou vyletěla trubka k nízkému stropu, ven se vyvalila zpěněná břecha, která se na rozpaleném kotli bleskurychle odpařovala. Najednou ucítila povědomou vůni alkoholu, jak když se napije štamprdle. „Julčo!“ stačila zavolat a dívka se k ní otočila. Netušila, co se děje, kývla na ni a dcerka se rozběhla. Musím ještě varovat dědka, ale pak se ozvala obrovská rána. V chlévě se rozlilo modravé světlo a tlaková vlna ji odhodila ke zdi. Poté ucítila prudkou bolest od popáleniny, kterou způsobily vybuchnuvší páry.

Naštěstí dekl pařáku i smaltovaný hrnec výbuch odpálil ke stropu, takže Jul-ču i její matku nezasáhly. Střepiny aparatury vylétly dveřmi a oknem ven malé místnůstky, některé kusy doletěly až k plotu vzdálenému 15 metrů. Vlna k zemi srazila i stařka a dokonce i manžel, který stál u dveří domku, se musel chytit dveří, aby si nesedl na zadek.

Janu výbuch omráčil, ale pud sebezáchovy zapracoval, za chvíli procitla, možná i proto, že na ní hořela sukně. Pohlédla na malou Julču, ta hořela celá. Vrhla se na ni, aby plameny zadusila, jenže sama politá alkoholem nic nezmohla. Dědek ležel na dvorku a nevěřicně se koukal pěticentimetrovou trhlinou ve zdi na svoji bývalou pýchu, jak je rozervaná vej-půl. Dopadl na zem tak tvrdě, že nemohl vstát, šíleně ho bolelo rameno, jak se později ukázalo, měl zlomenou klíční kost.

Jen jeho zeť neztratil duchapřítomnost. Vběhl dovnitř, manželku a dcerku vytáhl okamžitě ven a pak se snažil vatovaným kabátem na nich udusit plameny, což se mu za chvíli podařilo.

Nahlédl do chléva, kde nebylo co řešit, zbytky plamenů skomíraly na podlaze, pařák, hrnec a trubky ležely rozervané. Mávl rukou a obrátil se k dědkovi: „Uhaste to. Já jedu do špitálu.“ Nastartoval škodovku, naložil manželku s dcerkou a odjel. Po cestě měl dost času přemýšlet, co řekne lékařům. Jednoduše vybuchl pařák a popálil je obě. Po návratu doma všechno nějak narafíčí, jen se proboha nikdo nesmí dozvědět, že načerno pálili slivovici. Jinak půjdou do basy všichni tři a malou Julču dají někde do dětského domova. To nesmí dopustit, musí ji ochránit.

Zastavil u polní cesty, z dcerky, která hrozně naříkala, stáhl kabátek a kalhoty, z manželky sukni, aby nikdo nepoznal, že něco na nich hořelo, protože popáleniny od horké vody jsou v podstatě stejné. Vysvětlil manželce, co má říci lékařům, protože se musel okamžitě vrátit domů a výbuch aparatury zamaskovat.

Po návratu se pustil do usilovné práce. V kuchyni postříkal strop nějakou tekutinou, polil podlahu, donesl pařák, odmontoval zbytek víka a šrouby, aby vypadal jako používaný na brambory. Z chléva vyházel zbytek aparatury a zamknul. Tchán ležel na posteli a kalkuloval, kolik zaplatí sousedům za zničený kvas a rozbité láhve vypálené slivovice.

Strážmistr Prosek příští den přišel obhlédnout situaci a domluvit se, kdy sepíše zápis, který potřeboval Jarek i pro pojišťovnu. Samozřejmě se poptal v obci. Co se nedozvěděl? Výbuch slyšelo půl dědiny, ale jen jeden z nich poznamenal. „Měl byste prohlédnout chlév!“

Prosek nepochopil, stačilo mu vidět kuchyni. Jenže než začal sepisovat protokol, dostal zajímavou zprávu od lékaře. „Mám takový divný pocit.“

„Konkrétněji,“ nevrle odpověděl.

„Z maminky i dcerky jsem zjevně cítil alkohol. Ale nebyly podle reakcí opilé. Malá Julča se dostala do kritického stavu a nařídil jsem převoz na popálenino-vé centrum fakultní nemocnice Brno. Ještě jedna věc. Na některých částech oděvu jsou jakoby stopy opálení, ale výbuch a polití vřelou tekutinou se s tím neslučuje.“

Mezitím se stav dcerky přes veškerou péči zhoršil natolik, že do rána zemřela, ani stav matky se nejevil nadějně. „Ozývám se ještě jednou, strážmistře,“ zavolal lékař kyjovské nemocnice.

„Přivezli k nám otce zraněné. Zlomeniny a zhmoždě-niny neodpovídají tomu, že by pařák vypěnil, tohle je způsobeno nárazem, přitom právě on měl být společně v kuchyni s dcerou a vnučkou.“

Věc by měla převzít kriminálka."

Moravec pozorně pročítal protokoly. Teprve, když si je srovnal s vyjádřením lékaře, začal tušit. Rozhodl se vyjet na místo činu. Nejprve obešel pár lidí po vesnici a co se nedoslechl? Výbuch nenastal v kuchyni, ale ve chlévě a tam prý se ději věci!

Jaké věci? Výbuch a hořlavina, záhada, ale pak si vzpomněl na poznatek lékaře o tom, že cítil alkohol. Prošel dvorek a všiml si trhliny ve zdi, uvnitř však nic nenašel, co by ho opravňovalo k požádání o podrobnou domovní prohlídku.

Kdo promluví?

Uvědomil si, že chlapi své tajemství neřeknou, ale on se vydá za matkou. Cítil se s tímto úkolem prachšpatně, ale tušil, že tragická zpráva o smrti dcerky ji přesvědčí, aby promluvila. Rozplakala se. „Ten blbec starej, hamoun jeden, zabil vlastní vnouče." Pak pověděla bez obalu vše o tajné palírně slivovice. Dědek se zachoval jako chlap, vše vzal na sebe, aby se zeť mohl postarat o manželku, která potřebovala dlouhé léčení. U soudu vyfasoval devět let a boží mlýny mlely spravedlivě. Po sedmi letech jej propustili a za dva měsíce v nemocnici zemřel, aniž by viděl své další vnouče, které připravil o sourozence.

31 Zákeřný plyn

„Skoč vzbudit malého Jiříka," vyzvala matka dceru, „za chvíli udělám snídani." Protože v únorovou neděli roku 1987 byly obě nachlazené, synáčka mimořádně uložila ke spaní do malého pokojíku za kuchyní. Aby tam měl přece jen trochu teplo, tak na noc nechala pootevřené dveře, mezírkou proudil oteplený vzduch z kuchyně, ačkoliv pod naducanou duchnou by se určitě zahřál. Ostatně na spartánské podmínky si v domku všichni zvykli, hlavně rozvedený otec, který spával v komoře.

Dcerka otevřela dveře kuchyně a do nosu jí doslova vrazil smradlavý puch. Z šera se jí zardálo, že zahlédla u země malé červené body. Rozsvítila a razantně vykročila ke dveřím pokojíku, tam ucítila stejný puch. Jiříček ležel na zemi, peřinu na sobě. Ten v noci vyváděl, napadlo ji, jen aby se nena-chladl. Stáhla z něj peřinu, zatřepala s ním, brr, je pěkně studený, musíme mu rychle uvařit čaj. Třepala s ním, pak si všimla, jak je spíše ledový. „Mami, něco s ním je. Nemůžu ho vzbudit!"

„Šprcni na něj trochu studené vody, on se probere, víš jaký je spavec. Ráno ne a ne vstávat," odsekla matka.

Dcerka se marně pokoušela malého bratříčka omývat vodou. Nejvíce ji lekalo, že je tak studený. Matka se vrátila za čtvrt hodiny. „Ty jsi ještě nešla zatápět do kuchyně?" vztekla se otázala. „Su zmrzlá a čaj zase budeme vařit na vařiči, místo toho, aby se spálil ten starý fotel, který sežrali moli."

Pak si všimla bezvládného synka. „Co je s ním?"

„Mami, on je tak studený a nemůžu ho probudit," štkavě řekla dcerka. Mrzela ji výtky matky, vždyť se tak snažila.

„Běž zatopit, já ho proberu jedna dvě," rezolutně přikázala. Chvíli s ním cvičila, ale brzo poznala, zeje zle. Sehnula se k jeho ústům a zdálo se jí, že nedýchá. Musím zavolat doktora. Mazala přes náves k Pacounkové, která měla doma telefon, aby zavolala doktora a současně ji poprosila, aby se šla podívat na synáčka. Jako předsedkyně Červeného kříže má přece jenom nějaké znalosti.

Za pět minut se s ní vrátila. Pacounková zkušeně vzala klučinovu bezvládnou ruku, po chvíli sáhla na krk a pak zdvihla víčka. Vstala, vzala Devátou pod paži a vyvedla na chodbu. „Musíš být silná, tady už není pomoci. Zamkni ložnici, nikoho tam nepouštěj a pojd' ke mně na panáka." - Mezitím si dcerka při zatápění všimla, že zdrojem smradu je rozpadlý fotel pohozený vedle kamen. Ještě v něm viděla pár řeřavých uhlíků. Vyhodila ho na dvorek, aby tak nesmrđel doutnající vaton a jakási travnatá výplň uvnitř.

Lékař mohl konstatovat jen smrt, zjevné vnější zavinění neviděl a postával s rozpaky, jestli

nepožádat o soudní pitvu. Zoufalá matka jen naříkala a dcerka mu toho moc neřekla: „Spal tady sám, nechápu, jak mohl z ničeho nic..." Nakonec mu jen řekla, že asi z postele spadl, protože ležel na zemi.

Spadl z postele

Příslušník bezpečnosti sepsal zápis. Nic zvláštního neviděl a nakonec se s lékařem shodli na potřebě pitvy. „Příčinou smrti se stala otrava oxidem uhelnatým. Mimo dvou fleků na zádech, ale ty při této otravě vznikají, není na tělíčku žádná stopa násilí," sdělil později patolog.

Moravec se vydal do domku s požárním technikem. Ten prohlédl obě místnosti, kamna, zkontroloval stav komína. „Velmi záhadné. Jediným možným zdrojem jsou kamna, ale komín vymet před půl rokem. Když jsem prohlížel popel vysypávaný na dvorek, je dobře prohořelý, tedy špatné spalování s minimálním přístupem vzduchu není moc pravděpodobné. Rozloha kuchyně a pokojíku je dohromady 18 metrů, muselo by se vyvinout dost plynu, aby v pokojíku díky mezírce ve dveřích vznikla smrtelná koncentrace plynu."

Moravec seděl na židli a rozhlížel se ve snaze chytout se nějaké drobnosti, aby pokročil dál. Rozhodl se zjistit poměry v rodině. Otec Devátý s manželkou téměř nežil, denně se opíjel v hospodě, spával v komoře za průjezdem. Kritický den přišel pěkně nakulený. Takový obyčejný dělník z družstva spíše dítěti ublíží fyzicky.

Matka na Jiříkovi velice lpěla, protože vždy chtěla syna. Po jeho smrti ji museli vzít na pozorování, nepřipadala tedy v úvahu. Dcerku z prvního manželství však odstrkovala a neměla ji ráda. Jenže devítiletá dívka a něco takového? Jinak na smrti nikdo neměl zájem. Domek stál trochu stranou, takže dovnitř by těžko někdo vešel a chtěl rafinovaně zabít dítě. Trochu nejasná byla i doba smrti. Lékař v neděli přijel dost pozdě a tak odhad podle ztuhlosti stanovil na tři hodiny v noci.

Nakonec požární technik po přečtení protokolů přišel s teorií: „V tom pokojíku je vždy zima a klučina si asi šel lehnout ke kamnům. Ve čtyřech letech už umí přiložit, ale možná chybně, pak si lehl hlavou u dveří kamen. Tam by se za určitých spalovacích poměrů mohl oxid uhelnatý objevit. Ohřál se, ale nadýchal smrtelnou koncentraci, která u dítěte nemusí být velká. Když začínal usínat, což je první příznak otravy, šel k posteli, kde omdlel a zůstal na zemi a už se neprobral. Podle mne nešťastná náhoda."

Záhadný dopis

Uplynuly dva roky a na odložený případ pomalu usedal prach archivu, když na okresní soud v Kroměříži přišel dopis s jednou větou: „Malý Jiřík Devátý nezemřel náhodou."

Moravec na poradě lakonicky prohlásil: „Stále jsem měl tušení, že tak zvláštní okolnosti nemohly nastat a něco nám uniklo." Jako prvního si vzal na paškál požárního technika, tedy jeho soukromí. Co když mu podstrčil svoji teorii a měl v něčem prsty, nebo ho někdo ovlivnil z rodiny Devátých. Očekávání se nesplnilo, s oběma manželi se vůbec neznal. Nezbyvalo než pozvat jiného odborníka, tentokrát z vysoké školy. Jeho podrobné výpočty nepotvrzovaly nešťastnou náhodu. „Musíte hledat jiný zdroj," poradil Moravcovi. „Co když v kuchyni zahořelo ještě něco jiného a po vašem příchodu už zdroj nedoutnal." Tím mu nasadil pořádného brouka do hlavy

Rozhodl se vyslechnout znovu aktéry případu. Matka neřekla nic nového, zato Pacounková si pamatovala, že v kuchyni byl smrad jako po spálení, ale nic neviděla. Konečně malá dcerka se rozpoměla na starý, poškozený fotel, který vynesla ještě před příchodem lékaře ba dvorek. Tak tohle je zdroj smrtelného plynu, jenže taková holka by ho nepodpalovala, navíc někdy v noci. Komu smrt posloužila? Už tušil komu, jedinou stopou se stal dopis okresnímu soudu. Z jedné věty se nic nedá vyčíst, proto si vzal lupu a prohlížel obálku. Vodítkem se stalo razítko odesílací pošty - Všetuly. Jenže hledání v obci by bylo jako v kopce sena. Moravec se spoléhal na svou intuici, a vyplatila se. Bydlela tady Věra Devátá, druhá manželka otce nebohého chlapce.

„Když už jste mě vypátral, tak vám řeknu vše. Rozvádím se, je to opilec, nedá se s ním žít a

nedívím se jeho první manželce. Já doufala, že vina je na její straně."

„Jenže nás zajímá vaše udání."

„Já se ho hrozně bojím, je násilník schopný jít přes mrtvoly. Jednou mi v opilosti řekl, jak udělal dobře, že se zbavil syna, aby nemusel platit a pomstil se tak bývalé manželce." Ještě dlouho trvalo, než popsala, že už po příchodu z hospody, kde mu někdo vyprávěl příběh o možné otravě, hodil řěřavé uhlíky do fotelu, aby začal doutnat a jen čekal, jestli se mu jeho smrtící trik povede.

32 Pád z žebříku

„Kam jsi ho dala?" Jeden o druhém si mysleli, že video zabalil ten druhý, jenže přístroj jednoduše nikde neviděli. Jaruna začala otevírat skříně, pak si všimla chybějící Bajáko-vyplasty, jinak skryté za listy fíkusu.

S hrůzou zjistil, že mu chybí sbírka známek, do bytu se nikdo nevloupal, uvažoval manžel. Dveře měli v pořádku, a proto "***" podezření padlo na jediného, leč nezbedného syna, s kterým měli už od puberty neustálé potíže. Budu muset obejít burzy, možná tam najdu nějakou stopu po prodeji, uvažoval otec, když ho vyrušilo razantní, trojnásobné zazvonění. Otevřel dveře a před nimi stáli dva příslušníci Veřejné bezpečnosti.

„Můžeme dál?" otázali se a dost suverénně vešli dovnitř. „Rádi bychom mluvili s vaším synem Standou," nekompromisně řekl jeden z nich.

„Standa už delší dobu není doma, jel někde tram-povat," sklíčeně odvětil otec, tuše další nepříjemnosti s potomkem.

„Opravdu? Máme svědky, že v neděli ho viděli na několika místech ve městě, **~ dokonce i v tomto paneláku."

„O tom nevím, možná, snad, my jsme totiž dva dny byli na chatě u známých, kus za Prostějovem."

„Nevíte o něm opravdu nic? Dobře, podepište převzetí předvolání k výslechu. Pokud se nedostaví v termínu, vyhlásíme po něm pátrání."

„Co zas provedl?" zeptal se ustrašeným hlasem.

„Ostatně víte, že se vám nevydařil, je podezřelý z trestné činnosti."

„Z krádeže?"

„Vy o tom víte, že ano?"

„Ztratilo se nám doma několik věcí a zloděj nás podle všeho asi nenavštívil."

Vletí oknem?

„Tak pojdte s námi, sepíšeme ihned záznam."

Za několik dní přišlo oznámení o další krádeži. Poručík Zelenka se zklamaně díval na techniky, když mu sdělili, že pachatel musel mít originální klíče od bytu, protože žádné stopy nejen po násilném otevření, ale ani po použití upraveného klíče nenašli. „Ten snad létá a vletí dovnitř oknem," uštěpačně někdo poznamenal z týmu. Moravec po něm šlehl ostrým pohledem. Takové vtipkování neměl rád.

Bytové krádeže se opakovaly ve stejném stylu, pachatel nezanechal ani jednu použitelnou stopu. Když předvedli Standu, kterého našli na přehradě u Bystřičky, tvrdě se ohradil. „Mám alibi, pomáhal jsem v kuchyni svazarmovského tábora." Opravdu, až najeden případ v době krádeží tam pracoval a dopravit se večer vlakem do Přerova a ráno nazpět by stihl jen teoreticky.

O tajemných krádežích se ve městě vyrojila řada fám a zanedlouho zírali na telefonické udání jednoho z občanů, který popisoval, že někdo leze z balkonu druhého do třetího poschodí. Hlídka okamžitě vyjela na označené místo.

„V uvedeném bytě zvonili dlouho a dlouho. Po deseti minutách otevřela žena. „Stalo se něco, že mě v noci budíte?"

„Do vašeho bytu vlezl neznámý muž,^ oznámili."

„Opravdu? Že o nikom nevím. Můžete se podívat." Nikde nikdo. „Nic se vám neztratilo?" Rozmarně zakroutila hlavou. „Když myslíte, podívám se." Prošla byt, prohlédla několik zásuvek. „Ať se dívám, jak se dívám, všechno je v pořádku. Teď mě omluvte, potřebuji se vyspat," a ukázala rukou ke dveřím.

Milenec z balkonu

Když nasedli do auta, ozvala se vysílačka. „Oznamovatel hlásil, že ten zloděj z třetího patra před půlhodinou slezl opět do druhého." Oba se na sebe podívali a okamžitě vyrazili do druhého patra.

Opět dlouho zvonili, pak začali bušit na dveře. Po chvíli se otevřela škvírka. „Co chcete, vždyť nehoří. Nerušte pokojné občany," sdělil muž kysele. Tentokrát vytáhli pistoli: „Otevřete a ihned. Jste zadržen a budete nám muset moc a moc vysvětlovat."

Moravec přijel ihned. Po deseti minutách, když muži sdělili některá fakta, kápl božskou. „Víte, ta paní o patro výš je moje milenka. Když jí odjede ten její páprda, zaháknu si na její balkon lanový žebřík a vylezu. Pak se zase vrátím, dneska jste nás vyrušili v nejlepším."

Oba policisté protáhli obličej, taková slibná stopa zmizela jako éter. Moravec se doma jen popáral ve studené večeři. Po nočním extempore měl prachšpatnou náladu. Opřel se na balkoně o zábradlí a koukal na probouzející se město. Napadlo jej, co když zloděj postupuje stejně jako milenec?

Už před sedmou hodinou obcházel místa krádeží a všechny byty měly malé balkónky vystrčené z panelu. Dalo by se po nich šplhat? Při zpáteční cestě ho napadla ještě jedna věc a vrátil se. Obhlédl ulice a nakonec se vydal do třináctého patra jednoho paneláku a prohlížel si okolí. Jeho domněnka se potvrdila. Odtud mohl vidět s dalekohledem krásně na všechny vykradené domácnosti. Co když si pachatel právě odtud tipoval, kdo je doma, kdo odjel a navíc obchůzkou mohl poznat, kdo je movitější a kdo chudý? Scházel poschodí po poschodí dolů a teprve v desátém seznal, že dva z balkonů nevidí.

„Hoši, mám jen hypotézu, ale v tomto domě mi pro-řuknete nájemníky v části od 11. patra nahoru. V podstatě je jich jen šest."

Netrpělivě čekal a přišla opět sprcha. Ani jeden z nich neměl záznam, a co víc, tři z nich jsou důchodci. Jeden tráví většinu času na montážích, v dalším bydlela jen starší žena a zbýval poslední muž v Kristových letech. Jenže už první pohled naznačil, že s takovým pivním břichem sotva přeleze metrovou překážku. „Samá voda," shodli se a za dva dny řešili další krádež. Opět v dosahu onoho paneláku.

„Ještě prověřte, jestli k někomu nechodí syn nebo vnuk," nařídil Moravec, ale příští den ho odvezli se zánětem slepého střeva do nemocnice.

Když se probрал z narkózy, ležel vedle něj mladý hoch se zlomenou nohou. „Copak mladej, havárka?" zeptal se jen tak.

„Spadl jsem z výšky," smutně odvětil.

Horolezec? Něco jsem dělal a bylo špatně vidět." Moravcovi se hlavou honily myšlenky okolo případu a dál se s nemluvným hochem nebavil. Bloumal po chodbě, přemýšlel o kombinacích, pak si všiml, že v rohu stojí malý, hliníkový žebřík, se zahnutými okraji na jednom, konci. „K čemu ho, sestro, potřebujete?" zeptal se víceméně z nudy.

„My ne, tohle patří tomu mladému na vašem pokoji. Nějak po něm lezl a spadl. Chtěl, aby ho do sanitky vzali, že se nesmí ztratit." Až v noci si na něco vzpomněl a zašel za sestrou zeptat se najeden údaj.

Do kanceláře přišel za týden s vítězoslavným úsměvem. „Vsadím se, že dlouho nikdo nebude krást."

Dívali se na něj jako z jara. Pak jim vysvětlil, o koho se jedná. Jako elektromontér používal žebřík na zavěšení, čehož využil a tentokrát jej zaklesnul za zábradlí a takto lehpunký kluk pěkně lozil z patra do patra. Při domovní prohlídce v jeho garsonce našli některé ukradené věci a klec sklapla.

33 Zmrzačil ho !

Ten debil zase vymyslel kravinu, máme mít, volno, bude nás zase buzerovat, magor zelenej," postěžoval si desátník Trojan, ostatním vojákům na cimře. Všichni obrátili oči v sloup a reptali. Tak krásná sobota, vycházky dostala jen třetina z nich, doufali, že se alespoň budou dívat na startující letadla a opalovat se kousek od letištní plochy. Jenže praporčík Velen onen den sloužil jako pomocník dozorčího praporu a dovedl jim vždy znechutit volno nějakým požárním cvičením. Ostatně měl také na starosti sklad pohonných hmot a požární výcvik patřil k jeho náplni. Trojan měl ještě větší důvod ke vzteku. Ráno se někde zatoulala jeho vojenská knížka a přestože měl od velitele slíbenou vycházku, musel zůstat u útvaru, zatímco v jednom bytě na něj čekala velmi žádostivá Velenova manželka.

„Nestihli jsme, hošán-ci, výcvikový plán. Dnes ho dokončíme," řekl Velen nekompromisně a požární družstvo se muselo sešikovat blízko lesa. Vydal příkazy, co se bude nacvičovat. „Máme tady pět hasících přístrojů. Protože se budou muset znovu plnit, tak je cvičně vystříkáte, alespoň si v praxi ověříte, jak skutečně působí. Napřed posbírejte nějaké klacky a založíme malý ohýnek."

Po teoretickém zopakování funkce a užití všech typů hasících přístrojů a druhů hořlavin podpálili klacky. „Trojan má nejučinnější a největší přístroj. Počká až uhasíme oheň a zkusí, do jaké výšky dostříkne," rozhodl Velen. „Stoupneme si bokem a budeme odhadovat výšku dostříku. Tak se do toho pusťte," desátníku.

Neměl vybuchnout

Rudolf Trojan přístroj otočil, narazil o kámen, ale vedle kapaliny, která vylétla nahoru, se ozval ohlušující výbuch, záblesk a jeho srdcervoucí výkřik. Do okolí se rozlétly střepiny pláště hasícího přístroje a ostatní rychle lehli na zem. Vedle úpění desátníka se rozhostilo mrtvolné ticho.

„Rychle k němu," zavelel praporčík. Doběhl první, v obličeji celý bílý. Trojan měl nohu rozedranou na cáry, doslova z ní valila krev. O něco méně měl postiženu levou ruku, ta spíše visela jen na kůži a z rány vyčuhovala kost. Ležel v bezvědomí. Praporčík mu strhl košili a snažil se obvázáním zastavit krvácení z ran. „Běžte okamžitě za dozorčím, aby poslal auto a zdravotníka, tryskem!" Svlékl si uniformu i košili, kterou trhal na kusy. „Podejte další košili, nesmí vykrvácet," zařval na čučícího vojáka. Po minutě se jakž takž podařilo rány obvázat a zmírnit krvácení. „Snad neztratil moc krve a přežije. Takový průser jsem ještě nezažil," bědoval a byl si vědom své zodpovědnosti za celý výcvik i nehodu. Za pět minut přijel gazík se zdravotníkem, který přiložil další obvazy. „Okamžitě do nemocnice, musí ho operovat, jinak může zemřít! Je pěkně zmasakrovaný!"

Dozorčí útvaru 8682 v té chvíli volal velitele. „Víš, co tě čeká?" poznamenal k Velenovi.

„To přece nemělo vybuchnout," bránil se.

„Nemělo, ale vybuchlo a ten kluk bude mít následky." Také měl. Několik dní zápasil se smrtí, nakonec mu museli amputovat nohu pod kolenem a levou ruku po loket. Zůstal z něj doživotní mrzák.

Vyšetřování však vyvíjelo nův prospěch, věc, kterou mu vytkli, bylo, že požární cvičení neměl v plánu výcviku a konalo se v neděli. Odborníci, kteří si odnesli detonující hasící přístroj, zkoumáním střepin zjistili, že Trojan přivedl přístroj k výbuchu vlastní manipulací, jenže uvnitř proti všemu očekávání našli zbytky výbušniny tricyklo-acetonperoxidu.

V celé divizi okamžitě prohlédli všechny hasičáky, ačkoliv se ukázalo, že dovnitř výbušninu dal někdo úmyslně. Celou záležitostí se zabývala vojenská policie a kontrarozvědka. Nepodařilo se dokázat, že šlo o náhodu při výrobě. Podle stop manipulace na přístroji se předpokládalo, že výbušninu někdo vložil dovnitř úmyslně.

Potrestán kázeňsky byl jen Velen, který si celou záležitost dost připouštěl a kolegové si ho dobírali. Asi po třech měsících oslavovala skupina děle-sloužících ve skladu a silně popíjela.

Při této příležitosti se Velen nějak začal vytahovat a jeden z důstojníků už jeho hloupé řeči nesnesl a zlomyšlně ostatní informoval, domníváje se, že ho praporčík neuslyší. „Blbě kecá a chce pomník. Kdyby tak věděl, že mu kdekdo šoustá manželku. Ta ráda roztahuje nohy a buď on na to nemá, neboje moc sexuchtivá.“

Jenže Velen slyšel dobře. Zarazil se a uvědomil si, jak je ostatním pro srandu, pomluvy své osoby nesnášel. Na okamžik zmizel a vrátil se. „Tak ty dacane mě budeš pomlouvat?“ Vytáhl z kapsy pistoli. „To si vyřídíme,“ pronesl. Všichni strnuli a pak mu začali domlouvat, aby neblbnul. „Ještě jednou si otřeš tu svoji špinavou hubu o moji ženu, tak tě zastřelím jako psa.“ „Troufáš si na bezbranného,“ odfrkl oslovený. Když viděl, že ji odjistil, bleskurychle se skryl za bednou. Zazněl výstřel, pak druhý. V té chvíli Velenovi ostatní srazili ruku k zemi a povalili jej, zbraň odebrali a okamžitě musel jít domů. Jenže střelba se neutajila, protože ohrožený rotmistr utrpěl zranění, leknutím totiž spadl a vykloubil si rameno.

Velen nakonec stanul před vojenským soudem, který jej po zvážení okolností degradoval do hodnosti četaře a současně navrhl ukončit služební poměr v Československé lidové armádě.

Verdikt Veleny mimořádně rozčílil, protože si moc na uniformě zakládal. Začal pít, bil manželku, dvakrát utekla za jiným mužem, ale vždy ji pod pohrůzkami donutil vrátit se domů. Psychicky situaci neustál, ačkoliv dlouho věděl o její nevěře, ale myslel si, že ji nějak k sobě připoutá.

Vyhrožování

Jednoho odpoledne seděl na motocyklu, na hlavě helmu a brýle. Nezaújatý pozorovatel by nepochopil, proč večer sedí na stejném místě už více než hodinu. Konečně se dočkal, nastartoval, popojel však sto metrů a zastavil u zastávky autobusů. Za ním popojížděl po tři zastávky, opět počkal a pak sledoval mladého muže až k jeho bydlišti. Příští den už znal jeho jméno a počkal si na něj u podchodu.

„Urazím ti palici a utrh-l nu nohu bléskovicí, jestli se ještě jednou objevíš v mém bytě, hajzle,“ vybafl.

Bedřich odsekl: „Vypadni páprdo a o mě se nestarej,“ nechápaje, co má na mysli.

„Ustřelím ti nohu, donchuáne a bude klid. Na mrzáka se žádná ženská nepodívá,“ zazněla další vyhrůžka. Teď Bedřich pochopil, že to bude asi muž jeho milenky.

„Když to v posteli neumíš, máš smůlu, můžeš se rozvést!“ s úšklebkem pronesl. Vyhrožování se několikrát opakovalo, i když o jeho paničku už nestál. Jenže jednou byl přítomen otec, zkušený advokát. Nelenil a podal trestní oznámení policii a požádal osobně Moravce, aby se na případ podíval.

Když se manželka o tom dozvěděla, navštívila ho rovněž. „Je blázen, nechtěla jsem scény, ale jako manžel je k ničemu. Chci od něj pryč a musím vám povědět pravdu. V opilosti jednou mumlal, že každého mého milence zmrzačí, abych mu zůstala věrná. Prý už jednoho vojáka odrovnal. Podívejte se do garáže, z nějaké akce si donesl výbušninu.“

Při její prohlídce našli hasicí přístroj, v němž byla zase výbušnina a další dávku měl uschovánu v lahvích. Moravec ve spolupráci s vojenskou policií došli k názoru, že je vinen zmrzačením desátníka Trojana. Kauza však patřila pod pravomoc vojrn soudu, který 11 < let do káznice v Sabinově.

34 Kulka z posedu

Počátkem října 1987 se ozval telefon u operačního

důstojníka: „Nemocnice. Přivezli k nám muže s otevřenou ranou ve stehně. Musíme sdělit, že zranění je komplikované, ale pro vás bude důležité, že jej způsobila podle údajů zraněného nějaká střela.“

Vzhledem k tomu, že Moravec se Zelenkou řešili jiný případ mimo kancelář, tento vzkaz se k nim dostal až v podvečer, kdy se vrátili. Nicméně s uspokojením konstatovali, že jeden z policistů zraněného navštívil a získal první údaje. „Ke zranění došlo včera večer mezi obcemi

Loučka a Bohuslávky. Muž šel podle všeho poněkud podroušený pozdě večer domů, když se ozval výstřel. Asi směrem od lesa a on padl na zem. Patrně ztratil na čas vědomí. Když se probral, ránu si utáhl kapesníkem a dobelhal se o holi domů. Ráno už nemohl téměř chodit, a tak požádal souseda, aby zavolal sanitku."

Oba si uvědomili, že mohlo jít jak o náhodné zranění myslivcem, protože říjen je doba jejich „žní“, tak o mstu. „Snad bude ráno schopen povědět trochu víc,“ usoudil Moravec. „Hned po ranní vizitě si ho vezmeme do práce.“

Když došel domů a chystal se usednout 5. října 1987 k televizním zprávám, ozval se telefonem operační důstojník: „Před chvílí volali z nemocnice, že Milan Marák nečekaně podlehl svému zranění.“

Nezbylo než odjet ihned do nemocnice. Prohlédl si svršky zesnulého, ošetřující lékař ani sestřičky mu nebyli schopni říci něco kloudného. „Měl stále bolesti, dostal sedativa, a tak více méně celý den prospal, ani nevečeřel. Pak dostal kolem šesté kolaps, odvezli jsme jej na sál, kde nastal exitus. Myslím si, že mohlo dojít k embolii, při jeho věku se vlivem zranění asi uvolnila krevní sraženina,“ konstatoval lékař. Moravec si uvědomil, že patolog mu řekne víc až příští den k večeru. Se Zelenkou znovu prostudovali zápis pořizovaný kolegou po obědě. „Vlastně nic nevíme, kde se to přesně stalo, proč šel tak pozdě večer po polní cestě. Je v tom žena nebo něco jiného?“

Pes nepomohl

Rozhodli se povolat pso-voda, jestli se mu nepodaří zachytit stopu a vysledovat trasu pochodu nebožtíka. „Nechytnul ji, vidíte, jak krouží kolem jeho domku.“

„Nevadí. Ráno to zkusíme znovu, ale my se napřed pokusíme zjistit, kudy asi šel. Možná pes najde stopu krve, když ležel na zemi, musela někde zůstat. Jen aby nám nezapršelo,“ rozmrzele poznamenal Moravec a šel do kanceláře, aby studoval speciálku a možné trasy pochodu zesnulého. Pokud nebrouzдал někde přes luka, ale předpokládal, že v noci asi šel nějakou vyšlapanou cestičkou. „Ty pojedíš do Bohuslávky a pokusíš se zjistit u koho byl na návštěvě. Možná poseděl jen se známým v hospodě,“ nařídil Zelenkovi.

Podle mapy mu vyšly dvě rozumné trasy a také najedná z nich pes narazil na sotva znatelné stopy krve v půdě. Místo zásahu tedy máme, pomyslel si Moravec a očima propátral okolí, odkud by střelec mohl střílet. V podstatě měl jednoduchý výběr - z blízkého lesa, a hned do něj zamířil. Netrvalo dlouho, než objevil posed a kolem něho plno papírových nábojnic. „Pošlu někoho, aby vše sesbíral jako důkazní materiál.“ Povolal znovu psovoda.

„Nemám nic na pachové srovnání, ale zkusíme jít po nějaké stopě.“ Kupodivu se pes chytnul, ale když došel až k silnici, tak ji ztratil.

V takové malé vesničce, jako jsou Bohuslávky, se Zelenka marně rozhlížel po návsi. Většina lidí dopoledne odjela do práce, děti do škol, proto sledoval, kde se kouří z komína. Snad nějaký důchodce sedí doma u kamen. Zaklepal a sympatická babička s ním ráda poklevetila, ale žádného Milana Maráka neznala, ani v druhém domku neuspěl. Pohostinství Jednoty zavřené, faráře tady nemají, tajemník národního výboru dělá funkci po práci. Bude muset přijet znovu, odpoledne, ale pak ho napadla spásná myšlenka. Počká si na autobus, řidiči někdy mají velký přehled o místních lidech.

„Milan? Ten je kamarád s Vencou Hlouškem, sloužili spolu na vojně, oba už žijí sami, proto se navštěvují.“ Aby nemusel čekat až do podvečera, kdy Venca přijede z práce, vymá| z řidiče, kde pracuje a vydal se za ním.

Uvedl, že se navštěvovali asi tak jednou až dvakrát týdně občas si něco půjčovali, jako postřikovač, náradí, oba pálili slivovici, a tak se každé posezení neobešlo bez jejího košťování. Tentokrát zkoušeli, jak chutná z jaderníček.

„Nechodil také za nějakou paní?“ vyzvídal Zelenka.

„V našich letech jsme si zvykli na život bez ženských, vyprat a zašít si díru umíme, uklidit taky.“

Nezbylo ještě než nahlédnout do kartotéky, ani jeden z nich neměl záznam, oba čistí jako lilie. Marák nestál ani jako svědek u soudu, kde by někomu přitížil. S Moravcem usoudili, že pravděpodobná je spíše druhá možnost - náhodná střela myslivce a soustředili se tímto směrem.

Jenže střelec mohl pocházet z širšího okruhu. Uvědomili si, když si vzpomněli, že pes ztratil stopu u silnice, jakoby pachatel přijel na motorce nebo na kole. „Soustředíš se na myslivce, máš mezi nimi známé," rozhodl Moravec. „Já budu čuchat v Loučce, co když existuje nějaká pozapomenutá spojitost mezi střelcem a obětí." Dny plynuly a oba krimi-nalisté nenašli ani jeden záchytný bod a řešení případu se posouvalo do ztracena.

Jenže pak se k Moravcovi doneslo, že myslivci se snaží ututlat nehodu z honu. Obvodní lékař jen utrousil, že zranění jednoho z nich se mu nelíbí a nechce do nemocnice.

„Pane Nehoda, přišli jsme na kontrolu," jednoho dne lékař s Moravcem vysvětlovali muži, který ležel doma.

„Celkem se nic nestalo, jen takové škrábnutí," mávnul rukou muž v posteli.

„Jsme tady na kontrole nemocných a hned se také podíváme, jak se vám zranění hojí."

Nehoda se bránil a bránil. Tvrdil, že dělají zbytečnou práci, on nejlépe ví, jak se cítí a oni nemají nic jiného na práci. Nakonec však musel ustoupit. „Vaše zranění je vážnější, než si myslíte, musíme vás odvézt do nemocnice," rozhodl lékař a Moravcovi jen pošeptal, že v těle zůstaly broky a muže musí operovat a vyjmout je z těla ven. Mohly by časem způsobit nepříjemnosti.

Střílel jak u Verdunu

Za dva dny už myslivce Nehoda seděl nepokojně na lůžku. Tušil, že se ho budou ptát na mnoho nepříjemných věcí.

„Máte ria krku více věcí, pane Nehoda," začal Moravec výslech. „Máme už svědky, že jste se doma opil a střílel brokovnicí do, stropu. Neoprávněně jste střílel ve vesnici na ptáky a zasáhl vašeho pošťáka. Naštěstí jen povrchově a odnesl zásah jen obvazem, ale moc nechybělo a vše mohlo dopadnout hůř, stejně jako u střelce z posedu."

„Jakého posedu? Já nic neudělal, nikde jsem nebyl!"

„Milčte, vaši přátelé nakonec přiznali, že jste tam po jejich odchodu zůstal a krátce poté slyšeli dva výstřely. Teprve později se dozvěděli, že došlo k postřelení pana Maráka, bohužel na následky zemřel. I když se jedná o nešťastnou náhodu, protože jste se oba téměř neznali, čeká vás několik let ve vězení a myslivecký soud vám asi odejme zbraň a povolení k lovu nadosmrti." Důvodem, proč se vyhýbal oznámení o zranění, tkvěl v tom, že ho postřelil kolega a právě on věděl, že Nehoda střílel omylem na Milana Maráka, domníváje se, že se tam loudá divoké prase.

35 Prošvihl lhůtu

„Kdy budete projednávat můj zlepšovací návrh?" už poněkolikáté se ptal Richard svého nadřízeného, technologa Miloše.

„Víš, že se jedná o složitý případ, v podstatě je to změna investice a o tom samotná komise nerozhodne."

Richard si několikrát postěžoval mezi kolegy na provoz, pak ho zastavil hlavní mistr Slepíčka: „Pojď ke mně." Sedli si do kanceláře. „Ty seš hrozně umíněný a netaktický!"

„V čem?"

„Zlepšovák v hodnotě několika set tisíc v historii fabriky ještě nikdo nepodal. Vyvolává mnoho závidi nejen mezi normálními techniky, ale i ve vedení. Proto se k tvému nápadu staví dost negativně." „Závidí?"

„Myslím, že ano, nějaký mladý středoškolák a doslova jim svou chytrou úvahou vypálil rybník," ušklíbl se Slepíčka.

„Každý měl možnost, vstupní údaje o situaci jsem vypracoval před rokem," kroutil Richard hlavou. Ostatní zaspali, uvědomil si.

„Máš pravdu, kdo dřív přijde, ten dřív mele, jenže tentokrát staré přísloví neplatí. Já mám proto návrh. Objasním ti, jak všechno na provozu chodí." Začal podrobně vysvětlovat, že někteří dělníci mají nápad, ale on jim poradí. Pak dostane svůj podíl za radu. „Například Adam donese po vypálení mně, vedoucímu a technologovi provozu litr dobré slivovice a pak se moc nezamýšlíme, jestli zlepšovák přijmout či ne."

„Někdy to jsou spíše zhoršováky, abyste splnili počet rozepsaný náměstkem," oponoval Richard.

„V tvém případě je všechno složitější. Proto si myslím, že při prosazování potřebuješ takřkajíc mocenskou podporu a podrobné ekonomické zhodnocení všech předložených údajů."

Richard přikývl. Tušil, že bez přímlyvce se jeho dost odvážný nápad dá těžko prosazovat. Také ekonomický rozbor možná potřebuje korekci.

„Navrhl bych se spojit s lidmi, kteří takový návrh podpoří." Slepíčka opatrně sondoval situaci, reakce jeho protějšku nebyla negativní. Chvilí mlčel, aby ho napnul.

„Mluv," nedočkavě vyhrkl Richard.

„Vedoucí provozu, Kašpárek z investic a já bychom s tebou utvořili tým. Každý dostane za úkol něco prosadit a pak se podělíme o odměnu."

„Jak podělíme?" odsekl Richard.

„Dohodou, každý dostane svůj díl."

Nezkorumpoval ho

„Jdi do řiti, ty si myslíš, že si mě koupíte? Tohle je doslova korupce, co mi to nabízíš, ty hajzle? Já se mám prodat a vy nic nebudete dělat, jen se někde podepíšete?" Richard vyletěl jako čert a zařval na celou chodbu: „Ty křiváku, myslíš si, že nevím, jak podává tvoje návrhy Pleskač pod svým jménem a pak mu dáš dvě stovky za to, že ti dělá trdlo, to je podvod!"

Jenže takové obvinění slyšelo několik lidí a nenechali si je pro sebe. Richard pak v hospodě přebral a všechno vyzvonil spolupracovníkům netuše, že jeden z nich donáší vedoucímu provozu. „S Richardem musíme něco udělat, začíná být nebezpečný," poznamenal za dva dny Slepíčkovi „Ty n a něj máš metr."

Uplynulo deset dní, kdy musel Richard jako střídač zaskočit ná noční směně. Vědělo se o něm, že si večer dá nějaké pivo. Když přišel na vrátnici, zničehonic se objevil velitel strážných. „Chlapi, mám nařízenou mimořádnou kontrolu." Pak vybral za skupinky tři, mezi nimi Richarda. „Půjdete si fouknout db balónku."

Onen večer alkohol zjistili u tří zaměstnanců, ale jen Richard musel domů. Za ostatní totiž nebyla náhrada. Za dva dny stál na koberečku u vedoucího provozu.

„S tebou jsou jen potíže. Mám před sebou hlášení od bezpečáka, že nedodrжуješ nošení ochranných pomůcek."

„Nejsem sám," oponoval. „Nesplnil jsi úkol z minulé porady, že nemáš materiál je tvoje vina. Máš v hlavě plno nápadů a o práci se nestaráš. Nejhorší, že jsi při nástupu na noční alkohol. Odebírám ti prémie a za alkohol ti snižuji na tři měsíce plat o jednu třídu, aby ses konečně poučil, co smíš a co ne!" Richard netušil, že všechno připravili jeho nadřízení. V duchu se naštvál, a protože věděl o podezřelých věcech, využil svazácké organizace k tomu, aby vznesl obvinění, že zmizely trubky a armatury připravené k opravě odstředivky. Tušil, že je odvezl Slepíčka a tak dal u piva k lepšímu, koho podezírá.

„Dnes tady zůstaneš na odpolední, dohlédneš na výsledky zkoušky," nečekaně sdělil Richardovi technolog Miloš. „Budeš mít přesčas."

Odpolední se linula klidně. Ono se v podstatě nic nedělo a Richard si četl nějaký časopis a

čekal, až se ozve mistr. Zničehonic se objevil ve dveřích Vlček, který měl za úkol obsluhovat odstředivku: „Otrava, co, něco se podělalo, zkouška se bude opakovat zítra. Co s načatým odpolednem? Víš co, něco si dáme, kámoš mi donesl za fušku půl litra slivovice.“

Sedli si do malého kum-bálu, popíjeli a klábosili. Asi v sedm se Vlček zdvihl, že si musí něco vyřídit. „Zatím si dej, já přijdu až před koncem směny.“ Richard četl a občas si lízl slivovice, dobře klouzala do krku. Před devátou se nečekaně otevřely dveře. Dispečer sem nikdy nechodil, tentokrát přišel v doprovodu směnového mistra.

Všichni tři na sebe tiše koukali, než padlo rozhodné slovo: „Tak takhle si představuješ přesčasy?“ zahřměl mistr.

„Půjdem na vrátnici, foukneš si a sepíšeme protokol,“ rozhodl dispečer a zabavil láhev. Richard ze solidarity nechtěl prásknout Vlčka, jenže kdyby věděl, že ten dostal před odpolední láhev s cílem jej opít, tak by ho udal. Leč marně, ten už před dvěma hodinami opustil fabriku.

„Vypil jsi skoro půl litru slivovice a jsi notně opilý. Trvám na odběru krve. Do nemocnice tě za chvíli odveze sanitka,“ řekl po sepsání zápisu dispečer.

Za dva dny stál Richard u výrobního náměstka před komisí. „Opakované požití alkoholu, špatné plnění úkolů atd. Aby sis nemyslel, že tě chceme potopit a dát ti špatný posudek, navrhuji okamžité rozvázání pracovního poměru dohodou, jinak dostaneš parádního padáka a s posudkem na dělníka nejnižší třídy.“

Dej si pozor

„Dej si pozor na svoje zlepšováky,“ jednou večer u táboráku sdělil podnapilý vedoucí údržby Adam.

„Co tím myslíš?“ Richard se ohradil. Až na jeden mu všechny zamítli, věc je vlastně uzavřená. „S tím už nic nenadělám, tahle klika stojí proti mně,“ dodal.

„Právě proto. Silná klika papalášů něco kuje. Dobře se na všechno podívej, ten tvůj nápad s komínem se realizuje.“

Měl pravdu. Požádal Moravce, jestli by mu nepomohl. „Máš smůlu, celá čtveřice vše od tebe okopírovala, nápad podala jako racionalizační opatření a shrábne odměnu včetně Vlčka. Dostal totiž tvoje místo a odměnu ve výši čtvrtletního platu. Ty jsi přišel o celoroční výplatu, tady se nedá nic dělat. Chytře čekali po zamítnutí zlepšováku, jestli se odvoláš. Když jsi to v zákonné lhůtě neučinil, tak měli vyhráno.“

36 O úrazu lhal

Franta se ohlédl, jakoby někdo ležel v trávě, ale musel naskočit na stupátko a věnovat se rozposunování vagónů na přerovském přednádraží. Světlo ze stožárů sice dobře osvětlovalo koleje, ale kousek dál už těžko mohl přesně rozeznat, co tam leží. Když se vracel nazpět, zaslechl vzdechy. Takové místo by si milenci ke hrátkám nevybrali, proto popošel tam, kde něco leželo. Ano, člověk. Zblízka poznal, že je zle. Noha celá od krve, divně zdeformovaná a muž v mrákotách, ani mu neodpověděl na otázku.

Co teď? Pomoci mu nemohl, ze svážného pahrbku sjížděly další vagóny a on musel pokládat zarážky. Zraněný počká. Jakmile skončí s touto soupravou, bude chvilka volna a ozve se vedoucímu posunu, aby zavolal sanitku.

Do nemocnice zraněného dovezla v bezvědomí, protože ztratil hodně krve. Lékař se rozhodl pro stabilizaci. „Teprve pak půjde na sál. Má pěkně zmasakrovanou nohu, určitě mu zůstanou trvalé následky. Amputaci nevyklučuji, pokud se přidají komplikace.“

Když se neznámý dopoledne probral, lékaři začali sepisovat záznam o úrazu. „Jak se vám to stalo, pane Poklop?“

„Mám vedle seřadiště v kolonii zahrádku, zdržel jsem se a trochu schrupnul. Pak jsem si chtěl zkrátit cestu po pěšině kolem kolejí a spadl jsem do nějakého výkopu,“ zavřel oči.

Lže, pomyslel si lékař. Při operaci poznal, že zranění musel způsobit obrovský tlak na bérec,

tkáň má na kaši, jedna z kostí téměř rozdrčená, budou ji muset ještě jednou doslova sestavit z úlomků. Navíc po pádu do díry by měl mít na rukách nějakou oděrku, ale nikde nic.

Utržené plomby

K ránu si Franta všimnul, že u dvou vagónů jsou otevřené dveře. Když přišel blíž, poznal, že někdo utrhl plomby. Okamžitě uvědomil vedoucího posunu a za čtvrt hodiny na místo přijeli policisté drážního oddělení bezpečnosti. Zjistili, že plomby jsou utrženy u čtyř vagónů.

„Musíte je ze soupravy vyvést, abychom udělali inventuru podle dokladů," nařídili ranní směně posunu. Při prohlídce si všimli, že na jednom kole vagónu je krev.

„Taková stopa nás může vést k pachateli," zauvažoval policista a požádal o vyslání psovoda. Pes po delším slí-dění mezi vozy chytil stopu a došel až na okraj seřadiště, kde rozeznal výrazné stopy krve. „Moment. Mám dojem, že v noci tady došlo k nějakému zranění," poznamenal policista. Až si na služebně prošel záznamy, zamířil do nemocnice.

„Pane Poklop, musíte mi mnohé vysvětlit o svém nočním extempore," důrazně pronesl.

„Já nevím, co bych řekl, zranil jsem se, bolestivě, mám v hlavě vše zmatené," vymlouval se.

„Dostat se ze zahrádky do kolejiště je víc než neobvyklé."

„Možná jsem měl kvůli bolesti halucinace a chvíli bloudil mezi vagóny, přesně ani nevím."

„Jednak jsme našli vaši krev na kole vagónu, jednak lékař zjistil, že tříštivou zlomeninu způsobil veliký tlak, jakoby kola vagónu. Co jste tam dělal? Přitom uvá dítě, že jste spadl do výkopu, přestaňte už lhát!"

Odpoledne přijel Moravec, Přebíráme další vyšetřování, z jednoho vagónu se ztratila velmi významná zakázka. O jejím obsahu zatím nic nevím, podléhá režimu utajení." Prostudoval si pak kartu Poklopa. Tříkrát trestaný za krádeže, jednou seděl natvrdo. Nyní pracuje-jako řidič Avie a provádí rozvážku materiálu po okrese, proto může parkovat vůz před svým bydlištěm.

Proveďte, jestli Avia tam večer opravdu stála a já se s ním pokusím promluvit znovu. Necháme jej tady v nemocnici, protože nikam neuteče, nemůže chodit."

Jenže Poklop jen zopakoval svoji předchozí výpověď a víc z něj nedostal, ačkoliv jej upozornil, že podle všeho přijde o nohu. Musel mít komplice, jelikož si vybral vagóny s nejcennějším zbožím. Sám by se o něčem takovém nedozvěděl, čili se jedná o ajzboňáka. Proč ho nechce shodit a přiznat úraz u vagónu? Jak mohl vytáhnout při-skřípnutou nohu? Po rozhovoru s náčelní-stanice pochopil. „K vozům sjížděl další, už přibrzděný a drcnul do nich, on stál zřejmě tak nešťastně, že mu z kolejnice uklouzla pod kolo.

Jenže po nárazu z jedné strany se občas objeví zpětný ráz z opačné strany, a tím se noha uvolnila. Někdo mu pomohl ji vytáhnout." Úraz u vagónu nepřízná, protože jako řidič má určitě úrazovou pojistku a pojišťovna mu nemusí náhradu přiznat, protože na cizím pozemku, kde je vysoké riziko úrazu, nemá co dělat. Proč shodit kolegu či kolegyni, ti mu úraz nezpůsobili, a možná mu časem pomohou.

Pokloповý otisky na dveřích vagónu nenašli. Moravec si uvědomil, že komplic musí pracovat na předchozí směně, kde si může zjistit vozy s cenným zbožím a vyloučit nějaký heraklit. Požádal náčelníka, aby srovnal předchozí krádeže, zda nemají časovou a logickou souvislost. Měly, dostal seznam 15 lidí, které musí prověřit.

Vsadil na jinou, efektivnější cestu. Poklop se musel s někým z této směny stýkat, čili ho svědci mohli zahlédnout někde ve městě, v hospodě či na zahrádce. Mezitím se podařilo zjistit, že předchozí večer mezi osmou a půlnocí jeho Avia u domu neparkovala. Objevila se tam až v době, kdy jej odváželi do nemocnice. Na tento fakt se ještě ptát nebude. Raději nařídil sejmutí otisků ze dveří, volantu a palubní desky, snad jim pomohou.

Nepatřily jen Pokloповí a nezbylo než sejmut otisky 15 osob. K Moravcovu zděšení nenašel shodu ani s jedním z nich. Mýlí se v předpokladu a komplic je odjinud a tipy bere od někoho ústně?

Kola s diskem

Nedařilo se najít vztahy Poklopa s někým od železnice. Poslední nadějí se stala domovní

prohlídka v jeho bytě a sklepě. Když si pročetl seznam věcí, v podstatě nenalezl nic, co by souviselo s předchozími

krádežemi. Samá voda, a tak se vše slibně rozvíjelo. Důkazy jsou chabé, s tím jej k soudu nedostane. Ze známých, s kterými se stýkal, nebyl ani jeden pracovník železnice. Pak si všiml poznámky, že někdo ho sháněl, že nezaplatil za pronájem garáže.

Umínil si, že si ji prohlédne. Našel ji prázdnou, jen tam ležely nějaké náhradní díly. Zase nic, ale nakonec jeden z dalších uživatelů poznamenal, že ji používá spíše jako skladiště. Na co by platil za garáž, když nemá auto? Jak se zdá, tak tady schovávali lup a pak ho podle poptávky rozváželi.

V kanceláři přemítal a zvažoval další postup. Stále chyběl klíčový muž. Zavřel oči a snažil se vybavit některé události, poznatky. Pak si uvědomil jeden fakt a vydal se do garáže znovu. V koutě stála tři nová kola. Jenže proč by automobilista kupoval kola s diskem? Když oje-dete pneumatiky, tak si koupíte jen gumy a nikoliv celé kolo, leda po nějaké havárii. Vrátil se do kanceláře, vytáhl seznam ukradených věcí z vagonů a ejhle, novým škodovkám chyběla po průjezdu Přerovem kola.

„Hoši, opsal jsem čísla tří nových pneumatik z Poklopovy garáže. Spojte se s Barumem Otrokovice a zkontrolujte, jestli právě tyto kusy nedodal do Mladé Boleslavi!“[^]

Příští den měli jasno. Poklop se po delším výslechu přiznal a uvedl také své dva komplice. Třetím byl průvodčí nákladních vlaků, jehož otisky našli v Avii.

37 TŘI MARNÉ POKUSY

Kde trčí, zlobila se Lucie na svoji kamarádku, kterou už vyčkávala na výpadovce z Olomouce na Prostějov. Měla přijít shora od vodojemu a chtěly si vyrazit do města. Najednou vedle ní zastavilo auto, aniž by na něj zamávala. Stopovat nepotřebovala, nedaleko měla tramvaj zastávku.

„Slečno, nechcete svézt?“ Zavrtěla hlavou. „Nenechte se prosit a nasedněte. Kam máte namířeno?“ otázal se.

„Nepotřebuji svézt, já nikam nejedu, jen čekám,“ roz-mrzele odvětila. Dotěrnost řidiče se jí nelíbila.

„Má to někdo štěstí, že na něj čeká krásná dívka. Většinou tomu bývá naopak, vašemu příteli chybí galantnost,“ vtipkoval, dveře nechával stále otevřené.

„Nestarejte se, čekám totiž kamarádku, nějak se zdržela,“ našťvaně odsekla. Ivana už tady měla být před čtvrt hodinou.

„Tak jí pojedeme naproti, co říkáte?“ vnucoval se muž.

„Ona přijde za chvíli,“ odmítavě řekla. Po chvíli vystoupil a nenápadně se přitočil do její blízkosti. Teď si ho mohla prohlédnout. Hezky oblečený, asi třicet let, štíhlý.

„Dívka by neměla být sama v tak odlehlém koutě města. Možná budete potřebovat ani ne ochránce, ale společníka,“ navrhoval. Pohrdavě ho sjela pohledem od hlavy k patě. Ona si může vybrat hezkého a mladého kluka, určitě je ženatý a jen se mu jedná o nějaké dobrodružství. Všimla si, že trochu kulhá.

Uplynulo čtvrt hodiny a začala nervózně přešlapovat. Zapálila si cigaretu. „Nezapomněla na vás?“ Zavrtěla hlavou, ačkoliv vnitřně pochybovala. „Co kdyby jsme jí jeli naproti, třeba se někde zapovídala,“ stále se vnucoval Ladislav.

Po chvíli se zeptal: „Tak co, pojedeme ji hledat?“ Váhala. Ladislava už čekání nebavilo. Nasedl do auta, zavřel dveře a popojel k ní. „Nedělejte, že vás její zpoždění nežere. Nasedněte.“ Tentokrát neodolala.

Kroužili ulicemi kolem Tabulového vrchu, ale Lucie přítelkyni nespátřila. Věděla, že šla na návštěvu k tetičce, jenže nevěděla, kde přesně bydlí. Najednou Ladislav zabočil na polní cestu a zamířil mezi temné objekty vojenských skladů. „Kam jedete?“ vyhrkla.

„Jen to tady objednu a podíváme se do ulic nad nemocnicí,“ klidně řekl. Jenže po chvíli zabočil

mezi stromy a prudce zabrzdil. „Teď máme chvíli pro sebe,“ řekl rozhodně a přitáhl si pravou rukou Lucii k sobě. Škubala se. „Neboj se krásko, bude se ti to se mnou líbit,“ řekl sladce.

Kopla ho

Jenže ona se cukala a cukala. Ve chvíli, kdy jí začínal rozepínat knoflíky halenky s sebou tak šťastně cukla, že rukou zabrala za páčku otevírání dveří, které se rozlétly a ona letěla zády k zemi. Stačila vykopnout nohy, jedna z nich trefila obličej Ladislava, který bolestí zakřičel a zatmělo se mu před očima. Podvědomě rukou chytnul její nohu, ale marně. Sjela po punčocháčích a v ruce mu zůstala jen lodička. Lucie v mládí pěstovala gymnastiku a mrštnost jí zůstala. Při pádu se sbalila jako lasička, udělala kotoul vzad a stála na nohou. Okamžitě začala prchat a volat o pomoc. Po chvíli doběhla k místu, kde jí nálet křo vin skýtal úkryt a zmizela mezi nimi. Pak uslyšela motor auta, naštěstí se vzdalovalo. Po pěti minutách opatrně zkontrolovala situaci a vyda se bosky k zastávce tramvaje. Na rameni jí zůstala kabelka i s měsíční jízdenkou. Okamžitě jela na oddělení VB a oznámila pokus o znásilnění.

Po sepsání protokoluji policista poslal s hlídkou na místo činu. Žádné stopy nenašli, jen obě lodičky. „Alespoň o ty jste nepřišla, tak máte jen zničené punčocháče a utrhané knoflíky od halenky. Váš popis zelené škodovky je mlhavý, že měla značku OL, nám zatím moc nepomůže. Musíte holt čekat, až ho někde chytíme.“

Příští den, ráno 29. května 1988, si Pobečvan zavolal Moravce. „Včera jsme měli v Olomouci pokus o znásilnění, ale ve svodce jsou další dva pokusy - u Prostějova a v Ivančicích. Všechny mají jeden společný znak - zelená škodovka z Olomouce, přesné číslo podle výpovědí se dopravníci snaží dát dohromady. Porovnáš všechny tři případy, snad najdeme nějaký záchytný bod. Brněnské krajské sprá-ě zavolám, že budeš v jejich rajónu.“

Jana a Zdena z Chropyně uvedly, že včera jim na výpadovce zastavil sympatický, asi třicetiletý muž, před Prostějovem, kam měly namířeno. Odbočil, přes jejich protesty dojel k místu, kde po' levé straně byl u cesty cihlový plot. Pokoušely se předtím v jedné zatáčce vyskočit, ale nedovedly při zpomalení včas otevřít dveře. Zastavil těsně u plotu, aby nešly otevřít dveře na jeho straně a pokoušel se znásilnit vedle sebe Zdenu. Odolávala mu. Jana sedící vzadu přece jen nakonec i přes jeho facky našla správnou páčku a otevřela zadní dveře na opačné straně. Pro nedostatek místa se mu pokus o nějaký akt nedařil, spíše ji jen osahával, poškrábala ho na ruce. Stejně policisté v Prostějově odeslali do laboratoře. Zvenku Jana mezitím ukazovala, co má Zdena udělat, aby otevřela dveře, což se jí povedlo a Jana si vzala do ruky náhodný klacek, kterým do řidiče šťouchala. Nakonec se mu Zdena vysmekla. Přesto ji chytil, ale Jana prudce přirazila dveře, které ho bolestivě zasáhly do holeně. Vykřikl, pustil ji a obě utekly. Všimly si, že když vylezl z auta, tak trochu kulhal.

Dívka z Ivanovic měla i trochu štěstí. Stopovala, muž ji zastavil, ale nějak jí nebyl sympatický, proto odmítla. Vystoupil a snažil se jí dovnitř natlačit. Bránila se, jenže v té chvíli se objevilo v dálce auto. Začala mávat a křičet, on všeho nechal, rychle nasedl a odjel. Moravec si shrnul poznatky. Popis muže, zelené škodovky a značky OL měl shodný, jednalo se o téhož muže, který třikrát neuspěl. Kupodivu toho pak nechal. Měl na sobě znamení, modřinu na holeni, poškrábaný hřbet ruky a možná modřinu na obličejí? Kvůli ni se asi stáhl, s monoklem důvěru určitě nezíská.

Po návratu měl na stole hlášení od dopraváků. Zelená škodovka s koncovým číslem 88, které uvedly jak napadená v Ivanovicích, tak obě dívky z Chropyně, patřila jedinému majiteli.

On s ní nejel

Když mu otevřel dveře bytu muž skoro padesátiletý, na hlavě začínající pleš, znejistěl. Dívky mluvily o někom jiném. Začal opatrně. „Kam jste jel včera se svou škodovkou?“

„Já? Nikam. Byli jsme odpoledne na návštěvě u syna, bydlí nedaleko. Auto stálo v garáži.“

„Půjdem si ho prohlédnout.“

„Proč? Stalo se něco?“ Po cestě mu vysvětlil okolností. Auto opravdu stálo v garáži.

, J?ro všechny případy sejmeme otisky, někdo s ním musel jezdit," vysvětloval Moravec. Jejich porovnáním zjistili, že vedle majitelé tam sejmuli ještě troje. Dvoje patřily napadeným dívkám z Chropyně, jedny však neměli ani v evidenci. Někdo si auto musel vypůjčit. Ale kdo? Majitel seděl celé odpoledne se synem a jiné potomky neměl. Zámek v garáži i na autě měl nepoškozený. Někdo musel mít kopie originálních klíčů!

Rozluštění přišlo nečekaně. Příští den zavolal majitel auta. „Inspektore, vůz si patrně tajně vypůjčil můj synovec. Jedině on může mít klíče, protože mi občas provádí údržbu.“

Když 30letému Ladislavu Rakouskému sejmuli otisky, začal si hrát na pomateného cvoka. Psychiatři předstíraní odhalili, k usvědčení přispěla i zranění způsobená bránicemi se dívkami a ster za nehty jedné z dívek. Soud mu vyměřil 5 let vězení.

38 Vysolil, pak osolil

„Vepřová hlava, dacan, lump“ a další podobné nadávky padaly na hlavu rozhodčího Dupala, který posledním hvizdem píšťalky skončil utkání druhé ligy, v němž obě družstva nutně potřebovala body, aby nezůstala v pásmu sestupu. Jenže Dupal evidentně přehlédl jeden gólový ofsajd hostů a nařídil i spornou penaltu. Proto domácí prohráli dva jedna a nevole fanoušků se dostala do bodu varu.

Tajemník tělovýchovné jednoty Smékal rozhodčího po utkání navštívil v kabině. „Pěkně jsi nás podrazil, tohle ti jen tak neprojde!“ řekl důrazně. „Budeme si stěžovat, možná si letos už nezapískáš.“

„Jak libo,“ ušklíbl se Dupal. „Vy jste mne také podrazili, jsme si řífty fifty. Spíš si dej pozor ty, abys neměl móoc a móoc velké problémy.“

„Jen vyhrožuj! Podívej se z okna, vidíš rozzuřené fandý, dej si pozor, hajzle,“ vycedil mezi zuby Smékal a práskl dveřmi.

Dupal bez problémů vyšel ze stadionu a dojel autobusem k nádraží. Když si zakoupil lístek, šel k bufetu, protože nedostal v kabině ani vody. Najednou se kolem něj vyrojili tři chlápci, chytili ho za ruce, vtáhli do málo používaného vchodu k tranzitu a začala mela. Před očima se mu jen jiskřilo, bolestivé údery zasáhly čelist, hlavu, břicho a ramena. Když spadl, už skoro nevnímal kopance a ztrácel vědomí. Možná za deset minut se zmátořil a došátral na první peron. Lidé si ho prohlíželi a odtahovali se. Uvědomil si, jak jeho šaty smrdí alkoholem. Ti grázlové ho polili kořalkou, aby mu navíc udělali ostudu, ale nemohl už jít dál a odvezli jej do nemocnice. Při příjmu zdravotníci sepsali obsah aktovky. Uvnitř našli mimo jiné obálku s pěti tisíci korunami. Dupal se podívil a odmítl, že by s nimi měl něco společného. Později sejmuté otisky mu nepatřily. Zůstala otázka, kdo je dovnitř vložil a bylo zřejmé, že šlo pokus o úplatek.

Černé fondy

Případ se tím velmi zauz-lil. Moravec si uvědomil, že se jedná o komplikované otázky kolem korupce, která neproběhla podle předpokladů, vzal-li v úvahu napadení rozhodčího a peníze v aktovce. Svědci se obvykle nenajdou. Základní otázka, kterou si položil, zněla - odkud berou funkcionáři peníze? Jejich platy jsou malé. Jistě se něco vydělá na přestupech, občas švindlují s počty diváků, ale musí mít další zdroje.

Postupně si prořukával funkcionáře fotbalového oddílu místního Dynama. Mezitím se při vyšetřování podařilo identifikovat tři mladíky, kteří napadli rozhodčího. Vzhledem ke krátké době pracovní neschopnosti Dupala a možná i vlivem tlaku funkcionářů předstoupili jen před přestupkovou komisí městského národního výboru.

Moravec si přečetl zápis a pak se dozvěděl zajímavý údaj. Údajný „šéf fotbalobij-ců“, jistý Roman Válek, byl synovcem tajemníka Dynama Smékala. Zavěťřil a začínal tušit souvislosti. Ten vedle uvedené funkce ještě působil na ředitelství cihelen, toto spojení dost dobře nechápal. Rozhodl se požádat odbor hospodářské kriminality, aby se na jeho činnost podrobněji podívala. Sám mezitím nenápadně sledoval jeho konání. Funkci tajemníka se věnoval

celkem obětavě, v areálu jednoty, se pohyboval obyčejně až do podvečera, pravidelně se účastnil sobotních a nedělních akcí.

Jenže každé ráno v šest hodin už byl na ředitelství arazil si * příchod na „píchačce.“ Proč to, že by nějaká brigáda? Pak si uvědomil, že hráči kopané jsou fiktivně vedeni jako zaměstnanci v podnicích a možná Smékala přímo platí cihelny, nebo mu refundují plat za působení v tělovýchově.

Počkal si na výsledek zjištění kolegů. Podle nich měl řádný pracovní poměr ve funkci dispečera a vykonával ji. Dokonce na píchačce měl zaznamenány příchody a odchody, jakoby dopoledne v TJ vůbec nebyl a Moravec začal věřit čertovinu. Někdo mu odchody musel načerno odcvaknout. Ostatně na ředitelství panovaly volné poměry, každý si mohl chodit kam chtěl, protože provozy a závody měl podnik roztroušený ve dvou okresech. Jenže někdo nad ním drží ochrannou ruku a tou byl obchodní náměstek. Velký příznivec kopané, s nímž často sedával po utkáních v klubovně a patrně „kuli pikle“.

Když si prověřoval situaci v TJ, zjistil, že tam bere normální plat a je zaměstnancem ČSTV. Jenže tento zdroj financí by nestačil na naplnění černých fondů. Přemítal, odkud se mohou objevovat.

Několikrát si probral všechny možnosti a pak se rozhodl zaměřit pozornost na Smékalovy úkoly na ředitelství cihelen. Pověřil Zelenku, aby nastoupil jako brigádník. Za týden ho informoval: „Mají tam neskonale nepořádek v evidenci, bohužel se ke všem papírům nedostanu, ale jedné věci jsem si všiml. Nejsou v pořádku auta odvázející cihly a krytinu, nakládá se tam někdy víc kusů, někdy, hlavně pro národní podniky, zase méně. Vše svědčí o drobném úplatkářství.“

Pilně zapisoval

Moravec si vzal služební auto, zaparkoval vedle vrátnice a pilně zapisoval poznávací značky vyjíždějících vozů. Odpoledne, až do tmy ho střídal Zelenka. Celý týden se takto nimrali s prací, na první pohled zbytečnou, ale doufali, že na něco přijdou. Další týden předali tuto práci kolegům, kteří se nakonec rozhodli, že s těmito údaji provedou hloubkovou kontrolu prodeje.

Kupodivu všechno našli téměř v pořádku, pak si Moravec všiml jedné zajímavosti. Auto, navíc z cizí firmy, převáželo tašky ze závodu do cihelny. Na co je tam potřebují? Naopak cihly se zase vozily do závodu vyrábějící tvárnice. Takové konání už na první pohled postrádalo logiku.

Při další kontrole zjistil, že auta do těchto závodů nikdy nedojela. Konečně odhalil princip černých fondů. Při velkých objemech výroby vždy část produkce přebývala a tu dispečer Smékál distribuoval a prodával pod rukou, protože plnou moc si vystavil sám pro sebe.

Teď musel zaměřit pozornost jinam, na řidiče, kteří tyto nekalé zásilky převáželi.

Zpětnou kontrolou zjistil, že v celé akci jsou namočení jen dva řidiči a oba shodou okolností bývalí hráči kopané. Jeden z nich dokonce působil ve výboru oddílu.

Čekali další týden, než Isidor Polák vyjel s taškami a vůbec si nevšiml, že ho sledují dokonce dvě auta. Po dvaceti kilometrech dojel k rozestavěnému rodinnému domku. Moravec se Zelenkou zaparkovali bokem a ihned se vydali do blízkosti a pozorovali, jak řidič i další dva muži náklad skládají. Pak auto odjelo, aniž by někdo někomu předával peníze.

„Mají vše vymyšleno chytře,“ utrousil Moravec. „Peníze Smékál dostane jinde, jenže má smůlu.“ Okamžitě vydal pokyn ke sledování majitele novostavby. Ten druhého dne navštívil Smékala v kanceláři, ale předtím si z banky vyzvedl pěkný balíček peněz. „Předání sice neprokážeme, čísla bankovek neznáme. Nezbude než vše předat hospodářskému odboru a ti budou sledovat oba řidiče a místa dodávek. Odběratelé určitě nemají faktury. Až se nashromáždí dostatek důkazů, půjdou k soudu!“ Ten jim za čas spočítal všechny hříchy.

Když se později hrabal v dokladech, zjistil, že rozhodčí Dupal musel zaplatit fakturu dva dny před oním osudným mačem. Patrně zapracovala náhoda a místo * dodávky cihel zdarma

musel vysolit celou částku a na oplátku zase osolil ve fotbale Dynamo. Podobnou dodávku se však podařilo prokázat jinému rozhodčímu.

39 Ztratil bázeň

„Támhle pod těmi větvemi něco bude," zajásala Jarka a spěchala k mezeře mezi dvěma kameny. Zdvihla větve a před očima se jí ztmělo. Podlomila se jí kolena a sesunula se.

Kamarád jí přispěchal na pomoc, ale i on odvrátil pohled. Pod větvemi totiž ležel muž s otevřenýma očima, do půl pasu obnažený a na těle měl krvavé pruhy. Ze sbírání hub ten den nic nebylo. Oba došli na Tesák, odkud z restaurace informovali kriminalisty a čekali, až přijedou, aby je zavedli na místo nálezu.

Výjezdová skupina pilně sbírala stopy. Podle výskytu much na těle tady leží tak nejméně tři dny, pomyslel si Moravec. Pozorně se díval, zda v jehličí neuvidí stopy po tažení těla, marně. Pak přece jen požádal o nasazení psovoda, mrtvého totiž někdo probodl a na těle mu způsobil řezné rány. Pes alespoň může najít stopy krve. Jde o to, jestli muž zemřel na tomto místě, nebo ho sem někdo donesl a záměrně ukryl.

Lékař po prvním ohledání konstatoval, že muže někdo dvakrát bodl nožem s čepelí dlouhou asi dvacet centimetrů, protože v jednom případě špička vyšla ven druhou stranou těla, věk měl asi padesát. Nejvíce ho překvapilo, že na těle viděl zcela záměrně vedené řezy v kůži, které podle chybějící vitální reakce pachatel provedl po smrti. Pes poté odhalil stopy krve dva metry od místa nálezu.

Proč se ti dva sešli v hlubokém lese? Šli spolu a došlo k hádce? Těžko by vrah na mrtvého čekal tady, nemohl předpokládat, že se objeví na tomto místě, anebo ho sledoval? Moravec po návratu zakrátko zjistil totožnost. Už tři dny postrádala manželka svého muže Josefa Xavera Hlínu. Vypravil se za ní.

Všemohoucí nepomohl

„Předpředevčirem, jako obvykle, vyjel do Hostýnských hor na houby. On je vášnivý mykolog a mám obavy, že někde spadl a leží zraněný v rokli, snad mu Všemohoucí pomůže." Když jí sdělil smutnou zprávu, málem ji musel křísit. „Všemohoucí ho potrestal, ale za co?" lamentovala.

„Nepotrestal, někdo ho surově zavraždil," uslyšela hrozné sdělení. „Neměl nějakého úhlavního nepřítele, nevedl s někým vážný spor? Důvod k vraždě ten druhý musel mít, a veliký!" naléhal Moravec. Chyběl mu totiž motiv k něčemu tak závažnému. Komu tento čin prospěl, anebo si někdo vyrovnal starý účet?

„My se stýkáme jen s několika lidmi, nechodíme do společnosti. Žijeme skromně, nepřátele nemáme, spíše naše víra nás vede k tomu, abychom pomáhali druhým," tiše vysvětlovala paní Hlínová.

Moravec s vnitřními rozpaky kráčel za soudním lékařem. „Milane, mrtvého pachatel zřejmě napřed bodnul zezadu. Muž by na toto vnitřní krvácení do hodiny zemřel. Vrah však viděl, že žije, proto mu zasadil druhé bodnutí zepředu, v oblasti střev, zcela smrtelné. Pak ho zřejmě z pomsty ještě řezal po hrudníku, tady máš fotografii pro všechny případy."

Dva kriminalisté mezitím v terénu mapovali pohyb Xavera před několika dny. Řidič autobusu na lince Přerov-Vsetín jim sdělil, že vystoupil na zastávce u chaty Valaška. Nevěděl, jestli sám. Do rekreačního zařízení mohl s ním souběžně jít i někdo neznámý.

V chatách se poptali, ale nic nezjistili.

Celý tým na poradě hledal východisko. „Mrtvý pochází z Olomoucka, kdo by za ním jel až tak daleko? Vrah musel dobře znát jeho zvyky, anebo ho sledoval jistou dobu. Jenže nemáme motiv a musíme se proto ještě zeptat sousedů. Možná nám manželka Xavera něco zatajila, případně o něčem neví," usoudil Moravec.

Doma si dlouho prohlížel fotografii řezných ran. „Co na ní vidíš?" zeptala se manželka.

„Taková čmáranice, dej si s tím pokoj a dívej se na televizi, je tam zajímavá hra." „Mám

pocit, že vrah chtěl zanechat nějaké poselství. Podívej se, řezy jsou vedeny rovně a mají až na dva stejnou délku. Tohle vrah plný emocí neudělá, většinou své pudy vyjádří divoce, neuspořádaně, jen aby zohavil tělo, jenže tenhle ho nechtěl zohavit. Co tím myslel, kruciš?" naštvaně se díval dál na fotku, až usnul. V noci se zdál sen. Ráno si při snídani vzal papír a začal kreslit, na nic nepřišel. Až při cestě do kanceláře mu na mysl vytanula slova manželky zavražděného.

Rituální vražda?

Znovu začal kreslit. Čáry rozdělil do dvou vodorovných rovin. V jedné se mu zjevil křesťanský kříž a v druhé dvojité šikmé přeškrtnutí. Motiv už měl! Šlo o rituální náboženskou vraždu.

Krátce poté dostal od kolegů zajímavou informaci. Manželé Hlínovi se chovají ke všem lidem ve vsi slušně. Jsou ochotní, ale neudrží kamarádské vztahy, nechodí do kostela, protože prý tajně vyznávají sektu Jehovovu.

Okamžitě volal do Prahy a vyžádal si konzultaci se specialistou na tento obor. „V Československu může vykonávat náboženské úkony 16 církví, ale tato sekta ne. Proto mezi ně nepronikneš, mají velmi konspira-tivní vztahy a z obav před státem nepromluví. Ale jedno vím, rituální vraždy neuznávají. Motiv musíš hledat mimo Náboženskou společnost svědků Jehovových.“

Moravec však právě tady viděl motiv. Zajel proto do bydliště Hlínových a v hospodě se dal do řeči s místními. Nakonec při druhém panáku vymámil z jednoho upovídáného chlapíka cennou informaci. „Hlínovi jsou cvoci, protože kvůli jejich víře neuznávají transfuzi, nechali dceru zemřít v nemocnici. Navíc ten její kluk zase blázní kvůli ní. Šíleně se zamiloval a obvinil ze smrti právě je a nějakého kazatele. Představte si, skoro každou noc sedí na hřbitově u jejího hrobu.“

Tahle poznámka Moravce zaujala a po delším zvažování si večer zajel na tamější hřbitov. Lehce podle plamene jediné svíčky odhadl, kam má jít. Opravdu tam klečel mladý hoch, hlavu v dlaních a nehýbal se. Potichu se přiblížil. Zkusí, jestli nezaslechne něco z jeho tlumeného mumlání.

„Ztratil jsem bázeň z Jehovy, jestli si tě vzal k sobě jako anděla, určitě mě ochráníš. Klást otázky není hřích. Proč? Všemohoucí, nechápu, proč musela zemřít? Vrahem je její otec a kazatel jeho satanovým našeptávačem. Musel jsem ho za tebe potrestat a ty mi odpustíš, oko za oko, zub za zub, praví písmo. Už nic Jehova nedá do pořádku a já budu trpět do své smrti jako malomoc-ný.“

„Pozdrav od všemohoucího,“ tiše řekl Moravec a stoupl si na kamenný obrubník vedlejšího hrobu, aby psychicky zapůsobil jako muž z jiného světa. Hoch zdvihl hlavu a strnule se díval na postavu stojící nad ním. Jen šeptal, snad modlitbu. „Vykonal jsi spravedlnost a dal znamení kříže,“ rozhodně řekl Moravec místo otázky, tuše, kdo je vrah.

„Ano, zasloužil si ji a děkuji, že jsi mě opět přijal k sobě,“ dostal jasnou odpověď.

Ještě u hrobu se Zbyšek Venera přiznal k vraždě. Znal zvyklosti Hlínů dobře, protože s ním chodil houbařit. Dvojité přeškrtnutí symbolizovalo, že on i jeho milá Justýna odmítají sektu.

Ještě předjednáním soudu sdělil psychiatr Moravcovi, že nebude odsouzen. „Jeho životní hodnoty jsou touto zvláštní náboženskou výchovou hrozně zdeformovány, navíc utrpěl trauma ze smrti své milé umocněné vyloučením ze sekty. Půjde na dlouhé léčení do Bohnic, je totiž pro okolí, hlavně kazatele a Hlínovou nebezpečný a těžko vyléčitelný.“